C:\Users\Plazma\Desktop\301\Romany_Perry_Rhodan_22-Voltz_William-Zona_desu.PDB

PDB Name: 22.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.10.2004
Modification Date: 30.10.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Romány Perry Rhodan
22
WILLIAM VOLTZ - Zóna děsu

Přeložit Jiří Podbrdský
IVO ŽELEZNÝ PRAHA

l.
Jmenoval se Bejin Jotifer. Jeho otec byl Pozemšťan, matka Setubarka. Na první pohled působil jeho obličej jako strnulá maska, v níž byly nápadné jen svítící oči. Kdo ale si prohlédl Jotifera důkladněji, rozeznal jemné tahy na lících, vrásky pod očima a pórovitou pleť pnoucí se přes rty.
Bejin Jotifer mel setubarské rty. Pohyboval se jako Setubar, ačkoli dělat všechno pro to, aby to změnil. Mnohdy také myslel jako Setubar-
A přece žil jako Pozemšťan mezi Pozemšťany.
Jotifer měřil víc než šest stop, vážil dvě stě čtrnáct liber, a přece se pohyboval pružně a plavné jako kočka. Při chůzi kladl špičky nohou k sobě a zakláněl hlavu jakoby v divokém vzdoru.
Když mu byl rok, přepadli vesnici, kde žila jeho matka, Bar-tratové, divoký horský kmen na Setubaru, a zanechali za sebou jen spálenou zem. Bejinfin otec, který žil a pracoval na Setubaru s šesti dalšími prospektory, musel ustoupit před obrovskou přesilou nájezdníků, přestože Pozemšťané byli mnohem lépe vyzbrojeni. Jotiferova matka zahynula při přepadu a otec prchal s maličkým Bejinem, dokud se neobjevil lehký křižník Vesmírné flotily a nezachránil je.
Bejin Jotifer spatři! Zemi poprvé jako bezmocný vřískající uzlíček masa a kosti.
Opustil ji jako osmadvacetiletý samostatný muž,
Největší mediální agentura v Terranii jej vybrala, aby letěl na^palubě EXPLORERU-27 ke hvězdám a přesně informoval veřejnost, zda byly správně investovány peníze do sporného projektu zvaného Explorer.
Hank Jotifer, kostnatý bělovlasý stařec, se přišel rozloučit se synem na kosmodrom. Pohledem polaskal obrovskou loď a Jako by svým duševním zrakem viděl nový svět, do nějž vstupoval jeho syn.
>,Čeká tě dlouhý let," řekl Hank Jotifer Bejinovi.

Mladý Jotifer ještě nikdy neopustil Zemi. Zde také vznikly reportáže, jež ho proslavily. „Já vím/' odpověděl úsečně.
V očích starého Jotifera se objeví! podivný lesk, jako by zabloudil myšlenkami do minulosti. „Nikdy jsem s tebou nehovořil o tvé matce," řekl. „Netvářil ses zrovna nadšené, kdykoli jsem se o ní zmínil."
Bejin ani nehnul brvou a jeho tvář nevyjadřovala žádné emoce.
„Tvá matka byla velmi statečná," pokračoval Hank Jotifer. „Byl jsem na ni hrdý."
„Jistě," zasyčel jeho syn- „Na tobě není vidět, že jsi měl něco se Setubarkou."
Stařec na něm ještě na chvilku spočinul očima a pak se odvrátil.
Bejin pocítil soucit, když viděl, jak se otec pohybuje unaveně, zůstal vsak stát a nehybně čekal, až Hank Jotifer zmizí za uzávěrami. Snažil se představit si matku, hned se ho ale zmocnil starý odpor. Odlišoval se od Pozemšťanů všemi znaky, které po ní zdědil - plíživou chůzí, cukáním obočí, svítícíma očima a pórovitými rty.
Setubar bylo jméno planety někde uprostřed Mléčné dráhy. Tam se narodil.
Bejin Jotifer se snažil potřít Setubara v sobě, chtěl zapomenout na svůj původ. Nicméně cejch nečlověka poznamenal nezvratně jeho tělo. Domníval se, že jím lidé opovrhují, a bránil se tím, že jimi pohrdal ještě víc.
2.
Kapitán EXPLORERU-27 Ředin Sandoval seděl ve své kajutě a bloumal pohledem po důvěrně známém zařízení. Houpal se na židli, tiše si pro sebe něco broukal a přemýšlel.
Bylo skvělé velet lodi, na jejíž palubě se nacházel Perry Rho-daň. Sandoval byl zpočátku přesvědčený, že to poněkud ome-
6

zuje jeho pravomoci, brzy však zjistil, že Velký administrátor neníní v žádném případě zasahovat do dění na palubě.
Stejně jako Bejin Jotifer byl také Nesmrtelný jen tichým pozorovatelem.
Sandoval dopadl s židlí na podlahu a usmál se. Na něm a na jeho posádce nyní záleželo, zda bude dobudována a

zdokonalena flotila explorerů.
Kapitán sedmadvacítky byl středně vysoký bledý muž s řídkými vlasy. Mluvil nápadně tiše. Byl fyzik. Posádky explorerů sestávaly vždy z vědců, neboť jejich úkolem bylo prozkoumávat neznámé oblasti galaxie.
Perry Rhodan měl v úmyslu zvýšit počet těchto plavidel nejméně na deset tisíc. Narazil ovšem na silný odpor veřejnosti, protože na Zemi se spousta lidí domnívala, že není vhodné pumpovat další prostředky do výstavby průzkumného loďstva. Zatím bylo postaveno jen třicet explorerů.
Ředinu Sandovalovi bylo jasné, že let EXPLORERU-27 může přinést rozhodující obrat ve veřejném mínění. Na této cestě záleželo, zda se Rhodanovi podaří prosadit plán na výstavbu průzkumné flotily.
Bejin Jotifer takříkajíc zastupuje na palubě veřejnost, uvažoval Sandoval. Kosmonauti všeobecně neradi viděli na lodích reportéry, v tomhle případě ale učinili výjimku.
Jak vážně bere tento pokus, dokázal Velký administrátor tím, ze se ho rozhodl zúčastnit osobně, ačkoli musel řešit dostatek Jiných problémů.
Kapitána vytrhlo z úvah zaklepání na dveře kajuty. Vzápětí vstoupil dovnitř Perry Rhodan- „Jak jsem slyšel, vybrali jste si už planetu," spustil. „Caldwell vám padne kolem krku, až se doslechne, že přistaneme na vnějším světě."
Caldwell byl palubní biolog a lékař EXPLORERU-27.
Sandoval počkal, až se Rhodan usadí na kraj postele, a odpověděl se ztrápeným úsměvem: „Zato jsou na mě teď naštvaní
geologové. Kdyby bylo po jejich, přistáli bychom na první planetě."

Soustava, k níž mířili, sestávala z malého žlutého slunce a dvou planet. Vnější svět oplýval podle prvních měření podmínkami podobnými pozemským, zatímco druhý vnitřní svět neměl vlastní rotaci a případným návštěvníkům by ukázal dvě tváře. Zatímco na denní straně vládly teploty, při nichž se taví kov, strana odvrácená slunci byla jedna ledová pustina. Posádku EXPLORERU-27 by zřejmě zajímal jen terminátor, úzké rozhraní, v němž den přecházel v noc.
Proto se také Ředin Sandoval rozhodl přistát na planetě podobné Zemi.
„Když jsem šel sem, potkal jsem Jotifera," řekl Rhodan. „Zdál se mi hodně rozčilený."
Kapitán exploreru se zašklebil a odpověděl: „Nepochybuji o tom, že tenhle chlapík se vyzná ve svém novinářském řemesle, jsem ale rád, když je ode mne kousek dál."
„Je to svérázný týpek," přisvědčil Perry Rhodan.
„Jeden z jeho rodičů nepochází ze Země," prohlásil Sandoval. „Takoví jedinci pak mají ve většině případu dvojznačnou povahu. Nerad soudím ukvapeně, myslím si ale, že tenhle Jotifer je slizký jako had."
Administrátor nedal nijak najevo, co si myslí o kapitánově poznámce. Poznal v životě bezpočet lidí, a proto byl velmi opatrný v soudech. „Jotifer zastupuje na palubě politickou opozici," uvažoval nahlas- „Zatím ale nezavdal žádnou příčinu, ke střetu. Dokonce se domnívám, že se snaží o objektivní posudek."
„Jakmile se vrátíme, zadupe projekt Explorer do země," prorokoval Sandoval. „Už vidím titulky jeho štvavých článků. Lidi jako Jotifer potřebují něco, na čem by si mohli odreagovat svou zášť."
„Nástin psychologie pro každého od Ředina Sandovala' zvolal posměšně Rhodan. „Přičítáte Jotiferovi víc významu, než má ve skutečnosti. Jsme na cestě teprve pár dní. Máme před sebou první cíl. Je odvěká pravda, že vesmír lidi mění, oslovuje jejich hlouběji zasuté pocity. Jsem skoro přesvědčený o tom, že Jotifer svými články náš projekt podpoří."

Sandoval vstal a otevřel nástěnnou skříňku. Vytáhl z ní dva poháry, nasypal do nich kávu a přelil ji bublající vodou z ohřívače.
Rhodan vděčně přijal pohár s voňavým, kouřícím nápojem. „Vypustíme Jotifera z paluby lodi, až půjdeme na cizí svět?" zeptal se kapitána lodi.
„Když na tom bude trvat - proč ne?"
Sandoval se opíral zády o skříňku, mhouřil oči a sledoval páru stoupající z poháru. „Jotifer nepodléhá mému velení,*' prohlásil. „Může si dělat, co se mu zachce, pokud to neodporuje palubnímu řádu."
„Je zbytečné, abyste si s ním dělal starosti," namítl s úsměvem Perry Rhodan. „Soustřeďte se na nadcházející přistání a průzkum planety."
Kapitán exploreru dopil kávu a odlepil se od skříňky. Na okamžik se zastavil uprostřed kajuty a zdálo se, že přemýšlí.
„Nejspíš máte pravdu," řekl po chvíli.
Administrátor vstal. Když se ocitl vedle Sandovala, byl hned vidět rozdíl mezi oběma muži. Rhodanův postoj vyjadřoval ne-spoutanost, zatímco Sandoval působil svým způsobem napjatě, jako sportovec před rozhodujícím utkáním.
„Porozhlédnu se ještě trochu u astronomů," oznámil kapitánovi Rhodan. „Už se určitě nemohou dočkat nejnovějších výsledků."
Sandoval počkal, až Nesmrtelný otevře dveře kajuty, a pak vykřikl: „Pane!"
„Ano, kapitáne?"
„Nechal jsem se před chvílí unést city, když jsem vám říkal svůj názor na Jotifera," prohlásil Sandoval. „Promiňte."
Velký administrátor pokývl hlavou a vyšel z kajuty na chodbu vedoucí k blízké antigravitační šachtě. V explorerech bylo na rozdíl od válečných lodí úplné bludiště antigravitačních Šachet, a tak bylo možné se velmi rychle přemísťovat po palubě.
EXPLORER-27 měl průměr 500 metrů. Tento průměr měl být zachován, v plánu bylo postavit jen několik málo menších

speciálních plavidel. Ačkoli byly explorery vyzbrojené, nebyli na jejich palubách žádní vojáci. Všechny úkoly plnili

vědci. Většina z nich disponovala výtečnými znalostmi z několika oborů současně, takže byli schopni kromě výzkumu vykonávat i všechny práce přináležející posádce kosmické lodě. Strojní zařízení nebyla na explorerech soustředěna doprostřed lodi, nýbrž vždy poblíž jednotlivých sekcí, které měly nejvíc zapotřebí dotyčný přístroj.

Loď byla rozdělena na několik palub. Velitelský můstek a radiocentrála stejně jako koordinační oddělení se nacházely na palubě A. Na palubě B pobývali astronomové, fyzikové, biologové, chemici a geologové. Antropologové, psychologové, lékaři a sémantikové pracovali na palubě C, zatímco paluba D byla vyhrazena kybernetikům, technikům a elektronikům. K tomu bylo nutné připočíst ještě další odborníky, takže posádku každého exploreru tvořilo tisíc členů.

Rhodan vklouzl do antigravitační šachty a zakrátko se ocitl na palubě B. Přímo před astronomickým oddělením narazil na dva rozčilené muže, kteří přicházeli zjevně rovnou z observatoře, Jeden z nich byl doktor Petrish, jeho společníka Perry Rhodan neznal.

„Co se stalo?" zeptal se jich Velký administrátor.

Doktor Petrish ukázal palcem na dveře za sebou a řekl:

„Jotifer právě zmlátil Ebenezcra Ransoma," zavrčel rozzuřeně.

Ransom byl vedoucí astronomického oddělení. Byl to arogantní skrček s úzkým knírkem nad horním rtem.

„Kde je novinář?" zajímal se Perry Rhodan.

„Tam uvnitř," odpověděl doktor Petrish. „Ostatní ho tam drží a my jsme chtěli zavolat doktora."

„Proč jste o tom neinformovali kapitána?" obořil se na něj Nesmrtelný.

„Nikoho z nás to nenapadlo," připustil rozpačitě Petrishův

společník. Rhodan neměl nejmenší důvod pochybovat o tom, že mluví

pravdu. Všichni to byli vědci, zvyklí rozhodovat se samostatně. Administrátor prošel kolem astronomů a otevřel dveře observatoře. Uvnitř bylo přítmí a chvíli mu trvalo, než si jeho oči zvykly a začal rozeznávat jednotlivé detaily.

Čtyři mladší astronomové drželi pevně Bejina Jotifera, ten se ale vůbec nevzpíral. Asi tři metry od nich se válela na podlaze nějaká postava a snažila se vyškrábat na nohy.

Ebenezer Ransom zavrčel něco sprostého na Jotiferovu adresu, kdykoli se pohnul. Zdálo se, že Rhodana si nikdo nevší-

má.

Ransomovi se konečně povedlo vstát. Vrávoral před Jotiferem, zlostně si ho měřil a pak zachrčel: „Abychom si rozuměli. Žádný nedovařený Pozemšťan se nebude koukat našimi přístroji, A víc se o tom bavit nebudu!"

Jotifer se snažil vytrhnout astronomům a táhl je kousek za sebou. Oči mu nepřirozeně svítily.

„Tak dost!" řekl Perry Rhodan tiše, leč důrazně. Zapnul hlavní osvětlení a chystal se zakročit. Ransomův obličej byl zkřivený záští. Čtyři astronomové pozorovali Nesmrtelného a jejich zmatek vůčihledě vzrůstal.

„Pusťte ho!" přikázal jim administrátor, aniž zvýšil hlas.

Jotifer se na nikoho ani nepodíval a vyšel ven. Rhodan se ho nesnažil zadržet.

„On mě bil," zavřískl navztekaně Ransom a třásl se po celém těle.

„Jak to mohlo dojít tak daleko?" zeptal se ho Rhodan.

„Přišel sem k nám a chtěl vidět snímky obou planet, které jsme pořídili," spustil vedoucí astronom. „Ještě jsme je nevyhodnotili, ale ukázal jsem mu je. Potom mě požádal, jestli by

se nemohl podívat teleskopem. Když jsem ho odmítl, srazil mé k zemi."

„Zbil vás, protože jste ho urážel pro jeho původ. Bylo to tak?"

Ransom si otřel hřbetem ruky nateklý horní ret a mlčky přikývl.

„Jotiferova matka nebyla Pozemšťanka," řekl Rhodan. „Věděl jste to?"

„Je to na něm vidět," zavrčel vedoucí astronom nenávistně.

„Podejte kapitánovi zprávu o incidentu," nařídil mu Rhodan. „Ať zařídí ostatní."

Administrátor vyšel ven a cítil, jak ho rvačka rozladila. Bude asi těžké vypátrat příčiny, které ji vyvolaly. Podobné události věštily ve většině případu začínající krizi.

Posádky explorerů se nedaly vybírat pouze podle odborných měřítek, bylo třeba dbát rovněž na to, aby se letů zúčastnily jen vyrovnané osobnosti. Muži jako Ransom, který zjevně trpěl komplexy, znamenali vždy nebezpečí pro celý projekt.

Rhodan si o tom ještě chtěl pohovořit se Sandovalem.

Když došel k antigravitační šachtě, kterou se chtěl dostat na palubu A, spatřil Jotifera stát v otvoru šachty. „Dopustil jste se závažné chyby," vytkl mu. „Nijak si neusnadníte práci, když budete mlátit ty, od nichž chcete získat nějaké informace."

Jotifer sevřel pórovité rty a zamumlal: „Já na Ransomovy informace kašlu."

Rhodan na reportéra zamyšleně pohlédl a zeptal se ho:

„Ovlivní incident nějak vaši zprávu?"

Novinář se rozchechtal na celé kolo a posměšně se Nesmrtelného zeptal: „Vy se bojíte toho, co napíšu?"

„V dějinách se dá najít mnoho příkladů, kdy prostředky hromadné komunikace napáchaly spoustu zla, když se ocitly ve špatných rukou. Část médií si zrovna nepotrpí na věcnost, působí spíš na emoce. Víte dobře, že projekt Explorer může zkrachovat pod tlakem veřejnosti. Už teď je odpor vůči němu obrovský, to dokazuje už jen skutečnost, že jsme oba na palubě téhle lodi. Přitom ulice se nerozhoduje vždy správně."

Jako by citoval úvodníkový titulek, Jotifer řekl: „Perry Rhodan, zástupce těžce zkoušené, leč hrdé menšiny."
„To vy jste v menšině," namítl Rhodan nevzrušeně. „Nemusíte nikoho zastupovat, protože jste sám. Dřepíte na ostrůvku, který jste si vybudoval, a nikdo k vám nemůže. Zlé na tom je,
12

že vy ani nemůžete svůj ostrůvek opustit, i kdyby vám někdo chtěl pomoct."
Administrátor zmizel v Šachtě, dřív než mu na to stačil Jotifer něco říct. Reportér pokrčil rameny, zaklonil hlavu a neslyšně se odplížil pryč.

3.

Nejstarší vědec na palubě Dave Cornplanter pokřtil planetu podobnou Zemi jménem Grassplot, zatímco vnitřní svět byl pojmenován Sandovalova planeta. Slunce obdrželo pouze katalogové číslo, přestože Cornptanter pro ně nabízel několik názvů.
EXPLORER-27 naletěl na oběžnou dráhu kolem Grassplotu. Bylo třeba provést pečlivý průzkum, než Sandoval povolí přistání. Na rozdíl od Země byl na planetě pouze jeden oceán, jehož nekonečná hladina byla protkaná nesčetnými ostrůvky. Měla o něco menší průměr než Země a přitažlivost činila 0,88 g. Dobu rotace vypočetli na 20 hodin a 37 minut. Vnější svět byl od svého slunce vzdálen 162 miliony kilometrů.
EXPLORER-27 opustily první sondy a odebraly první vzorky plynného obalu cizího světa. Sandoval navedl sondy do různých vrstev atmosféry a dostali tak přesný obrázek o složení vzduchu. Současně vědci získali přehled o klimatických poměrech na planetě, neboť sondy vysílaly na mateřskou loď nepřetržitě impulzy udávající rychlost a směr větru, teplotu a intenzitu kosmického záření.
Povrch pročesávala individuální čidla. Když EXPLORER-27 několikrát obkroužil Grassplot, bylo jisté, že na planetě existuje život. Nicméně ani sondy, ani lokátory nezachytily žádné známky civilizace inteligentních bytostí. Na obrazovkách se jevil povrch Grassplotu jako nedotčená příroda, pravidelně se střídaly hnědé a zelené plochy.
Rhodan stál na velitelském můstku vedle Sandovala a pozor-
13

ně sledoval velkou panoramatickou obrazovku. Kapitán seděl předkloněný v křesle a přehrával si hodnoty zjištěné sondami při posledním obletu.
„Vypadá to, že bychom mohli opustit loď bez kyslíkových přístrojů," prohlásil po chvíli. „Ani poslední test nepřinesl nic negativního."
„Roboti nám dodají definitivní výsledky," řekl Sandovalův zástupce Dirkson. Blonďatý obr pracoval na EXPLORERU-27 jako kybernetik a vrchní radista.
Rhodan pohlédl na Bejina Jotifera, který stál mlčky v rohu a zachmuřeně sledoval dění. Zamířil k němu.
„Pořádáte to divadélko jenom proto, abyste mě přesvědčil o tom, jak jsou tyhle lodě důležité?" přivítal ho reportér a ukázal na monitor. „Tenhle svět je naprosto neškodný a testy bychom mohli provádět klidně na povrchu."
„Pamatuji víc než třicet mužů, kteří zemřeli, protože podlehli stejnému omylu," namítl Rhodan pokojně. „Grassplot vypadá jako učiněný ráj, ale to ještě zdaleka neznamená, že je to doopravdy tak."
„Kdy přistaneme?" zeptal se ho reportér. „Jakmile budou vyhodnocena všechna měření. Až budeme mít jistotu, že lze bezpečně přistát, dotknou se vzpěry sedma-dvacítky cizí půdy."
Jotifer sebou neklidně vrtěl. Rhodan měl pocit, jako by se novinář nudil -jako by doufal, že dojde k nepředvídané události.
„Děláme tato bezpečnostní opatření nejen kvůli sobě, chceme také zabránit tomu, abychom rušili případné vyvíjející se civilizace víc, než je zdrávo."
Jotiferovi zasvítily oči a zeptal se Velkého administrátora jízlivě: „Snad nejste humanista?"
„Snažím se."
Bejin Jotifer se usmál a rozhrnul pórovité rty. „Kolik bytostí jste už tak asi zabil svými příkazy, pane Rhodane?" ozval se konečně.
14

V administrátorově obličeji se udala změna, která přinutila novináře couvnout. Na okamžik se zdálo, že se Nesmrtelný přestane ovládat- Oba nerovní muži na sebe nehybně zírali, až Jotifer nakonec svěsil hlavu.
„Tohle už nikdy neříkejte," ucedil Rhodan nebezpečně tiše. Otočil se a zamířil zpátky k Sandovalovi. Mamě se snažil soustředit na nadcházející přistání. Reportérova slova mu nešla z hlavy.
Kapitán něco říkal, ale Rhodan ho vůbec neposlouchal. Pohlédl do kouta, kde postával Jotifer. Míšencovy oči v přítmí žhnuly. Vypadal jako velká kočka chodící po dvou.
Bylo možné, že je napadnou primitivní domorodci, až přistanou. Když nebude mít Ředin Sandoval na vybranou, vydá rozkaz k obraně, což přinese smrt několika cizím bytostem. Na smrt je sice posle kapitán exploreru, ale bude to Rhodanova vina, protože to on inicioval stavbu těchto lodí a posílal je ke hvězdám.
Velký administrátor si uvědomil, že podobné myšlenky vejdou do bezbřehé nicoty. Vždycky někdo musel nést odpovědnost. A nyní to byl on.

4.

EXPLORER-27 dosedl na mýtinu nedaleko horského hřbetu. Kolem dokola se táhly k horám rozlehlé lesy. Z výšky uviděli několik holin. Sandoval se rozhodl přistát na největší z nich. Na ploše nejméně patnácti čtverečních kilometrů tu nerostlo nic jiného než vysoká tráva.

Uvnitř lodi vzplála prudká debata, neboť někteří vědci tvrdili, že na obrazovkách zahlédli známky osídlení. Rhodan se do hádky nijak nevměšoval, neboť věděl, že dříve nebo později vyjde najevo, zda se domněnky potvrdí, nebo ne. Na prvních zvětšených snímcích byl vidět barevný hmyz poletující mezi vysokými stébly. Na okraji lesa rostly květiny a keře se
15

svéráznými listy. Stromy byly hustě zavětvené a jejich listy vypadaly jako houbičky. Tráva se podobala pozemské, jen byla o hodně vyšší.
Vědci se celé dvě hodiny omezili na optické pozorování.
Na planetě žil hmyz, který se zjevně živil rostlinami. Musela tedy existovat jiná zvířata, která požírala hmyz, aby zabránila jeho pustošivému přemnožení.
Sandoval nemínil nic uspěchat. Nechal jednotlivá oddělení, aby se v klidu rozhodla. Geologové zapomněli na neshodu a navrhli vyslat ven roboty. Všechny zpracované výsledky měly jít do kybernetické sekce, kde je posléze vyhodnotí počítače.
Nikdo z posádky nepochyboval o tom, jak to všechno dopadne. Vedoucí kybernetik Kiotsugu nakonec prostřednictvím interkomu rozhlásil, že návštěvníkům podle zjištěných dat ne-, hrozí žádné nebezpečí.

Poslední pojistkou byli roboti. Pokud proběhnou jejich tes-j ty uspokojivě, odváží se ven i lidé. Do okolní krajiny vyjelo j devadesát robotů různých typů. Každý z nich měl svůj zvlášť;
ní úkol. Výzkumníci na palubě zakrátko dostali všechny výsledky, které je zajímaly.
Ve všech odděleních je vyhodnotili a okamžitě předali koordinační sekci. Takto se dalo rychle a s téměř nulovou chybou zjistit nebezpečí, které by nedokázal rozlišit jednotlivý robot-
Kybemetické stroje, jež opustily palubu, měly ryze účelovou konstrukci a jejich tvůrci pramálo dbali na jejich estetičnost. Někteří roboti byli tak nízcí, že okamžitě zmizeli v trávě. Jiní dusali na tenkých nohách směrem k lesu.
V lodí zavládl Čilý ruch a shon. Nezasvěcenci by to připadalo jako dokonalý zmatek, jenže každý krok v sobě skrýval smysl a logiku.
Už po deseti minutách se vracely do exploreru první stroje se vzorky hornin, minerálů a vegetace a v laboratořích začaly příslušné zkoušky. Po čtyřech hodinách byli na palubě zpátky všichni roboti.
16

Nyní bylo konečně jisté to, o čem nikdo beztak nepochyboval. Grassplot nejenže nebyl ani trochu nebezpečný, nýbrž se zdálo, že je to opravdový ráj. Jako by přímo čekal, až ho někdo zkolonizuje.
„Co si o tom myslíte?" zeptal se Cornplanter Jotifera. „Není to nádherná planeta?"
„To bezpochyby je," připustil reportér. „Našinec by skoro věřil, že jste si ji právě proto vybrali."
„Proč jste tak nevrlý?" podivil se nejstarší vědec. „To pořád nemůžete zapomenout na incident s Ransomem?"
„Kdybych se chtěl něco dozvědět, zeptal bych se," odsekl
Jotifer.
Cornplanter pokrčil rameny a odešel.
„Ten chlap se udusí vlastní nenávistí," řekl Rhodanovi Sandoval, který vyslechl krátký rozhovor těch dvou.
„Měl byste se co nejrychleji postarat, aby se dostal na čerstvý vzduch."
Kapitán exploreru prudce vstal a zapnul interkom. Usmál se na Rhodana a řekl klidně do mikrofonu; „Každé oddělení nyní může vyslat jednoho specialistu." Vypnul interkom, pohlédl na Nesmrtelného a zeptal se ho: „Co budete dělat vy, pane?"
Administrátor chviličku přemýšlel a pak požádal Sandovala: „Zeptejte se v koordinaci, kolik je volných kluzáků."
Kapitán podrážděně vzhlédl, ale bez váhání splnil Rhodanův příkaz. Vzápětí tiše hvízdl; „Všechna oddělení se o kluzáky doslova porvala. Biologové pro sebe dokonce chtěli dva."
„To jsem si mohl myslet," řekl Rhodan a pokývá! hlavou.
„Je přece jedno, kde začneme s výzkumy, nebo snad ne?"
Nesmrtelný si rozvážně rozepnul zip blůzy a prohlásil: „Zapomněl jste, že několik vědců údajně zahlédlo cosi jako osadu. Každé oddělení se tam chce přirozeně dostat jako první, tedy pokud nějaké sídlo skutečně existuje."
Sandoval tleskl a zvolal: „Určitě to tak je, pane! Zajistím nám kluzák." Vzápětí se nechal spojit s koordinační sekcí.
„Dokonce i astronomové chtějí jeden stroj," zamumlal udiveně.
17

„Komu ho chcete zabavit?" zeptal se ho Rhodan se zájmem. „Geologům," zavrčel kapitán odhodlaně. „Beztak mě nemají moc v lásce. A kamínky si můžou sbírat, i když půjdou po
svých, ty jsou všude."
Krátce nato k sobě povolal na velitelský můstek Dirksona. '• „Já myslel, že půjdu taky ven, pane," zavrčel rozmrzele obrovitý kybernetik, když vešel.
Sandoval pozvedl ukazovák a vyštěkl: „Jste kybernetik„ Dirksone. Bude lépe, když zůstanete na palubě a pomůžete vyhodnocovat docházející výsledky. Během mé nepřítomnosti přebíráte velení- Nemusím vám snad říkat, co máte dělat."
Rhodan obrovi vlídně pokynul a pospíchal za Sandovalem do hangáru. Na chodbě se střetli s Bejinem Jotiferem. Míšenec byl celý brunátný v obličeji. „Vy opouštíte loď?" vyštěkl na Sandovala.

„Jistě," ucedil kapitán EXPLORERU-27. „Přirozeně že si vezmete kluzák, co?" zasyčel a rozhodně v té chvíli nevypadal jako Pozemšťan, ale jako lítá šelma.
Sandoval ho chtěl odstrčit stranou a projít kolem něj, ale to mohl klidně zkoušet odvalit těžký balvan. „Rád bych vás doprovodil," řekl Bejin Jotifer. „Kluzák je jen pro dva," zavrčel kapitán vztekle a vrhl prosebný pohled na Rhodana.
„Ale to platí, jenom když kluzák létá na světech s nedýchatelnou atmosférou," namítl novinář. „Na Grassplotu můžete otevřít poklop kokpitu a vejdeme se dovnitř pohodlně všichni tři."
„Vy máte nějak přesné informace," vyštěkl Sandoval. „Získávat informace je moje práce," přisvědčil reportér.
„Nevezmeme vás, pane Jotifere," trval na svém kapitán. Poprvé se Perry Rhodan vmísil do Sandovanových záležitostí, i když se snažil být co nejjemnější. „Možná by pan Jotifer načerpal nové dojmy pro svou zprávu," poznamenal.
„Tak tedy dobrá," zabručel kapitán exploreru. „Pojďte tedy

18

Když Sandoval zmizel v nejbližší antigravitační Šachtě, Jotifer po očku pohlédl na Rhodana a zeptal se ho bez jediné stopy posměchu: „Komu chcete něco dokazovat?"
Rhodan cvičeně vklouzl do šachty a vzápětí se vedle něj objevil skrčený Jotifer.
Když dorazili do hangáru, hemžilo se to tam už zástupci jednotlivých oddělení. Tři kluzáky už měly nastartované motory. Technici v bílých overalech ukázali Sandovalovi Jeho stroj.
O průlez se opíral vedoucí geologického oddělení Francescon. Pohlédl na Jotifera a v jeho hlase zaznělo zklamání: „Já myslel, že na mě zbude jedno místo. Koneckonců jsme měli tuhle mašinu rezervovanou my."
Technik otevřel průlez a Rhodan a Jotifer se prosmýkli do kluzáku, zatímco Sandoval se pokoušel geologa utěšit. Mechanici odtlačili stroj do startovního postavení a kapitán exploreru musel rovněž nastoupit.
„Chcete řídit, pane?" zeptal se Velkého administrátora.
Rhodan odmítl, a tak se Sandoval uvelebil v pilotním křesle. Velká zívající brána hangáru skýtala volný výhled do grassplotského nebe. Bylo dopoledne a slunce stálo už těsně nad vrcholky hor. Sandoval otevřel poklop a zavřel průlez. Jotifer si zkontroloval automatickou minikameru, kterou nosil stále u sebe. Protože ale dodával na Zemi písemné materiály, pravděpodobně si mínil nechat trojrozměrné filmy pro soukromou potřebu.
Jeden z mechaniků dal Sandovalovi znamení a kapitán zapnul startovací automatiku. Kluzák sebou škubl, odlepil se od startovní dráhy a vystřelil ven.
Letěli asi ve stometrové výšce. Měli nádherný výhled na cizí svět. Pod nimi se táhly rozlehlé lesy, tu a tam přerušované horami a stepmi. Grassplot působil vskutku nedotčeným, rajským dojmem. V dáli spatřili na obloze tmavý bod. Další kluzák hledal tajemné sídliště, které pravděpodobně vůbec neexistova-
19

„Kterým směrem to vezmeme, pane?" zeptal se Sandoval Rhodana.
„Já bych doporučoval letět k horám. Kopírujte hranici Icsa.J abychom měli dobrý výhled na údolí."
Kapitán exploreru navedl kluzák dovedně udaným směrem. Do otevřené kabiny vál příjemně svěží vítr. Ve vzduchu nebyly cítit exhalace, tak typické pro průmyslové světy, kde se vůbec nečistila atmosféra.
Jotifer si natáčel pohoří, k němuž se blížili. Z obličeje mu skoro vymizel obvyklý zarputilý výraz.
Kluzák se zdánlivě beztížně vznášel nad krajinou. Když se Rhodan obrátil, naskytl se mu výhled na EXPLORER-27; viděl mohutnou kouli o průměru pět set metrů, vyrobenou z arkonitové oceli. Pohled na dělostřelecké věže a hangáry v něm vyvolá! vzpomínku na jiné planety, které byly méně přívětivé než tato.
Sandoval navázal spojení s mateřskou lodí a ptal se, zda některý z kluzáků už objevil něco zajímavého.
Dirkson mu sdělil, že zatím nikdo nezjistil nejmenší stopy po inteligentních domorodcích. „Caldwellova skupina spatřila živočichy podobné ptákům," zakončil svou zprávu. „Jsou neškodní a nechovají se ani trochu plaše."
„To se změní, až nás lépe poznají," poznamenal Jotifer tiše.
Sandoval ukončil spojení. Letěli nyní asi tak na míli od okraje lesa. Kapitán sestoupil na pouhých třicet metrů. Rhodan pozoroval okolí dalekohledem a na horských srázech objevil chlupatá zvířátka slunící se před vchody do jeskyní. Měla tupé Čumáčky a kožíšky v barvě skal. Některá měla na hřbetech zvláštní sedačky. Když se k nim přiblížili, zjistil Rhodan, že v nich nosí mláďata. Upozornil na ně Sandovala a ten předal tuto informaci okamžitě na loď vědcům. S přiškrcenými motory pokračovali v letu. Náhle se ohlásil Dirkson z EXPLORERU-27. „Caldwell objevil vesnici," zvolal vzrušeně.
„Říká, že jde nejméně o čtyřicet chýší se střechami z trávy, postavených na mýtině. Krouží
20

nad nimi. Tvrdí, že mu domorodci nevěnují pozornost, přestože jej už museli určitě spatřit."
Sandoval udeřil pěstí do ovládacího panelu a zavrčel: „V pořádku, Dirksone. Promluvím si s Caldwellem." Ihned se spojil s biologovým kluzákem. Když se mu vědec ozval, hlas mu zněl podivně zkresleně. „V žádném případě nepřistávejte dřív, než budeme u vás," přikázal mu kapitán. „Držte se i nadále nad
vesnicí."
„Domorodci jsou humanoidní, pane," oznámil mu Caldwell. „Vůbec je nezajímáme. A zdá se, Že je neznepokojuje ani kluzák."
„To teď není důležité," odpověděl Sandoval. „Podejte zprávu všem kluzákům. A dejte pozor, aby nikdo nepřistál předčas
né.

„Rozumím, pane," řekl biolog.
Sandoval změnil kurz, odklonil stroj od hor, pohlédl na Rhodana a zeptal se ho: „Co si o tom myslíte, pane?"
„Budeme vědět víc, až si prohlédneme osadu," odpověděl Velký administrátor klidně. „Chýše dokazují, že domorodci jsou inteligentní. Musíme tedy postupovat maximálně opatrně."
V Sandovalově obličeji se objevil tesklivý výraz. „Pro vás není tenhle objev nic nového," řekl Rhodanovi. „Jste zvyklý poznávat cizí světy."
Nesmrtelný se tiše usmál. Lokátory zachytily všechny ostatní kluzáky a muži brzy spatřili jednotlivé stroje, jak se slétají k místu udanému Caldwellem. Konečně objevili také biologův letoun: tmavou tečku jasně se rýsující na večerním nebi a kroužící stále dokola.
„Tamhle je!" upozornil kapitán exploreru a ukázal před sebe.
Slunce zmizelo za horami a na druhé straně se na obzoru houfovaly mraky. Nad horskými vrcholky kroužila hejna ptáků a zvedl se mírný vítr.
Jotifer si natočil zapadající slunce. Nyní se přesunul vedle Pilota a zeptal se: „Přistaneme?"
21

„Přijde na to," odpověděl neurčitě Sandoval. Nyní už zcela jasně viděli Caldwellův kluzák. Letěli právej nad hustým lesem. Blížily se ostatní stroje a postupně vytvořily formaci v čele s kapitánovým kluzákem. Zanedlouho se pod nimi vynořila mýtina. Sandoval snížil rychlost na minimum a klesl níž.
Caldwell se nemýlil. Pod nimi se rýsovala vesnice. Už rozeznávali jednotlivé kulaté chýše se Špičatými střechami pokrytými trávou. Vždy šest chýší bylo postaveno do kruhu, v němž byla udusaná půda bez porostu. Nikde nehořel oheň, ačkoli na každém prostranství bylo ohniště.
Někteří domorodci seděli na zemi opření zády o chýše. Měřili víc než dva metry, byli velmi štíhlí a měli narudlou pokožku. Byli zcela neochlupení. Přestože Sandoval kroužil s klu-;! žákem nad vsí ve výšce necelých dvacet metrů, nikdo z domorodců ani nezvedl hlavu, „Rozumíte tomu?" divil se kapitán exploreru. „Ne," přiznal se bez obalu Pen-y Rhodan. Chování domorodců mu bylo záhadné, očekával alespoň nějakou reakci. By-;
tosti pod nimi ale neprojevily ani strach, ani zvědavost, pros-1 tě nic.
Bylo by od nich zcela normální, kdyby po kluzácích alespoň) házely oštěpy nebo kamení nebo prostě utekly do lesa. Oni| vsak seděly, ani se nehnuly.
„To je až strašidelné," zamumlal Sandoval. \Jotifer se vyklonil z kabiny a točil ostošest. Nad nimi kroužily další kluzáky. Rhodan si dovedl živě představit, jak věd-1 či hoří netrpělivostí.
„Strašidelné," opakoval mechanicky Sandoval. Byl to vskutku příšerný obraz. Rhodan si na okamžik pomyslel, že domorodci jsou možná mrtví, vtom ale zahlédl jednu l z vyzáblých postav, jak vychází z chýše. Sledoval domorodce, dokud neusedl a nezaujal stejnou pozici jako jeho soukmenovci.
„Ani se nepodíval nahoru," zamumlal kapitán exploreru.
22

Možná jsou slepí nebo hluší, nebo ještě lépe obojí dohromady," prohlásil Jotifer.
„Jejich chování může mít nejrůznější důvody, třeba jsou v náboženském vytržení," uvažoval nahlas Rhodan. „Nezjistíme to, dokud nepřistaneme."
Do Sandovala jako by vjel život. Zdálo se, že považuje administrátorova slova za pokyn k přistání. Zatímco se kluzák snášel pomalu dolů, Rhodan navrhl, aby přistáli mimo vesnici. Nechtěl divochy zbytečně vyděsit.
Sandoval přikázal posádkám ostatních strojů, aby se držely zatím ve vzduchu. Kromě toho odeslal hlášení na mateřskou loď. Dirkson potvrdil příjem a z jeho hlasu se dalo poznat, jak lituje, že není u toho. Kapitán explorem hladce dosedl s kluzákem na zem asi šedesát metrů od prvních chýší. Nic nenaznačovalo, že by jim někdo věnoval sebemenší pozornost.
Sandoval chtěl vylézt ven, ale Rhodan ho zadržet a ukázal mu na bednu se zbraněmi.
Kapitán exploreru se kousl do spodního rtu, a zatímco si vybíral paralyzátor, zamručel: „Opravdu si myslíte, že je budeme potřebovat?"
„Něco tu nehraje," odpověděl Velký administrátor a vyhnul se Sandovalovu tázavému pohledu. Nedovedl by popsat, co ho na téhle osadě znepokojuje. Všechno vypadalo normálně, až na chování domorodců tu nebylo nic divného. Přesto cítil, jako by z téhle vesnice vyzařovalo cosi osudového. Domorodci se nějak nehodili do tohoto prostředí, připomínali mu chycená zvířata polehávající v tupé rezignaci v klecích.
Potřásl hlavou, aby se zbavil dotěrných myšlenek. Nemělo smysl zabývat se mlhavými domněnkami.
Když se všichni tři vyzbrojili, vylezli z kluzáku. „Nevidím tu žádná pole," poznamenal Sandoval. „Že by se živili jenom lovem?"
Rhodan se rozhlédl. Měl dojem, že rozeznal několik zarostlých polí, ale mlčel. Tráva na těch plochách nebyla tak vysoká Jako třeba u lodi. Zdálo se mu, že půda, po níž kráčeli, vy-
23

padala stejně jako předtím u chýší - hnědá a udusána. To všechno ale mohl být jen klam.
Jotifer se plížil vedle nich neslyšně trávou a neustále točil. Když už byli skoro u prvních chýší, Sandoval se zastavil. Ani| příliš neskrýval svůj neklid. „Proč nám nejdou naproti?" tvářil se bezradně. „Je jim snad fuk, že k nim do vesnice přichází někdo cizí?"
„Jejich chování si nelze rozumně vysvětlit," řek! Rhodan.

Sandoval odeslal prostřednictvím náramkové radiostanicí hlášení na EXPLORER-27- Dirkson mu sdělil, že vesnice se nachází sedm kilometrů od lodi. Počítače zatím nevyvodily| z vložených dat žádné závěry, jež by stály za zmínku,
Stmívalo se a kolem nich se začala rojit hejna hmyzu. Ticho| obestírající osadu bylo tísnivé. Jako by tu nebylo živé duše.
„Možná touhle dobou spí," prohlásil Jotifer.
„Když jsme přistávali, nadělali jsme dost randálu na to, abychom probudili ze zimního spánku starého medvěda," namítl Sandoval.
„Jdeme dál," navrhl Rhodan. Mimoděk vzhlédl k obloze, aby| se ujistil, zda nad nimi ještě krouží kluzáky. Byly nablízku-J Uklidnilo ho to.
Došli téměř k chýším a všimli si, že jsou postaveny z kulatiny. Škvíry byly vymazané hlínou, primitivní střechy byly| spletené z větví a stébel trávy. Při vytrvalejším dešti muselo do chatrčí téct.
Ocitli se u zadní stěny jedné z chýší a do chřípí je udeřil pronikavý, avšak ne nepříjemný pach.
„Co teď?" zeptal se Sandoval tlumeně Rhodana.
Administrátor mu naznačil, že obejdou srub. Kapitán exploreru polkl nasucho a vykročil. Nesundal ruku ze spouště paralyzátoru. Jotiferovi hrál v obličeji záhadný úsměv, když se| připojil ke svým dvěma společníkům. Kameru měl nedbale za- [věšenou na rameni. Obešli chatrč přitisknutí co nejvíc ke stěnám.
Konečně mohl Rhodan vyhlédnout na volné prostranství. Po
24

zvedl ruku a Sandoval a Jotifer se zastavili. Přede dvěma chýšemi seděli vždy tři domorodci. Další ležel natažený vedle ohniště. Zblízka byli tito tvorové vysloveně odporní. Rudá kůže jim obepínala hranaté kosti. Ústa měli trojúhelníková a uši zakrnělé.
Místo nosů měli uprostřed obličeje jakýsi vřed. Oči měli zapadlé v hlubokých důlcích a posazené hodně blízko u sebe. Víčka připomínala rybí Šupiny. Pětiprsté ruce byly vyzáblé a prsty a nehty jakoby vyztužené.
Pen-y Rhodan si mlčky vrýval tyto detaily do paměti. Nevadilo mu, jak jsou domorodci ošklivi, byl zvyklý i na horší věci. Byl si jistý, že vědí o jejich přítomnosti. Nikdo z nich se ale ani nezvedl.
„Vypadají hrozně," zašeptal Sandoval za administrátorovými zády.
Jotiferův obličej byl skrytý za tiše vrčící kamerou. Zdálo se, Že je nejklidnější ze všech. Rhodan málem vydal rozkaz k návratu. Připadlo mu bezpečnější pozorovat toto děsivé místo 2 kluzáku. Přesto se rozhodl, že nechá i nadále velení Sandovalovi.
Kapitánův obličej byl ještě bledší než obvykle. Tise si stoupl vedle Rhodana a trhaně oddechoval. Administrátor cítil, jak je fyzik rozrušený; poprvé v životě se setkal s cizí rasou.
„Tak jo, jdeme k nim," řekl nakonec Sandoval odhodlaně a vyšel na volné prostranství mezi chýšemi.
5.
Kapitán exploreru se odpoutal od jeho boku tak rychle, že Rhodan nestačil zareagovat. Skoro to vypadalo, jako by to Sandoval chtěl mít co nejrychleji za sebou. Administrátor následovaný Jotiferem se za ním vrhl a nespouštěl oči z nehybného domorodce, k němuž kapitán zamířil. Nad nimi kroužily v soumraku neustále ostatní kluzáky.
25

Jako supi nad vsí mrtvých, napadlo Rhodana mimoděk. Vzápětí se ale soustředil na Sandovala, který mezitím došel k domorodci. Pospíšil si za ním. Hlava ohyzdného tvora vypadal díky hluboko zapadlým očím jako umrlcova lebka.
Kapitán exploreru pozvedl paži a Rhodan si dobře všiml, já se mu třese.
V té chvíli pohnul domorodec hlavou a zcela netečně na u pohlédl. Zdálo se, že ho nenadálé zjevení tří múzu nijak n< zaskočilo. Vzal jejich přítomnost prostě na vědomí se stejnou samozřejmostí, s jakou přijímal vítr nebo déšť.
Rhodanoví přeběhl mráz po zádech. Ostatní domorodci pól lehávali apaticky vedle chýší.
„Rozumíte tomu?" pronesl Sandoval podivně změněným hlasem.
„Je nemocný/' prohlásil věcně Jotifer.
Kapitán exploreru se sklonil nad domorodcem a jemně se dotkl jeho ramene. Současně mumlal chlácholivá slůvka. Divoch se náhle pohnul a Pozemšťan ucouvl. Vyzáblík pomalu vstal.
„Jsme přátelé," šeptal Sandoval roztřeseným hlasem a udě lál mírumilovné gesto.
Domorodec se na cizince ani nepodíval. Obrátil se a zamířil k jedné z chýší, kde leželi jeho soukmenovci. Tam se znovu svezl na zem. :
Rhodan a kapitán průzkumné lodi si vyměnili němý pohled Reportér založil do kamery novou kazetu a točil dál. Světla ví lem ubývalo.
„Myslím, že se stáhneme," řekl Sandoval. „V noci tu stejní nic nepořídíme. Vrátíme se ráno a zjistíme, co se to s domorodci děje."
I mnohem horší znalec lidí než Perry Rhodan by v té chvílí:
poznal, že z kapitána exploreru vyprchala chuť cokoli podniknout.
Jotifer přešel k ohništi a chvíli v něm ryl nohou. Kousky zuhelnatělého dřeva se rozpadaly a vzduchem zaviní vychladla, popel. „Tady už hodně dlouho nikdo nerozdělal oheň," poznav
26

menal. „Vůbec ta vesnice působí opuštěným dojmem. Na tom nemění nic ani tyhle tajemné bytostí."
Míšenec měl pravdu. Tahle osada byla zanedbaná. Pole zarostla trávou, chýše volaly zoufale po opravách a ohniště

nebyla používána celou věčnost.
Že by se domorodci vzdali vesnice? Že by sem chodili jen přenocovat?
Perry Rhodan tušil, že odpověď na tyto otázky ten den už nenajde. Beztak byli na řadě odborníci. Aniž to měl v úmyslu, přistál EXPLORER-27 na světě, který se mohl stát prubířským kamenem celého projektu.
Tři muži se mlčky vrátili ke kluzáku. Sandoval sdělil Dirksonovi, co zjistili, a odeslal ostatní kluzáky zpátky k lodi. Když se pak jejich stroj odlepil od země, snesla se na krajinu od hor noc.
Kdesi pod nimi prořízl ticho skřek divokého zvířete. Nad lesem se hemžila hejna hmyzu. Kluzák nabral výšku a brzy se ze tmy vylouply obrysy EXPLORERU-27.
Ochladilo se, když vlétli do hangáru, bylo už skoro zima. I ostatní kluzáky se vrátily. Vědci čekali napjatě na Sandovalovu podrobnou situační zprávu. Kapitán jim slíbil, že k nim promluví ještě týž večer. Perry Rhodan zamířil rychle do své kajuty a bedlivě se vyhýbal všem zvědavcům. Domorodci mu nešli z hlavy.
Jak to tak vypadalo, Jotifer měl nejspíš pravdu, když vyslovil domněnku, Že ti ubožáci jsou nemocní. Jejích apatie ale mohla mít tisíc jiných důvodů.
Velký administrátor za sebou zavřel dveře a na stolek postami kelímek s kávou z automatu. Zakrátko to cvaklo v reproduktoru a Sandoval začal přednášet svou zprávu. Rhodan vy-Pnul interkom, protože chtěl být ušetřen následné diskuse.
beztak na nic nepřijdou, dokud neprovedou další šetření.
Rhodan usrkával po malých douškách horkou kávu, a když Ji dopil, sedl si na postel a opřel se zády pohodlně o stěnu.
^dalo se, že Grassplot je ráj. Vládly na něm přímo ideální
27

klimatické poměry, nic nenasvědčovalo tomu, že by na něm žil velcí dravci, a první testy nezavdávaly důvod k obavám, že b| se v atmosféře nacházely příměsi jedovatých látek. \
Vtom kdosi zaklepal na dveře kajuty. Rhodan rozmrzele vstal a vyzval návštěvníka ke vstupu. Vzápětí se dovnitř vplížil Jotifer. V podpaží svíral útlou kazetu. „Přehrál jsem si první film," řekl. „Neměl byste zájem se na něj také podívat?"
Perry Rhodan potlačil nesympatii vůči míšenci a odpověděl „Přirozeně, pane Jotifere."
Novinář založil kazetu a poznamenal: „Už jsem to zkopíroval pro všechna oddělení. Vědci se můžou hned pustit do práce."
Velký administrátor musel uznat, že Jotifer postupoval profesionálně. Podívali se na snímek. Záběry byly velmi zdařili Když film skončil, Rhodan vstal a rozsvítil.
„Možná je chování v souladu s mentalitou domorodců," přihlásil Jotifer. „To, co my považujeme za záhadné, je pro ně tři ba za daných okolností zcela normální."
„I to mě už napadlo," přisvědčil Rhodan. „Nicméně tón protiřečí ona zpustošená vesnice. Všechno ukazuje na to, vesničané se v ničem neliší od primitivních kmenu, které kdy žily na Zemi. Jejich životní prostředí nijak nesouvisí s jejich| chováním."
Jotiferovy pórovité rty se pohybovaly během řeči tak rychle, že by je mohl nesoustředěný pozorovatel považovat za samostatnou bytost. „A co když tvorové, které jsme potkali, ví beč nejsou domorodci, jež si spojujeme s chýšemi?"
„Tihle ubozí naháči? Kdo už by tedy mohl být domorodec'
„Nemám nejmenší tušení," přiznal se Jotifer. „Moje teorie, ovšem stejně dobrá jako jakákoli jiná." Vzal kazetu a plavil se sunu! ke dveřím. Svým způsobem působil stejně záhadný! dojmem jako domorodci na Grassplotu. Byl velmi náladoví což svědčilo bezpečně o tom, že se ještě nedokázal vyrovnat sám se sebou.
„Díky za to, že jste mi ukázal ten film," ozval se Rhodan.;
28

Díky?" podivil se Jotifer. „Myslíte si, že jsem vás nějak zvýhodnil, když jsem ho ukázal právě vám? V téhle chvíli celá loď poslouchá Sandovalův projev. Vy jste jediný, kdo to nemá zapotřebí, protože jste byl osobně u toho. Kromě toho vám důvěřuji a myslím si, že také dokážete vyvodit z mého filmu správné závěry."
„Tak jako tak vám děkuji," uzavřel rozhovor Nesmrtelný.
Jotifer mávl ledabyle rukou a vyšel z kajuty na chodbu.
Velký administrátor zatoužil po dalším šálku horké kávy. Buněčný aktivátor, který měl v těle, odstraňoval hlubokou únavu. Přesto si lehl na postel a zavřel oči.
Ráno se vědci vrhnou na vesnici a převrátí kdejaký kámen v nadějí, že dokážou přijít záhadě na kloub. Rhodan se jen letmo pousmál.
Grassplot byl ráj.
Jenže žádný člověk se nesmíří s rájem, nedá si nikdy pokoj a nepřestane, dokud na něm nenajde nějakou poskvrnku. Proč lidé odjakživa hledají na všem něco negativního?
Perry Rhodan si přehodil nohu přes nohu a povzdechl si. Žil déle než kterýkoli jiný člověk, obletěl spoustu planet a bojoval na nich. Třeba je lidstvo odpradávna odsouzeno k tomu, aby ustavičně hledalo ráj a nikdy ho nenašlo. Zklamalo se už tolikrát, že vstupuje na každý svět výhradně s nedůvěrou.

Příštího rána se posádka EXPLORERU-27 probudila velmi časně. Jakmile se na obzoru vynořil světlý proužek, vyhrnuli se vědci z kajut a chystali se na práci, která je čekala. Tentokrát Sandoval upustil od úmyslu vzít si jeden kluzák pro sebe.
Trval však na tom, že jeden z letounů bude pátrat po dalších osadách. Ostatní stroje dostali k dispozici vědci, kteří se

měli pokusit rozluštit záhadu vsi. Další skupina výzkumníků dostala
29

za úkol zamířit do osady v létajících bojových oblecích, a to;
podpořila posádky kluzáků.
Když Perry Rhodan vstoupil na velitelský můstek, působil Sandoval ospalým dojmem. Pravděpodobně nezamhouřil celou noc oka.
„Jestli si přejete, můžete letět v jednom z kluzáků," nabídl kapitán exploreru Velkému administrátorovi.
Ten odmítl. Raději chtěl počkat na první konkrétní výsledky. Snažil se ze všech sil, aby svou přítomností na palubě EXPLORERU-27 nijak neovlivňoval průběh událostí. Koneckonců tu byl pouze jako pozorovatel.
„Jotifer letí s Caldwellovými muži," informoval Rhodana Sandoval. „Nedal se odbýt."
Kluzáky vylétly z mateřské lodi a za nimi následovaly tři stovky vědců v létajících oblecích. Sandoval a Rhodan sledovali výsadek na obrazovce,
„Možná se jim podaří rozlousknout záhadu Grassplotu pane," poznamenal kapitán. „Když zjistíme, že neexistují žádné další osady, přemístím loď do bezprostřední blízkosti ve| nice, abychom nemuseli pořád létat sedm kilometrů tam a zpátky
„Já myslel, že vydáte rozkaz k opuštění Grassplotu," řekl Rhodan, zdůrazňuje svou nezaujatost.
„To jsem opravdu zvažoval, pane," přiznal se Sandova
„Bylo by nejjednodušší vyškrtnout tuhle planetu ze seznam prostě na ni zapomenout." „Pořád ještě to můžete udělat," připomněl mu Rhodan. |Kapitán zavrtěl hlavou. Zdálo se, že se v noci pevně rozhodl. „Nemá smysl, aby výzkumník uhýbal před problémy," řeš „Nechal jste postavit průzkumné lodě, aby pročesaly galaxii vyhledaly neznámé sluneční soustavy a vypátraly cizí národů. Proto jsme tady, pane. Možná právě tohle je svět, kde se osvědčí projekt Explorer." „A nejen tento projekt," poznamenal Nesmrtelný.
Celý den pak trávili diskusemi o hlášeních docházejících
30

vědců. V osadě se nic nezměnilo. Domorodci se nijak nebránili a zdánlivě naprosto apaticky přijímali, co se kolem nich dělo, když muži z EXPLORERU-2,7 všechno důkladně prozkoumávali.
K překvapení došlo až večer.
Ohlásil se Dirkson, který ještě s jedním mužem hledat další osady. „Našli jsme další ves, pane," sdělil svému kapitánovi vzrušeně. „Je Čtyřikrát větší než ta, poblíž které jsme přistáli."
„Co domorodci?" zeptal se Sandoval napjatě.
„Jsou normální," zavrčel Dirkson. „Když jsme chtěli přistát, vrhali na nás kamení z praků a oštěpy. Honem jsme opustili tohle nehostinné místo."
„Okamžitě se vraťte!" přikázal mu kapitán. „Očekáváme vás tu. Podáte nám přesnou zprávu."
Přerušil spojení, obrátil se na Rhodana a dodal: „Vypadá to, že Jotifer má pravdu. Zdá se, že domorodci v první vesnici trpí nějakou nemocí, která v nich vyvolává apatii."
„To ale zdaleka ještě nevysvětluje všechno," namítl Nesmrtelný. „Proč je zrovna tahle osada plná nemocných, zatímco v té druhé jsou všichni v pořádku? Logičtější by přece bylo, kdyby v obou vsích byli jak zdraví, tak nemocní."
„Co když se nemocní izolují?" prohlásil Sandoval.
Rhodanovi bylo jasné, že kapitánovi nelze momentálně tuto teorii vyvrátit. Zjevně se mu ulevilo, že má vůbec nějaké vysvětlení.
Večer se vrátili vědci zpátky na EXPLORER-27. Zástupci biologického oddělení ovsem nepřiletěli sami. Měli s sebou Jednoho domorodce, který se nechal povolně odvést do lodi. Sandoval nic nenamítal, bylo na něm však vidět, že ho něco rozčiluje.
Bytost byla předána do péče lékařské sekci. Tři hodiny nato "bylo Jisté, že vlastně už neměla být naživu.
31

7.
Šéflékař doktor Morris držel rentgenový snímek proti rozsvícené desce. Velký knír mu propůjčoval poněkud melancholický zjev. Byl to vyrovnaný člověk a málokdy se stalo, že by ho něco rozčililo.
V té chvíli však byl jeho příslovečný klid tentam. „Podívejte se sem," vyzval přítomné a ukázal na tmavou skvrnu. „Tento orgán má plnit stejnou funkci jako ledviny v lidském těle." Z;
vrtěl hlavou a pokračoval: „Odvažuji se tvrdit, že tenhle domorodec už mě! být dávno toxikován, neboť tyto pseudoledviny nejsou schopny odvádět škodliviny. Podobnou dysfunkci se vyznačují rovněž všechny jeho další orgány."
„Skutečně to vypadá, že tihle domorodci jsou nemocní," vpadl šéflékaři do řeči Sandoval.
„Teoreticky jsou mrtví," vykřikl Morris vzrušeně. „Neexistuje žádné rozumné medicínské vysvětlení faktu, že jsou schopni přežít takové změny."
„Domníváte se, že špatná funkce jejich orgánů má.něco společného s jejich apatickým chováním?" zeptal se šéflékaře biolog Caldwell.
„Zcela určitě!" přisvědčil Morris- „Myslím, Že je jen otázkou času, kdy celá vesnice vymře." i
Rhodan, který do té doby mlčky naslouchal šéflékařovu výt kladu, se náhle ozval: „Jak kapitán tušil, máme tedy co dělal s nějakou záhadnou chorobou." Počkal, až Morris odloží záznamy, pohlédl na něj a pokračoval; „Zbývá jen

odpovědět s| na otázku, proč se tato choroba dokázala rozšířit pouze v této jediné vsi, zatímco druhou osadu ušetřila, alespoň podle toho! co nám hlásil Dirkson." 1
„Na Zemi se v dávných dobách nakažení vždy oddělovali o ostatních," vmísil se do hovoru kapitán exploreru.
„Moment, pane Sandovale," přerušil ho Morris poklidně-„Nenechme se unést výsledkem vyšetření k předčasným závěrům."
32

Jak to myslíte?" chtěl vědět kapitán a ani příliš neskrýval rozhořčení.
Než mu stačil doktor Morris odpovědět, vešel dovnitř Dirkson a cosi pošeptal svému nadřízenému.
Sandoval mlčky pokýval hlavou, obrátil se na přítomné vědce a prohlásil: „Pánové, domorodec, který se zdržoval na palubě exploreru, právě zemřel."
„Lékařské oddělení žádá, aby smělo provést pitvu," přihlásil se okamžitě Morris. Skoro to vypadalo, že se chystal přednést svou žádost už delší dobu.
„Povoluje se," odpověděl Sandoval.
Morris potlačil spokojený úsměv a rychle opustil velitelský můstek. Vzápětí se rozproudila živá diskuse. Rhodan se nenápadně vytratil. Když se ocitl na chodbě, hledal Morrise, ten vsak už zmizel v antigravitační šachtě. Rychle se vydal za ním. Dohonil ho před lékařským oddělením.
„Počkejte, doktore," vykřikl. „Neběžím za vámi jen proto, abych se s vámi pozdravil."
„Co si přejete?" zeptal se Šéflékař.
„Právě jste chtěl asi něco poznamenat ke své diagnóze, když
vešel Dirkson. Mě totiž velmi zajímá váš názor na tento případ."
Morns po něm sklouzl zkoumavým pohledem a neochotně odsekl; „Během celého vyšetření jsem měl pocit, že s tím domorodcem není něco v pořádku."
„Tento pocit se nevztahoval k jeho stavu, že?" poznamenal Rhodan.
»To v žádném případě," ujistil ho Morris a zavrtěl hlavou. »Měl jsem dojem, že nemám před sebou bytost vzniklou běžnou cestou. Zdálo se. jako by šlo o reprodukci originálu -ovsem velmi nepřesnou, pane."
"Dá se zjistit, zda je tato domněnka oprávněná?" ze-P^l se ho Nesmrtelný.
Morris zavrtěl hlavou a odpověděl: „To tedy nedá!" "Opravdu ne?" Velký administrátor obešel šéflékaře a posta-
33

vil se před vchod do medicínské sekce. „Ani za předpoklad že byste měli možnost porovnávat?"
„Na co narážíte, pane?" zeptal se opatrně Morris a přimhouřili číhá ve oči.
„Dirkson objevil osadu, jejíž obyvatelé jsou zdraví, jak se zdá. Kdybyste mohli vyšetřit zdravého domorodce - zjistili byste, co nebylo v pořádku s naším zajatcem?"
„Určitá možnost by tu byla, pane," připustil váhavě šéflékař „Kdo ale chytí zdravého domorodce?"
Rhodan mu uvolnil vchod a řekl: „Já."
Než Morris stačil vyjádřit podiv, zmizel Velký administrátor v antigravitační šachtě.
8.
Když chtěl Bejin Jotifer nazítří ráno navštívit Perryho Rhodana, v jeho kajutě, našel ji prázdnou. Míšenec protáhl obličej a v| dal se na velitelský můstek. Zastihl tam Sondovala a Dirk;
na, kteří se právě radili o tom, kde by mohli přistát s lodí nejblíže záhadné vsi.
„Promiňte, že vás ruším," zamumlal Jotifer, „ale hledám V<J koho administrátora..."
„Je ve své kajutě," odsekl kapitán exploreru.
„Není. Právě jdu odtamtud," nedal se odbýt míšenec.
Sandoval zapnul mikrofon interkomu a zvolal: „Prosím pana Rhodana, aby se laskavě ohlásil na můstku'"
„Diky!" řekl míšenec. Čekal několik minut, ale po Nesmrtelném jako by se slehla zem.
„Možná je v lékařské sekci," usoudil Sandoval, na němž bylo vidět, jak velmi touží zbavit se novináře. „Chystají se tam k pitvě."
Míšenec vyšel na chodbu a nejistě se zastavil. Bylo mu jasné, že Rhodan by se ozval - kdyby ovšem by! na palubě. Jen' Že toho rána ještě žádní vědci neopustili EXPLORER-27. Za mířil k hangáru a zjistil, že chybí jeden ze sedmi kluzáků.
34

Vyhledal mechanika a zeptal se ho, proč je v hangáru pouze
šest strojů.
„Šéf s ním odletěl, není to ani čtvrt hodiny," odpověděl mechanik. „Sám."
„Říkal, kam má namířeno?" zajímal se Jotifer.
„Ne, to teda neříkal."
„Mohl bych dostat jeden z kluzáků?"
Mechanik ho sjel posměšným pohledem: „Ani náhodou."
„Kdy poletí nejbližší kluzák do vsi?"
„To nevím. Nemyslím si ale, že vědci někam vyrazí dřív, než bude mít doktor Morris v ruce výsledky pitvy."
Znamenalo to, že ten den patrně neodstartuje žádný stroj.
Jotifer opustil hangár a zamířil k přechodové komoře. Nikdo ho nezadržel, když řekl, že si chce venku pořídit několik

záběrů. Natáhl si obyčejný ochranný oblek s kyslíkovým přístrojem a sešel po rampě na povrch Grassplotu.
Zanedlouho dorazil na kraj mýtiny. Když si pospíší, dokáže ujít asi tak za hodinu a půl oněch sedm kilometrů do osady, kde-jak se alespoň domníval - by mě! být Perry Rhodan.
Na lodi nebude nikoho zajímat, kde je. Sandoval je rád, že mu dal pokoj, a ostatní vědci se od roztržky s Ransomem tvářili, jako by byl Jotifer vzduch.
Les nebyl tak hustý, jak se obával, a tak postupoval rychle vpřed. Reportér bral svůj úkol velmi vážně. Chtěl prověřit projekt Explorer. Když Velký administrátor opustil neohlášené lod, mohlo to znamenat, zeje něčemu na stopě. A to novináře přirozeně zajímalo.
Tak se stalo, že z tisíce členů posádky EXPLORERU-27 následoval Perryho Rhodana na cestě do zkázy právě Bejin Jotifer.
9.
Rhodan neměl v úmyslu letět rovnou do osady, kterou objevil Dirkson. Nejdřív chtěl navštívit vesnici nemocných domorodců
35
a-pátrat tam po nějaké souvislosti mezi oběma skupinami obyvatel. Pokud je správná Sandovalova teorie, že nemocní jsou izolováni, muselo mezi oběma sídly existovat nějaké spojení.
Velký administrátor si přesné uvědomoval, že poprvé od odletu vědomě obešel kapitána. Jenže Sandoval se tak upnul na svou teorii o izolaci nemocných divochů, že by nesledovat žádnou jinou stopu, i kdyby ji objevil.
Perry Rhodan nijak nezpochybňoval fyzikovy schopnosti, nemohl požadovat, aby velitelské kádry flotily disponovaly stejnou duchovní pružností jako on. Dřív nebo později se také Sandoval pokusí podívat se na problémy tohoto světa z jiné perspektivy. Bylo možné, že k tomu přistoupí hned po provedené pitvě, stejně dobře ale mohl také dál váhat. Existovala dokonce možnost, že vydá rozkaz k odletu a spokojí se s vysvětlením, že domorodci byli postiženi neznámou chorobou.
Nesmrtelný přistál s kluzákem hned u vsi a zajistil ho proti případným vetřelcům. Zkušenost ho naučila, aby vždy provedl všechna bezpečnostní opatření. Zdálo se, že v osadě se nic nezměnilo. Když Rhodan vstoupil mezi první chýše, domorodci se stejně jako předtím povalovali na zemi a nevšímali si ho.
Nahlédl do jedné z chatrčí. V přítmí rozeznal několik nehybných postav a do chřípí ho udeřil pronikavý hnilobný zápach. Ti ubožáci uvnitř byli mrtví. Otřásl se a ustoupil. Pokud šlo skutečně o nějakou nemoc, museli být návštěvníci opatrní, aby se nenakazili a nepřenesli ji na loď. Lékaři sice přijali všechna preventivní opatření, ale nemohli nic zaručit na sto procent.
Rhodan se urychleně vrátil na kraj lesa. Tam začal se systematickou prohlídkou. Pokud existovalo spojení mezi oběma osadami, musí najít nějaké stopy. Doufal, že objeví nějakou stezku. Kroužil kolem vsi a narazil na místo, kde ještě před časem nerostly křoviny ani tráva. Obezřele zašel kousek do lesa. Bezpochyby zde byla cesta, ne však příliš často používaná, neboť byla skoro k nerozeznání od okolí. Rozlišit se dala pouze podle toho. Že patrně domorodci uřezali spodní větve stromů.
Administrátor se nerozhodně zastavil- Přišli sem snad ne-
36

mocní domorodci všichni najednou? Nevěděl. Zaujala ho však jiná věc. Vedla tato téměř zarostlá cesta skutečně do druhé osady?
Rozhodl se, že pronikne ještě hlouběji do lesa. Možná tam najde odpověď na svou otázku. Vyrazil a půda byla čím dál kamenitější. Vzpomněl si, že nedaleko vsi viděl zalesněný pahorek. Zdálo se, že bývalá stezka vedla přímo k němu. Čím hlouběji se dostával do lesa, tím hůř rozeznával, kudy se vine. Domněnka, že se takto do druhé osady nedostane, se postupně proměnila v jistotu.
Přesto si usmyslel, že půjde dál po stopě, dokud na něco nenarazí. Stezka začala poměrně strmě stoupat. Stromy byly nižší, zato byla všude spousta kořenů vyhřezlých z půdy. Objevil prastaré zvětralé kmeny, jejichž tuhé listy zadržovaly sluneční paprsky. V lese vládl zvláštní klid, jen vítr rozkomíhával koruny stromů a listy sotva slyšitelně Šustily. Pod nohama mu praskaly suché větve a znělo to v tom tichu skoro jako vzdálené výstřely.
Nesmrtelný se zastavil a ohlédl se. Má se vrátit a předat příslušnou zprávu vědcům z EXPLORERU-27, nebo jít dál? Rozhodl se, že bude jednat na vlastní pěst, dokud přesně nezjistí, kam vede téměř nepoužívaná stezka.
Les postupně řídl a stromy byly z jedné strany porostlé mechem. Jen cizokrajný vzhled rostlin ještě dával tušit, že tohle není pozemská horská krajina. Vtom Velký administrátor spatřil jeskyni.
Ihned si všiml, že vchod je uměle rozšířený. Byl vytesaný do skály a lemovaly ho dva tlusté stromy - němí strážci tajemného místa. Velké balvany před jeskyní kdosi odvalil stranou.
Když Rhodan pomalu, opatrně kráčel dál, uviděl za jedním balvanem ležet kostru vybělenou sluncem a deštěm. Bezpochyby patřila grassplotskému domorodci.
Ve vzdálenosti dvaceti metrů od vchodu do jeskyně se Nesmrtelný zastavil. Má snad před sebou pohřebiště divochů? Bylo možné, že celá sluj je plná koster. Každopádně existovalo
37

kdysi spojení mezi touto jeskyní a vesnicí nemocných. A také mezi nimi byla jakási neblahá souvislost, jak Rhodan vytušil podle ostatků domorodce.
Velký administrátor vytáhl zpoza opasku dezintegrátor a postupoval pomalu k jeskyni. Nic nenaznačovalo, že by byla nablízku živá bytost. Ani v samotné jeskyni se nic nepohnulo. Přelezl přes balvany odvalené stranou a prohlížel si

kostru. Nedalo se poznat, jakou smrtí domorodec zahynul.
Rhodanovi bylo jasné, že nebude snadné vypátrat, z jakého důvodu leží zrovna tady. Strnul a tiše naslouchal. Neslyšel však nic než vítr. Vyhákl z opasku světlomet a začal stoupat mezi balvany k jeskynnímu vchodu,
Pokud by se v té chvíli někdo nacházel uvnitř, musel by ho mít jako na dlani, zatímco on neviděl nic. Na okamžik zaváhal, ale pak pokračoval dál ke vchodu. Jako by ho ovanul ledový dech, když se dostal do bezprostřední blízkosti jeskyně. Tělo měl napjaté jako strunu a byl připravený bleskurychle odrazit jakýkoli útok. Nestalo se vsak nic. Bez úhony dosel až ke vchodu.
Vstoupil dovnitř a jeho oči si rychle zvykly na přítmí na kraji jeskyně. Zapnul reflektor a bloumal kuželem světla po skalnaté zemi. Přejel jím po stěnách, nikde ale nenašel stopy života. Vydechl si úlevou.
Vzápětí však paprsek reflektoru ozářil obrysy kovového tělesa, jehož přední stěna měřila nejméně dvacet čtverečních metrů. Rhodanovi se zatřásla ruka, v níž držel baterku. Nedaleko velké záhadné kovové schrány se povalovaly trosky rozbitého stroje, jehož původní funkce se nedala určit. Ve schráně byl velký otvor, kterým mohl člověk pohodlně prolézt dovnitř.
Nesmrtelný zůstal stát jako přikovaný. Násilím se přinutil myslet na vesnici domorodců, na jejich primitivní chýše a apatické chování. Co měl jeho objev společného s těmi divochy? Vzrušeně si posvítil na kovové těleso, které sahalo zjevně hluboko do jeskyně. Zjistil, že paprsek světlometu zeslábne pokaždé, když ho namíří na otvor. Byl to zřejmě optický klam.
38

Otvor jako by světlo nasával, jako by v něm byla látka neodrážející žádné světlo.
Neměl pro tento jev momentálně žádné vysvětlení. Začal se věnovat troskám stroje. Zdálo se, že některé větší kusy jsou ze stejného materiálu jako schrána.
Žil snad na Grassplotu zatím neznámý národ, který byl schopen konstruovat takovéhle věci? Jedno bylo jisté - domorodci nemohli stvořit tyto doklady vyspělé civilizace, přestože s nimi byli záhadným způsobem spojeni.
Kostra u jeskynního vchodu - nenaznačovalo to snad, že se nějaký domorodec snažil proniknout do jeskyně a přišel při tom o život? Mohla tato sluj vyvolat nevysvětlitelnou nemoc, která podle Sandovalova mínění postihla vesničany? Nebylo možné, že by ji mohl dostat také Velký administrátor?
Všechno kolem působilo na Perryho Rhodana neskutečným dojmem, kovové trosky a schrána jako by se sem dostaly z jiného světa. Byly to anachronismy na mladém světě, stejně jako EXPLORER-27. Nesmrtelný si pohrával s představou, že je zde zanechali jiní kosmoplavci, kteří vstoupili na povrch planety před nimi.
Nevědomky trhl rameny. Nejlépe udělá, když sem pošle vědce. Záhadu může vyřešit jen důkladný výzkum- Rozhodl se ovšem, že předtím ještě nakoukne do bedny. Odjistil zbraň a zamířil k ní.
Zastavil se před kovovým útvarem, když k němu došel tak blízko, že k němu mohl vztáhnout ruku a dotknout se ho. Nic se nestalo. Nikdo ho nenapadl, nic mu nebránilo v postupu, necekala ho žádná léčka.
Rhodan pohlédl nerozhodně na radiostanici na paži. Bylo by rozumné nyní vyjít z jeskyně a přivolat posilu z EXPLORE-RU-27. Přesto otálel s odesláním zprávy. Cosi ho pudilo, aby prozkoumal schránu sám. Nemohl nahlédnout do jejího nitra, protože světlo nepronikalo za otvor. Domníval se, že v otvoru Je nějaký energetický štít, který odděluje vnitřek bedny od oko-
39

li. Shýbl se a sebral ze země kámen. Potom ustoupil o dva kroky a hodil ho do otvoru. Zmizel v něm, aniž se něco stalo.
Protože bedna měla vstupní otvor, muselo se něco nacházet v jejím nitru. Pokud Rhodan chtěl zjistit co, musel vejít dovnitř a podívat se. Když se jeho ruka dotkla kovu, zděsil se chladu, který z něj Čišel. Zahákl si reflektor za opasek a prolezl otvorem do schrány.
10.
Chátra se valila ulicí, tlupa hnědožlutých tel vířících rudý prach, kterým zasypávaly město elektronové bouře. Smečka vybičovaných hegwů postupovala rychle - mnohem rychleji, než to vypadalo shora.
Curvilwohs hledě! nevzrušeně na první známky propukajícího chaosu. Nevěřil, že k výstřelkům dojde už nyní. Dav hnal sice vpřed strach, ale jeho respekt vůči pevnostním zbraním byl ještě příliš velký, než aby se odvážil zaútočit.
Přesto Curvilwohs strážím rozkázal, aby obsadily střílny a vypálily salvu z děl nad hlavy hegwů, jakmile se přiblíží k nádvoří pevnosti. Curvilwohs nebyl mocný vůdce tomesů, nýbrž pouze jeho zástupce. Stytract ležel v zadních pokojích a umíral, což kromě jeho zástupce a lékařů nikdo nevěděl. Kdyby hegwové zjistili, že Stytractovi nezbývá mnoho dní do konce života, jistě by získali pro svou věc spoustu tomesů -a pak by bylo jen otázkou času, kdy by padla pevnost a její posádka by ztratila jakoukoli možnost opustit Trin.
Právě v tomto obtížném období musel Stytract onemocnět bouřkovou horečkou. Curvilwohs nikdy v životě nebažil po moci; i během doby, kdy vykonával úřad zástupce, se držel zpátky a přenechával Stytractovi zcela vedení.
Nyní musel rozhodovat o osudu svého národa.
Když opět vyhlédl z pevnosti, uviděl stát několik tomesů na kraji ulice. Přihlíželi demonstraci. V dřívějších časech by byli
40

patrně ihned zorganizovali protiakci, zdálo se však, že poslední události ochromily jejich iniciativu.
V čele průvodu kráčeli tři nižší vůdci hegwů. Jejich vůdce Lenprov zřejmě zanedlouho pošle do pevnosti prohlášení, že nemá s demonstrací nic společného. Lenprov byl inteligentní, jistě mnohem inteligentnější než Curvilwohs, využíval

však svou chytrost jen k získání moci; zdálo se, jako by ji potřeboval k životu.
Curvilwohs zapnul reproduktor a klidným hlasem varoval dav, aby nevstupoval na přední nádvoří. Odpověděl mu rozhořčený řev. Ze zadních řad zalétly na dvůr kameny. Curvilwohs se zachmuřil, když zjistil, že hegwové jsou rozčilenější než kdy předtím. Nezodpovědní Lenprovovi pochopové je uvedli do nebezpečné nálady.
Přesto zatím nevydal rozkaz k palbě. Sledoval další vývoj situace na monitoru. Chování davu bylo určováno strachem a nenávistí. Životy hegwů byly ohroženy, a protože Lenprov svým stoupencům donekonečna opakoval, že za to může vláda, uvěřili mu. Uvěřili mu, protože obyvatelé pevnosti byli jediní, kteří mohli něco podniknout proti katastrofě, zjevně ale nedělali vůbec nic.
Curvilwohs za sebou zaregistroval nějaký pohyb. Ohlédl se a zjistil, že do místnosti vešel Stytractův lékař.
„Chce s vámi hovořit," řekl Ptequire. Z hlasu mu vymizela ustaranost posledních hodin, což mohlo znamenat nečekané uzdravení stejně jako konec mocného vůdce.
Pohledem na obrazovku se Curvilwohs přesvědčil, že chátraje zatím ještě příliš nerozhodná, než aby se odvážila dál než na nádvoří. Pokývl Plequirovi a vyšli z místnosti.
„Umírá," řekl lékař, když kráčeli po dlouhé chodbě.
Před Curvilwohsovýma očima se na chvilku roztančila světla rozmístěná v pravidelných odstupech na zdech. Nechtěl myslet na odpovědnost, jíž na sebe bude muset vzít, a v duchu se udiveně ptal, jak Stytract dokázal tak zdánlivě lehce vykonávat svůj úřad.
41

Vycítil, že ho lékař pozoruje, a vzpamatoval se. Nesměl nyní dát najevo nervozitu. Stačila nepatrná známka slabosti a tomesové v pevnosti by začali přemýšlet, zda se vůbec hodí jako Stytractův následník. Určitě by došli k závěru, že ne, a vůdcův sok Gingery by měl volnou cestu. Gingery byl stejně jako Lenprov proti přesídlovacímu projektu. Oba ho považovali za zcela nesmyslný a první nezdar jim dokonce dal zapravdu.
Curvilwohs se tak pohroužil do úvah, že si málem ani nevšiml, že došli ke Stytractovu pokoji.
Plequire otevřel dveře, zatvářil se nevyzpytatelně a jemně řekl: „Pojďte!"
Tomeský vůdce ležel na posteli, tělo zohyzděné bouřkovou horečkou. Měl zavřené oči a klenutá hruď se mu rychle zvedala a klesala.
„Curvilwohs," oznámil Plequire.
Zástupce zaznamenal s údivem, že v pokoji je také Gingery; drobný tomes ho probodával pohledem. Stytract se pokusil pohnout a lékař se ani nenamáhal mu v tom bránit. Curvilwohs si suše odkašlal - bylo mu to jasné. Lékařovo chování svědčilo o tom, že vůdce se brzy rozžehná se světem.
Umírající otevřel oči.
„Přistupte k němu," řekl Plequire Curvilwohsovi a Gingerymu.
Curvilwohs s rostoucí zlobou pozoroval, jak se Gingery hrne k loži nemocného. Stytract si ho ale nevšímal a počkal, až vedle něj stane jeho zástupce. Potom nečekaně pevným hlasem řekl: „Přesídlovací projekt musí být dokončen."
„Ano," slíbil vůdci Curvilwohs a setkal se zrakem s Gingerym. Tušil, že bude mít v pevnosti mocného protivníka, kterého dokázal udržet na uzdě jen tak silný tomes jako Stytract.
„Až uplyne příslušná lhůta, musíme poslat na Centar deset dobrovolníků," pokračoval vůdce. „Nedejte na to, co tomu řeknou hegwové. Zatím ještě můžeme žít na Trinjru, ale přesídlení je naše jediná šance, jak se co nejrychleji dostat odtud." Vzápětí vysíleně klesl zpátky na postel.
42

Plequire se k němu vrhl. Bleskově ho vyšetřil a pokýval hlavou. „Slábne čím dál víc. Horečka teď ustupuje. Brzy zemře."
„Budu pokračovat v přesídlovacím projektu," prohlásil Curvilwohs a užasl nad tím, jak odhodlaně a pevně to řekl.
Stytract spokojeně přikývl a po hodné chvíli se vzchopil natolik, že zachrčel: „Gingery... se stane vaším zástupcem."
Curvilwohs zahlédl vítězoslavné ohníčky v Gingeryho očích. Chtěl něco namítnout, ale vzápětí si uvědomil, že Stytract mu jmenováním Gingeryho vlastně nahrál. Alespoň bude mít malého tomese stále na ocích.
Vůdcova hlava náhle klesla ke straně. Plequire se sklonil nad Stytractem a krátce ho vyšetřil. „Je mrtev," řekl, když se opět narovnal.
Curvilwohs se mlčky odvrátil a měl pocit, jako by ho někdo omámil. Gingery rychle vyšel z pokoje.
„Nyní jste vy vůdcem tomesů," řekl lékař.
Vtom zapraskalo v reproduktoru a nějaký strážný vzrušeně vykřikl: „Hegwové berou ztečí nádvoří!"
Curvilwohs rychle procitl ze strnulosti.
Ujal se nelehkého úřadu v krizové době. Momentálně necítil nic než bezradnost a zmatek. V duchu se ptal, co asi podnikne Gingery. Drobný tomes nebude takový blázen, aby šířil po pevnosti zprávu o Stytractově úmrtí, současně ale nebude Čekat s rukama v klíně, až Curvilwohs učiní první kroky k upevnění právě nabyté mocí.
Hegwové a Gingery ~ situace si žádala chytré, promyšlené jednání. Ani hegwové, ani Gingery však nebyli nejhorší protivníci. Skutečným nepřítelem hegwů a tomesů byla neúprosná příroda. Nikdy předtím necelil žádný tomeský vůdce takovým problémům. Podobné hrůzy se neděly ani v dobách, kdy panoval v pevnosti někdo z hegwů.
Plequire ukázal na Stytracta a řekl. „Kdy ho dopravíme na noční stranu?"
Curvilwohs chvilku uvažoval a pak prohlásil: „Nechtě při-
43

pravit pásové vozidlo. Dovezu ho na místo, jakmile rozežene-me tu zdivočelou sběř."
Pokud Plequira udivilo, že nový vůdce chce opustit pevnost, nedal to na sobě znát. Curvilwohs se rozhodl, že dopraví Stytracta na místo posledního odpočinku osobně. Pokud si nějaký vůdce zasloužil tuto poctu, pak to byl právě on.
Curvilwohs nechal lékaře u Stytracta a vyšel z pokoje. Byl rád, že na chodbě nikoho nepotkal. Chtěl být nyní sám, aby si mohl urovnat myšlenky. Když vstoupil do pozorovatelny, spatřil Gingeryho, jak stojí před obrazovkou. Okamžitě v něm vzkypěl hněv.
„Strážci vypálili salvu," oznámil mu Gingery smířlivě. „Potom se ti chlapíci stáhli."
Nový vůdce se snažil nedal na sobě znát úlevu. Na obrazovce bylo jasně vidět, že hegwové ustoupili. Průvod se rozpadl na menší hloučky. Ještě jednou se podařilo zabránit otevřenému střetu.
„Tak jdete," řekl Curvilwohs Gingerymu.
Nový zástupce se opřel vyzývavě o monitor a zeptal se vůdce: „Opravdu chcete pokračovat v přesídlováni, nebo jste jen chtěl ulehčit Stytractovi umírání?"
„Budu vás informovat o svých plánech, jakmile to budu považovat za vhodné," odpověděl příkře Curvilwohs. Cítil, jak v něm pohasíná zášť vůči Gingerymu. Byl nyní schopen protivníka věcně odhadnout a předvídat jeho jednání.
„V tom případě si pospěšte, neboť na to nebudete mít dost času," doporučil mu posměšně Gingery.
Curvilwohsovi se ulevilo, když jeho zástupce odešel. Stytract malého tomese zvládal, totéž se musí povést i jemu.
Zrovna se chtěl obrátit k obrazovce, když se ozvalo poplašné zařízení v transformační stanici. Pronikavý jekot drásal Curvilwohsovi uši, tak ho to ale zaskočilo, že se v první chvíli nezmohl na víc než na to, že vzrušeně bouchal šupinatým ocasem o podlahu.
44

11.

Perry Rhodan se prosmýkl do schrány a cítil, že má pod nohama pevnou zem. Přítmí rychle vystřídala naprostá tma a teplota klesla o několik stupňů. Také vzduch jako by zřídl.
Než stačil rozsvítit reflektor, cítil, že se kolem něj něco děje. Zažil bouře a orkány už na mnoha planetách, bojoval o život v tornádech a vzdoroval na cizích mořích tajfunům. Avšak vír, který ho strhl nyní, by! tak mocný, že nemělo smysl klást mu odpor. Každou molekulu jeho těla jako by náhle posedl expanzní amok a bylo mu, jako kdyby se ocitl uprostřed gigantické exploze.
Měl dojem, že řve, ve skutečnosti ale nebyl schopen pohnout rty. V ruce svíral reflektor, ale nenašel sílu stisknout tlačítko a rozsvítit. Bolest byla nepopsatelná a vymazala jakýkoli jiný pocit. Něco mu však bránilo, aby ztratil vědomí.
Před očima mu tančily ohnivé tečky a ve spáncích mu děsivě bušilo. Jeho tělem jako by bez námahy pronikala nepopsatelná moc. Doslova cítit, jak se tělesně rozpouští, a náhle přestalo v jeho nitru fungovat něco, co se už dávno stalo součástí jeho osobnosti,
Buněčný aktivátor!
Přístroj, který ho ochraňoval před chorobami, slabostí a stárnutím, se nyní porouchal pod tlakem cizí síly. Rhodana se zmocnilo zděšení. Co se to s ním děje?
Neztenčenou měrou pokračoval proces, který mohl sledovat jen pocitově. Expanze jeho těla byla nekonečná. Mamě se pokoušel uvažovat rozumně, bránila mu v tom zběsilá bolest.
Vtom zvláštní pocit polevil, ale stále ještě se nemohl hýbat. Než začal vnímat úlevu, expanze přestala úplně a vír jako by ztratil všechnu sílu. Současně se Rhodan začal smrskávat. Tentokrát nešlo o klam - opravdu se scvrkával. Bolesti zesílily a pak ztratil vědomí.
45

Bejin Jotifer by byl nevěřit, že pochod lesem bude tak namáhavý, a byl rád, když spatřil Rhodanův kluzák. Koneckonců došel do vsi a určitě stála za námahu vyhlídka, že bude nyní moct prozkoumávat tento svět spolu s Nesmrtelným.
Reportér se v duchu ptal, proč ho to tak přitahuje právě k Velkému administrátorovi. Zatím v životě necítil vůči žádnému Pozemšťanovi přátelství. Podvědomě tušil, že ho považují za vyvržence. Slovy a činy mu jasně dávali najevo, že ho sice respektují, ale nikdy ho nepřijmou mezi sebe. Ano, kdyby byl čistý Setubar, nikdo by nad ním nežasl.
Perry Rhodan byl první, kdo s ním jednal se zjevnou lhostejností k jeho vzhledu; projevoval vůči němu stejně přátelský vztah, jaký měl k ostatním Členům posádky EXPLORE-RU-27- Jako by nerozlišoval mezi Setubary a Terranci, nýbrž jen mezi inteligentními bytostmi a hlupáky. Nesoudil jiné podle jejich původu nebo vzhledu, nýbrž podle činů.
Jotifer k němu cítil zpočátku nedůvěru, myslel si, že Rhodan je jen dobrý herec, a to ho zlobilo ještě víc. Postupně si ale uvědomil, že nikdo, ani Nesmrtelný, by se nedokázal tak dokonale ovládat.
Míšenec došel ke kluzáku a ostražitě se rozhlédl. Nic nenaznačovalo, že by byl Velký administrátor někde nablízku. Zjistil, že Rhodan řádně zabezpečil stroj proti případným nenechavcům. Znamenalo to, že počítal s delší nepřítomností. Jotifer byl přesvědčený, že ho najde ve vesnici. Jak asi Terranec zareaguje, až ho uvidí?
Novináře překvapilo, jak velmi mu záleží na tom, co o něm Rhodan soudí. Do té doby mu bylo většinou lhostejné, co si o něm druzí myslí. Články, které uveřejňoval v terranském tisku, byly vždy bezohledné a jízlivé. Nikoho nešetřil, ale útočil jen v případě, kdy si byl absolutně jist svou věcí. Úspěch mu dal zapravdu, současně ho však odděloval od ostatních lidí. Jotifer se pružně plížil ke vsi. Když vešel na prostranství
46

mezi prvními chatrčemi, spatřil tři domorodce nehybně ležící na slunci. Čtvrtý vyškraboval dřevěnou lžící z hrnce

zbytky jakési šlichty. Jeho pohyby byly pomalé a zdálo se, že jí jen s největším sebezapřením.
Zamířil k němu, ale domorodec si ho nevšímal. Jedl, ale nežvýkal. Potom jednoduše upustil hrnec, říhl si a svalil se na zem.
Jotifer sebral hrnec ze země, a třebaže mu bylo na zvracení, přešel ke třem ostatním vesničanům a podal jednomu z nich Špinavý hrnec se zbytky jídla. Ubožák byl tak vyzáblý, že na něm doslova visela kůže. Sířil kolem sebe štiplavý smrad. Když mu chtěl reportér vtisknout hrnec do ruky, obě paže se mu bezvládně sesuly na zem. Byl po smrti.
Zbývající dva byli ještě živí, ale ani se nesnažili odejít od nebožtíka.
Novinář přidušeně vyjekl, narovnal se a utekl. Pracně se pokoušel vzít rozum do hrsti a v klidu si všechno rozvážit. Otřel si ruce pečlivě o trávu a pustil se do hledání Rhodana. Pročesal celou vesnici a přesvědčil se, že Velký administrátor v ní není.
Vrátil se ke kluzáku. Kam jen Rhodan zamířil? Objevil snad něco, co uniklo vědcům? Jotifer pohlédl na hodinky. Terranec se určitě vrátí do setmění. Jenže reportér nepatřil k těm, kteří dovedou čekat s rukama v klíně. Musel vypátrat, kam Velký administrátor šel.
Zamířil na druhou stranu osady. Náhoda ho zavedla ke staré stezce mířící do lesa. Prohlédl si pečlivě stopy svědčící o tom, že po ní před nedávném někdo Šel. Nemohl to být nikdo jiný než Rhodan.
Bejin Jotifer se narovnal a po setubarském způsobu se vplížil do lesa.
12
Tomeše ležícího v bezvědomí na podlaze integrátorové komory transformační stanice Curvilwohs neznal. Nevzpomínal si, že
47

by ho viděl, když posílali přesídlence na Centar. To ale bylo v té chvíli zcela bezvýznamné. Důležité bylo jen to, Že se konečně vrátil jeden z tomesů. Opět se tím potvrdila správnost projektu, který mnozí už považovali za nevydařený.
„Zdá se, že nikdo další neprošel," řekl Tragty, jediný vědec z řad hegwů, který podporoval přesídlovací projekt.
„Možná je to posel, který nám má vyřídit, že je všechno v pořádku," zadoufal Curvilwohs.
Vtom vešel dovnitř Gingery. Ačkoli na něm bylo jasně vidět zklamání, přímo z něj čišela také arogance. Bezvládného tomese si ani nevšiml a řekl vůdci: „Blíží se elektronová bouře. Nemyslím si, že se za těchto okolností podaří přepravit Stytracta na noční stranu. Ta slota si znovu vyžádá spoustu obětí."
Jeho zástupce měl právo vstoupit do transformační stanice, Curvilwohs měl ale sto chutí ho vyhnat. Vědci se ještě jednou přesvědčili, že z Centaru nepřišli žádní další tomesové, a pak vypnuli přívod energie.
„Kdy přijde k sobě?" zeptal se jich vůdce.
„Těžko říct," odpověděl Berritul, vědecký vedoucí přesidlovacího projektu. „Nevíme, jak tělo reaguje na přeskupení atomové struktury v nulovém čase."
Gingery se přiblížil až ke komoře a klouzal dlouhým Šupinatým ocasem skoro neslyšně po podlaze. „Je mrtvý?" zvolal.
„Ne. Žije, na to se spolehněte," odpověděl Berritul.
Curvilwohs cítil, že vědec má na Gingeryho vztek. „Zavolejte mě, hned jak se probere," nařídil Berritulovi a vyšel z transformační stanice.
Chodbou se proti němu řítil strážce a křičel: „Máte hovor!"
Nový tomeský vůdce se užasle zastavil a vyhrkl: „Kdo si se mnou přeje mluvit?"
„Lenprov," odpověděl strážce.
Curvilwohs zkřivil svraštělý obličej a připojil se ke strážci. Zanedlouho oba vstoupili do pozorovatelny, odkud se řídil život v pevnosti. Politická rozhodnutí však byla přijímána většinou v zadních komnatách.
48

Lenprov hleděl na Curvilwohse z obrazovky a na dlouhém obličeji mu hrál úsměv. „Rád bych vám vyjádřil jménem všech hegwů upřímnou lítost nad Stytractovým úmrtím," spustil úlisně.
„Děkuji," odpověděl Curvilwohs s přídechem ironie.
„Současně .bych se rád," Lenprovovy rysy náhle vyjadřovaly hlubokou lítost, kterou vůdce už znal, „omluvil za demonstraci, k níž došlo v tak nešťastné chvíli."
Curvilwohs horečně uvažoval. Jak se vůdce opozice dozvěděl tak rychle o Stytractově smrti? Ze by zpíval Gingery?
„Přirozeně že jste o ní věděl, Lenprove," řekl klidně nahlas. „Zúčastnili se jí tři nejlepší nižší vůdci vaší strany."
Na okamžik se ukázal Lenprovův rozeklaný jazyk. Že by známka rozpaků? Curvilwohs pochyboval, že by tak prohnaný politik vůbec znal podobný pocit,
„Nechám je potrestat," sliboval Lenprov.
V Curvilwohsovi rostlo přesvědčení, že s vůdcem opozice se dá za určitých okolností jednat věcně, zvláště tehdy, když se mu učiní velkorysá nabídka. Neměl by v zájmu celého národa dosáhnout sjednocení s Lenprovem?
„Před několika málo okamžiky se vrátil jeden náš soukmenovec z Centaru," řekl Curvilwohs pomalu.
„Do jaké pasti mě to chcete vlákat?" zvolal Lenprov. „Myslíte si, že jste chytřejší než Stytract?"
„Máte v pevnosti dobrý informační zdroj," spustil Curvilwohs obezřele. „Dozvíte se tedy, že nelžu. Lenprove, dá se očekávat nová elektronová bouře. Crkány sílí Čím dál víc a naši vědci vypočetli, že v dohledné době zpustoší celé rozhraní mezi dnem a nocí- Nemáme nejmenší šanci na přežití. Pomozte nám tedy s projektem přesídlení co největšího počtu příslušníků našeho národa na Centar, dřív než bude pozdě."
Lenprovův obličej na obrazovce se zkřivil v odpornou masku. Blížící se bouře rušila přenos. Curvilwohs se pokoušel

vypátrat, co doopravdy vyjadřuje hegwův obličej.
„Tomešové vládnou už hodně dlouho," prohlásil Lenprov.
49

V jeho hlase nezněla zloba, spíš únava starce, který hodně bojoval a nikdy nezvítězil. „Je načase, aby vás hegwové vystřídali."
„Patříme přece všichni k jednomu národu," namítl Curvilwohs. „Když budeme postupovat společně, určitě se nám podaří překonat pohromu."
„Vy jste mladík," řekl Lenprov, „Máte energii a odvahu - ale neuspějete ani vy. Problémem bouří se zabývají i naší vědci. Navrhují, abychom se stáhli na noční stranu."
„Tam nikdo nemůže vydržet," připomněl vůdci opozice Curvilwohs.
Lenprov se zasmál a řekl: „Vybudujeme kopule, v nichž přečkáme nejhorší. Bouře dřív nebo později zeslábnou a pak se vrátíme a budeme Žít jako za starých času."
„Naše planeta se neustále přibližuje ke slunci. Vypadá to, že se v něm někde ve vzdálené budoucnosti rozplyne. Proto odsud musíme odejít."
Obraz se opět zlepšil. Curvilwohs uviděl obličej starce, který si stanovil určitý cil a neníní se ho vzdát, ať to stojí, co to stojí. To nového předsedu vlády děsilo, současně si ale uvědomoval vlastní bezmocnost. Strana hegwú se nedala nijak ovlivnit, kráčela svou vlastní cestou. Stejně tak to dělali tomesové, když v pevnosti vládli hegwové.
Curvilwohs tušil, že domovský svět opustí a na Centar odejdou pouze tomesové. Hegwové se zakopou pod Lenprovovým vedením na noční straně a budou čekat na jistou smrt. Poznal, že vůdce opoziční strany je přesvědčený o správnosti svých cílů stejně jako on, Curvilwohs. To prakticky znemožňovalo spolupráci.
„Když se ukáže, že by přesídlovací projekt snad mohl uspět, budeme proti tomesům válčit," prohlásil Lenprov po chvíli.
„Máme v integrátorové komoře jednoho muže," řekl Curvilwohs. „Vrátil se z Centaru."
Obraz pohasl a byl slyšet jen ještě Lenprovův hlas: „Slyšeli jste, jak se my hegwové stavíme k celé věci, Curvilwohsi."
50

Vzápětí vypadlo spojeni úplně. Strážce stojící za Curvuwohsem pohlédl ustaraně na tomeského vůdce. Ten se snažil k sobě přivolat Gingeryho. Musel vypátrat zrádce.
Celý národ už určitě věděl, že Stytract zemřel. Nyní bylo třeba sepsat prohlášení, v němž bude oznámeno, že novým předsedou vlády se.sta] Curvilwohs.
Nový vůdce zapnul vnější přenos. Už se projevovaly první příznaky bouře. Po domovních anténách sršely roje jisker a ulicemi se hnala hustá oblaka písku a prachu.
Vtom Curvilwohs zaslechl kroky. Otočil se a spatřil vcházet Gingeryho. „Právě jsem hovořil s Lenprovem," řekl.
Zdálo se, že cosi ve vůdcově hlase jeho zástupce varovalo. Blížil se ke Curvilwohsovi opatrně, jako by chtěl získat čas, aby mohl správně odhadnut jeho náladu. Strážce, jako by vycítil napětí mezi oběma muži, nejistě těkal pohledem z jednoho na druhého.
Za Gingerym vstoupila do pozorovatelny Lamotta. Její půvabné pohyby na okamžik odvrátily Curviiwohsovu pozornost od Gingeryho. Patřila Stytractovi, ale po jeho smrti připadla automaticky jemu. Přiznal si, že se mu to příliš nelíbilo. Nevěděl, jak se má chovat ke krásce, která byla tak oddána zesnulému předsedovi vlády.
Lamotta nejevila žádné známky smutku. Prošla kolem Gingeryho a usedla vedle Curvilwohse, jako by chtěla vyjádřit, že mu patří. Vůdce cítil její pach. Právě vyšla z kyselé lázně, v níž si smyla z pancíře písek.
Gingery pozoroval Curvilwohse a zjevně čekal, až promluví.
„Lenprov už ví, Že je Stytract po smrti," prolomil ticho vůdce.
Ani méně inteligentní tvor než Gingery by nepřeslechl zjevnou obžalobu v jeho hlase. „V pevnosti žije víc než tisíc sou-kmenovců," řekl. „Mezi nimi se může najít dost zrádců."
„Až najdu toho, kdo odsud vynáší informace, bez milosti a jakékoli ochrany ho vyženu na noční stranu," prohlásil Curvilwohs.
51

Gingery dobré porozuměl jeho hrozbě, tvářil se ale jakoby nic. „Co říká Lenprov návratu toho chlápka z Centaru?" zeptal se Curvilwohse.
„Že nám vyhlásí válku, když budeme pokračovat v projektu."
Gingery vypadal zděšeně, mohl to ale také jen předstírat. „Ihned pošlu pár svých podřízených do města, aby zjistili náladu mezi lidem," řek! a urychleně opustil pozorovatelnu.
Curvilwohs znejistěl, když osaměl s Lamottou. Strážci se vrátili na svá místa. Vtom ucítil, jak mu Lamotta položila přední pracku na rameno. Zachvěl se a ze všeho nejraději by byl vyskočil a utekl. Věděl však, že se na ně dívají strážci, a zůstal sedět.
„Ty mí nedůvěřuješ?" zeptala se ho Lamotta. Mátl ho její důvěrný tón. Když ještě žil Stytract, chovala se k jeho zástupci chladně, zdrženlivě. Curvilwohs se v duchu ptal, kde se u ní vzal tak náhlý zájem. „Gingery je můj protivník," zachrčel stísněně-Pomalu mu klouzala prackou po rameni, až mu sevřela jeho tlapu. „Stytract si s ním dovedl poradit," řekla. Jízlivá výčitka ho rozzuřila. Jen stěží potlačil touhu uplatnit na ní své vlastnické právo a potrestat ji. Napadlo ho, jaký asi měla vliv na Stytractova rozhodnuti. Chce snad ovládnout i jeho? Odtáhl se od ní a zavrčel. „Rád bych byl sám." Lamotta ihned vstala. Byla krásná, mnohem krásnější než všechny její soukmenovkyně v pevnosti, ale byla také

nebezpečná. Curvilwohs ji sledoval, jak vychází ven, a tušil, že bude muset čelit další hrozbě.
Když odešla, ozval se Berritul. „Ten chlap z Centaru se probírá," oznámil mu. „Možná by bylo lepší, kdybyste se dostavil do transformační stanice."
Curvilwohs vycítil z jeho hlasu, že nastaly problémy. Pokynul strážným, aby se věnovali obsluze pozorovacích přístrojů, a zamířil do transformační stanice. Když vstoupil dovnitř, první, co spatřil, bylo, že navrátilec začíná pohybovat spáry.
52

„Je ještě omámený," řekl Tragty. „Vlastně by to mělo probíhat rychleji." Vrhl lítostivý pohled na ovládací panel a dodal:
„Ještě k němu nemůžeme."
Jeden z vědců přinesl Curvilwohsovi Židli, ale vrchní tomes zůstal stát. Konečně Berritul odpojil integrátor a průhledná přepážka se odsunuta stranou.
Z pevnostních věží k nim doléhalo vytí sirén oznamujících elektronovou bouři. Curvilwohs je téměř nevnímal. Usilovně přemýšlel o tomeském navrátilci. Když už začínali věřit, že se projekt skutečně nezdařil, vrátil se jeden z přesídlenců, aby jim podal zprávu.
Jakmile se komora otevřela úplně, chtěl do ní vůdce vstoupit, ale Berritul ho zadržel a zvolal: „Počkejte, ještě není úplně při vědomí, i když se hýbe."
Curvilwohs netrpělivě hleděl na postavu ležící na zemi. Vtom si uvědomil, že navrátilec nemá na nohou žádné zrohovatělé destičky. Maso pokrývala jen pevná kůže. Jak se vůbec dokáže tenhle tomes pohybovat, aniž si rozedře do krve chodidla? Nevypadala, že by byla poraněná. Vůdce ještě nikdy neslyšel o nikom, kdo by měl takovéhle běhy.
V duchu si říkal, že navrátilec zřejmě musí být od narození zvyklý, že nemá zrohovatělé destičky na nohou. Nechápal, jak mohl Stytract poslat na Centar právě tohohle chlapíka.
Z integrátorové komory k nim dolehlo zasténání.
Curvilwohs sebou vylekané trhl. Poprvé ho napadlo, že něco není v pořádku, že se na Centaru muselo něco pokazit.
„Probouzí se," řek hegwa Tragty.
„Podívejte se na ty jeho nohy," řekl Berritul ostatním vědcům. „Chybí mu zrohovatělé destičky."
„Možná o ně přišel na Centaru, a proto ho poslali zpátky," usoudil Tragty.
Berritul, který se po celou dobu opíral o silný ocas, se s jeho pomocí odrazil od podlahy a zamířil k integrátorové komoře. ^ Curvilwohs ho pozoroval, jak se naklání nad přesídlencem. Šéf projektu se zatvářil ohromeně, ale nebylo mu rozumět,
53

když pohnul rty. Vůdce se prodral mezi vědci a vstoupil do komory. Berritul k němu vzhlédl.
Tomeš se válel po podlaze a sténal. Oči měl vytřeštěné a zdálo se, že nemá tušeni, kde se to ocitl.
„Je nemocný, Curvilwohsi," hlesl Berritul.
13.
Procitání bylo provázeno vinami bolesti, jež se přelévaly jeho tělem. Ležel na zádech, ale vnímal to úplně jinak než dřív. Dotýkal se podlahy docela jinými místy těla, připadalo mu, jako kdyby byl naprosto pokroucený. Také bolesti jako by zuřily v jiných částech těla, jež si dřív neuvědomoval. Chabě si vzpomněl na buněčný aktivátor, zdálo se ale, že přestal fungovat docela.
Perry Rhodan se slyšel, jak sténá, a vyděsil se. Současně ho vylekaly okolní zvuky a způsob, jakým naslouchal. Sluch jako by se mu zbystřil a vnímal i tichounké šelesty. Steny zněly nelidsky a vzbuzovaly v něm dojem, že leží v hrobce, nad níž se klene střecha vibrující při každém zvuku.
Chtěl otevřít oči a zhrozeně si uvědomil, že je neovládá. Nemohl zvednout víčka. Pomáhalo mu ale překonat bolest, když se o to pokoušel.
Náhle pocítil, jak mu zacukal sval, a víčka se mu odsunula stranou!
Zmocnila se ho panika. Tušil, že se přihodilo něco, co vyvolalo nevysvětlitelné změny. Muselo to nějak souviset s místem, kde ležel. Z nějakého záhadného důvodu měl dojem, že má jiný sluch a že se mu oční víčka rozevírají do stran.
Postupně se mu vracely vzpomínky. Nacházel se na Grassplotu ve velké záhadné schráně, kterou objevil v jedné jeskyni. Potom se něco stalo a ztratil vědomí. Nyní jen pomalu přicházel k sobě.
Na okamžik pocítil Perry Rhodan úlevu. Byl pořád ještě naživu a mohl se bránit.
54

Jeho oči ještě pořád vnímaly pouze světelné reflexy. Mýlil se, nebo se změnil i způsob jeho vidění? Okolí, v němž se nacházel, se mu jevilo nepřekonatelně barvité. Pomalu začal zaostřovat zrak a zjistil, že stále ještě leží v bedně, do které vstoupil. Protože nemohl otočit hlavou na stranu, chtěl alespoň zakoulet očima, ale nešlo to. Seděly v důlcích jako přikované.
Přímo před obličejem viděl jakýsi podélný stín, jako by mu někdo nasadil papírový klaunský nos.
Najednou uviděl všechno zcela ostře. Papírový nos nebyl žádný nos, nýbrž svraštělá zobanovitá lista s odulými rty. Jeho vlastní ústa! :
Vtom se nad ním sklonila bytost připomínající vzpřímeného ještěra, která měla stejnou tlamu jako on a široký šupinatý ocas. Rhodan chtěl vykřiknout, ale jen podivně zavřeštěl. Trpí snad halucinacemi? Co se to s ním vlastně dělo? Kdo ho takhle namaskoval?

Dalo mu nevýslovnou práci zvednout ruku a dát si ji před obličej. To, co spatřil, ho dohnalo na pokraj Šílenství. Místo paží měl krátké pahýly potažené popraskaným pancířem z rohoviny. Pahýly byly zakončené spáry s Čtyřmi prsty postavenými proti sobě.
To mohlo znamenat pouze jediné - už nevypadal jako člověk, nýbrž jako onen vzpřímený ještěr, který stál před ním.
Velký administrátor musel sebrat veškerou mentální sílu, aby se smířil se skutečností, že nemá lidské tělo. Zvedl hlavu a podíval se na sebe. Celé tělo měl pokryté tlustou, svraštělou kůží, Když se převalil, spatřil šupinatý ocas jako jakési prodloužení páteře.
Vtom uslyšel hlas tvora, který mluvil neznámou řečí. Nikdy předtím ji neslyšel, a přece rozuměl každému slovu.
„Je nemocný, Curvilwohsi," řekl ještěr nad ním.
55

14.
Curvilwohs zvažoval víc možností, jak využit návrat přesídlence k upevnění vlastní mocí. Především bylo třeba zjistit, jakou chorobou navrátilec trpí. Museli ho přenechat lékařům. Přesto byl vůdce rozhodnutý, že se nejprve pokusí dozvědět něco o Centaru. Musel za každou cenu vypátrat, co se tam stalo,
V té chvíli vesel do transformační stanice Gingery a už ode dveří hlásil: „Bouře sílí."
„Víte, co máte dělat!" zavřískl Curvilwohs, rozezlen jeho příchodem. „Nechtě provést běžná bezpečnostní opatření. Pevnost není ohrožena."
Zdálo se, že Gingery se konečně vzdal jakéhokoli pokusu přít se s vůdcem. Uctivě přikývl a stáhl se zpátky. „Přiveďte Plequira!" přikázal Curvilwohs strážcům. Berritul a Tragty opatrně zvedli navrátilce. Vrávoral, jako kdyby nevěděl, jak má používat nohy.
Výraz jeho očí vůdce mátl. Přešel těsně k němu a zeptal se ho: „Jak se jmenuješ?"
Přesídlenec chvíli jako by zíral skrz něj a pak svěsil hlavu. „Co se vlastně stalo na Centaru?" vyhrkl tomeský vůdce naléhavě.
Jeho protějšek neodpovídal. Zdálo se, Že vůbec nechápe, o co jde. Vtom vešel dovnitř Plequire. Krátce vyhodnotil situaci a řekl: „Odveďte ho ke křeslu!"
Berritul a Tragty splnili lékařův příkaz a spustili navrátilce do křesla. Ten tu a tam zasténal. Plequire otevřel brašnu s nástroji a začal ho vyšetřovat. Pracoval mlčky a rychle. Když se narovnal, zakroutil hlavou a prohlásil: „Tenhle ubožák je velmi nemocný. Pokud mohu soudit z předběžného vyšetření, pracují různé orgány nepravidelně. Připadá mi to, jako kdyby mu uvnitř chyběly důležité části."
Berritul a Tragty si vyměnili letmý pohled, ale Curvilwohsovi to neuniklo. Vzpomněl si na chybějící zrohovatělé děs-'
56

tičky na přesídlencových chodidlech. Plequirova diagnóza je
zřejmě správná.
Co způsobilo tuto změnu? Že by nefungovalo správně transformační zařízení?
„Myslíte si, že je natolik silný, aby mi odpověděl na několik otázek?" zeptal se tomeský vůdce lékaře.
„To bych nedoporučoval," nesouhlasil Plequire. „Dopravte ho na kliniku, abych ho mohl důkladně vyšetřit."
Curvilwohs se rozhodl, že dá na lékařovu radu. Zdálo se. Že přesídlenec momentálně ani není schopen cokoli říct.
Nový předseda vlády klidně přihlížel, jak Plequire s dvěma pomocníky vyvádí pacienta ven.
Krátce nato se vrátil Gingery. Vypadal nervózně. „Tahle bouře bude zřejmě silnější než všechny předchozí," řekl. „Před pevností se tísní dav a dožaduje se vstupu do bezpečných úkrytů."
„Kolik jich je?" zeptal se ho Curvilwohs.
„Několik tisíc," oznámil mu jeho zástupce.
Tomeský vůdce si uvědomoval, že mohou vpustit dovnitř v nejlepším případě tři sta soukmenovců; pak by ale nastala panika, protože neexistoval příslušný systém výběru.
„Pevnost zůstane uzavřená," rozhodl Curvilwohs. „Obsaďte všechny brány a rozmístěte u nich těžké zbraně."
„Už se stalo," řekl Gingery. „Nicméně Lenprov přistál se vznášedlem na čtvrté věži. Má s sebou tři své zástupce. Chce nám předat ultimátum."
Curvilwohs zaklel a pak si pospíšil s Gingerym v patách do pozorovatelny.
„Kde se Lenprov zdržuje?" zeptal se svého zástupce.
» V obytném prostoru čtyřky," odpověděl Gingery.
Curvilwohs zapnul příslušné odposlouchávací zařízení. Chvíli trvalo, než uslyšeli něčí hlas: „Když udeříme na toho mladého blázna dostatečně tvrdě, podaří se nám vyhnat tomesy z pevnosti."
„Podceňujete Curvilwohse," namítl Lenprov. „Kromě toho
57

se zdá, že přijde velmi silná bouře. Národ podléhá panice. On by se teď mohl vytasit s trumfem a oznámit návrat jednoho přesídlence z Centaru. Pak mu budou všichni ležet u nohou a doufat, že je zachrání před zánikem."
„Rád bych věděl, proč jsme sem přišli zrovna v tak nevhodnou chvíli," zavrčel kdosi vztekle.
Lenprov se zasmál: „Curvilwohs bude zavalen prací. Zakrátko nebude vědět, jak se má v jednotlivých případech rozhodovat. A naše ultimátum ho znervózní ještě víc."
Curvilwohs pokynul Gingerymu, aby vypnul přístroj. Potřeboval čas. Přál si, aby byl Stytract ještě naživu.
„Co budeme dělat?" zeptal se ho Gingery bezradně. Buď byl skvělý herec, nebo ho to vážně trápilo.

„Půjdeme k velké bráně," nařídil vůdce. „Pokuste se uklidnit dav. Až bude bouře tak silná, že Lenprov nebude moct opustit pevnost, nemusíme si o hegwy nějakou dobu dělat žádné starosti."
Když jeho zástupce odešel, opřel se Curvilwohs pohodlně v křesle. Zdálo se, že bude mít konečně čas vyvézt Stytracta na místo posledního odpočinku. Pásové vozidlo bylo připraveno. Opustí pevnost tajným vchodem, aby ho neviděl dav shromážděný před branami.
Přikázal strážcům, aby nevpouštěli dovnitř nikoho kromě Gingeryho, a ujistil se, zeje pásové vozidlo skutečně nachystáno. Tři pomocníci vynesli Stytracta z jeho pokoje a uložili ho do vozu. Curvilwohs si na sebe vzal ochranný oblek a vydal se za nimi.
Když vešel do haly, silné motory už byly nastartované. Stytractovo bezvládné tělo bylo zabalené v rubáši a spočívalo na zadních sedadlech. Curvilwohs cítil smutek pomocníků. Uvědomil si, jak byl zesnulý vůdce oblíbený. Vylezl si do kabiny a uzavřel všechny poklopy. Vzápětí uvolnil průzory. Vůz se těžkopádně rozjel po udusané půdě a zastavil se před tajnou zadní bránou. Vůdce počkal, až se otevře, a zamířil s pásovým vozidlem ven.
58

Začínající bouře zahalila krajinu oblaky rudého prachu a ručičky měřičů elektromagnetických poli vystřelily k maximu. Curvilwohs vjel rovnou do orkánu nespoutané energie a kolem vozu se vytvořil třpytný závoj - miliony drobných blesků vznikajících tím, jak se nabité částice prachu vybíjely o ochranný štít.
Tomeský vůdce se v duchu ptal, jak asi vypadala jejich domovská planeta, když ještě měla vlastní rotaci a dýchatelnou atmosféru. Katastrofu přežila jen část národa, ale všichni se museli stáhnout do terminátoru, do kopulí a všechno ostatní přečnívající pevnosti. Na denní straně spalovaly nechráněnou krajinu nemilosrdné sluneční paprsky. Záře hvězdy sežehávala miliony čtverečních kilometrů rozsáhlého uzemí, jež kdysi obývala mocná civilizace.
Curvilwohs vyhlížel zatrpkle postranním průzorem ven. Kolik generací už žilo v prakticky nesnesitelných podmínkách rozhraní mezi dnem a nocí? Zpočátku všichni doufali, že se zničená příroda vzpamatuje, potom se ale z denní strany přihnaly na úzký pás obyvatelného terminátoru první elektronové bouře, málem odvály kopule i pevnost, než se konečně vyřádily na noční straně.
Zanedlouho bylo jisté, že mírná zóna nebude poskytovat bezpečí natrvalo.
Vůdce znal zprávy z oné doby, kdy se národ rozštěpil na dvě strany - na hegwy a tomese. Hegwové navinovali, aby se všichni stáhli na noční stranu a zakopali, nebo alespoň zůstali v rozhraní mezi dnem a nocí. Tomešové se naopak zasazovali o to, aby byla postavena loď, která by dopravila transformační stanici na Cebtar, druhou planetu soustavy.
Nakonec byla kosmická loď postavena a její posádku tvořili roboti. Zprvu se zdálo, že všechno půjde bez problémů. Roboti zřídili transformační stanici, chytili jednoho z polodivochů žijících na Centaru a prohnali ho zařízením.
Potom ale došlo k první nehodě. Kosmická loď explodovala, když s ní roboti chtěli opustit jeskyni a vrátit se do vesmí-
59

ru. Tomešové neštěstí nejprve utajovali, protože zjistili, že transformační stanice zůstala při výbuchu nepoškozená. Vyšetřili domorodce z Centaru a nastavili stanici tak, aby každý tomes opouštějící domovský svět získal tělo divocha, ale neztratil přitom svou inteligenci.
Takto se mělo zajistit přežití národa.
Konečně si vědci mysleli, že mají jistotu. Transformační stanicí prošlo víc než tři sta dobrovolných přesídlenců. Poté už o nich ale nikdo nic neslyšel, třebaže se zdálo, že zařízení funguje bezvadně.
Nyní se vrátil jeden z tomesů, byl ale tak nemocný, že nebylo možné se od něj něco dozvědět.
Pásové vozidlo se sunuto přes bizarní ledové bariéry, klouzalo dolů po svazích, překonávalo pukliny a prodíralo se Čím dál hlouběji na noční stranu. Curvilwohs se musel plně soustředit na řízení, a tak se vrátil v myšlenkách do přítomnosti.
Reflektory osvětlovaly pochmurné obrazy. Noční strana byla přesto méně nebezpečná než denní, spalovaná slunečním žárem. Možná právě proto hegwové navrhovali, aby se všichni uchýlili pod ochranu ledu.
Curvilwohs nechápal, jak by se mohl hrdý ještěr zahrabat pod povrch, kde lze používat pouze umělé světlo. Ne, pokud mají vůbec nějakou šanci, pak jedině na Centaru.
Potíže jim nezpůsobovaly jen elektronové bouře. Nebylo možné vyrábět v dostatečném množství syntetickou potravu; další oběti si vyžádaly rovněž novodobé nemoci zapříčiněné tím, že museli žít ustavičně v umělé atmosféře- K tomu se objevovaly stále nové případy duševních onemocnění; podléhaly jim především ještěrky, které dováděl k šílenství nepřetržitý pobyt v kopulích. Ven se smělo pouze v ochranném obleku.
Národ by si na tento způsob života možná postupně zvykl, nejhorší bylo, že neměl žádnou budoucnost. Protože museli bojovat o přežití, nemohli stavět nové kopule. Nic nezaručovala ani pevnost vybudovaná prvními osadníky, kteří sem přišli) krátce po katastrofě.
60

Curvilwohs sjel s vozem do údolí. Už dávno minul druhou značku, ke třetí měl dojet zakrátko. Jistě řídil obrněnec dolinou. Vypadalo to zde, jako by se krajem přehnala obrovská pracka a odsoudila vše živé i neživé k věčné strnulosti ve tmě a chladu.
Tomeský vůdce se sem dostal poprvé se Stytractem. Ještě dlouho poté trpěl depresemi. Nyní sem přijížděl se Stytractem podruhé, jenže ten už se nikdy nevrátí. Z kruhu živých jej vytrhla bouřková horečka, rovněž jedna z novodobých chorob.
Vůdce dojel ke třetí značce: majáku na ledovém pahorku. Zamrazilo ho v zádech, když si vzpomněl na ty, kteří vylezli z

obrněnou a vybudovali tento orientační bod, jenž sloužil jejich následníkům k tomu, aby snáz našli nejbezpečnější cestu věčnou nocí. Mnozí z nich zaplatili stavbu majáku životem.
Na konci údolí narazil Curvilwohs na hřbitov. Tomešové zde leželi v ledu, jeden vedle druhého, zmrzlá těla ve ztuhlých rubáších.
Poprvé si uvědomil, že i on bude muset opustit pásové vozidlo. Reflektory ozařovaly první řady nebožtíků. Bylo zřejmé, že dříve nebo později bude údolí plné mrtvých těl, symbolů bezmoci vůči neúprosné přírodě.
Ještěr si zkontroloval ochranný oblek a odsunul poklop. Vyšplhal se ven, naklonil se do vozu a vytáhl mrtvého Stytracta pracně ven. Opatrně ho spustil na led. Seskočil a táhl nebožtíka za sebou. Připadal mu hrozně lehký, protože klouzal téměř bez odporu po hladkém ledovém zrcadle.
Došel k první řadě, zabočil a zamířil na její konec. Uložil Stytracta vedle posledního mrtvého a uhladil mu rubáš.
Zvedl se a opřel se o ocas. Zvedl pravou pracku. Chtěl něco říct, ale přítomnost všech těch nebožtíků mu ochromovala hlasivky, Jen tak tedy stál, zíral průhledem helmy do tmy slabě prosvětlované reflektory vozu a cítil nekonečnou osamělost muže, jehož úkolem je zachránit národ před hrozícím zánikem.
Curvilwohs se pomalu vrátil k obrněnci, Nasouka! se dovnitř, Zabouchl poklop a nahodil motor. Skoro nevnímal jeho vytí.
61

Otočil těžkopádný pásový vůz a pevně svíral oběma tlapami volant. Obrněnec se sunul přes groteskně tvarované skály a drtil je svou vahou. Za ním se rozprostírala stovky kilometrů dlouhá ledová pustina.
15.
Rhodan odhadoval, že tělo, v němž se nacházel jeho duch, zkoumají už nejméně hodinu všemožné přístroje a nástroje. Napočítal osm různých ještěrů, kteří se jím zabývali. Dali mu nějaké léky a bolesti postupně odezněly. Mezitím zjistil, že si ho s někým pletou. Zdálo se, že ještěři někoho očekávali a domnívali se, že ona osoba je právě Rhodan. Tělo sice mohlo souhlasit, ale po duchovní stránce měli před sebou cizince, aniž to tušili.
Jeden z ještěrů se jmenoval Plequire. To on uděloval ostat- , ním příkazy. Rhodan spočíval na lůžku, které by člověku pravděpodobně připadalo nepohodlné. Byl přesvědčený o tom, že není na Grassplotu. Bedna, kterou objevil v jeskyní, musela -sloužit jako transmiter, kterým se dostal sem. Momentálně bylo nejdůležitější vypátrat, jak se dostal do ještěřího těla. Jedině pak z něj bude moct zase ven.
Že by se v zařízeni na druhém pólu nacházelo ještěří tělo v okamžiku, kdy začal pracovat transmiter? Ovládá nyní jeho tělo ještěři intelekt, který je stejně zoufalý jako Administrátorova mysl, která se ocitla zde? Nebo má tato záhada jiné řešení?
Rhodanovi se alespoň podařilo potlačit jakékoli známky paniky, jez by ho nutně dovedla k šílenství. Přinutil se uvažovat logicky.
Po jeho boku se opět objevil Plequire a upevnil mu na paži :i kabel nějakého měřícího přístroje. Instrumenty, které ještěři používali, byly příliš cizorodé, než aby uhádl, k čemu slouží.
„Nemáte hlad?" zeptal se ho Plequire.
62

Rhodan se pokusil promluvit, dělalo mu vsak potíže ovládnout orgány cizího těla. V mysli dokázal bez problémů tvořit v řeči ještěrů celé vety, ale nedokázal je vyslovit nahlas. Jeho duch používal ještěří mozek a tam nacházet vhodné výrazy. Kupodivu se zdálo, že v mozku nejsou žádné vzpomínky. Jako kdyby se ocitl v těle novorozence, který nebyl ještě schopen samostatně myslet.
Nemohlo to také znamenat, že je to jeho vlastní tělo přetvořené neznámým postupem? Proměnil se během transmise z člověka v ještěra? Teoreticky to bylo možné, to dosvědčovala existence různých kolonií, jež lidé zakládali všude možně. Na světech, o nichž se nedalo říct, že by se podobaly Zemi, vyrůstali lidé, kteří se vzhledem značně odlišovali od pravých Terranců. Že by existoval národ, který je schopen provést transformaci v tak krátké době?
Rhodan se zděsil. Vůbec nevěděl, zda tento proces trval jen krátkou dobu. Neměl potuchy, kolik času bylo zapotřebí k tomu, aby se jeho tělo přizpůsobilo zdejším podmínkám.
Proč to ale udělali? Že by transmiter na Grassplotu fungoval jako léčka?
Nesmrtelnému bylo jasné, že na tyto otázky si nedokáže odpovědět, pokud mu nepomůže někdo jiný.
„Nemáte hlad?" opakoval Plequire svou otázku.
Velký administrátor zaškubal odulými rty, ale nevypravil ze sebe víc než žalostný sten.
„Jestli mi rozumíte, zvedněte pravou pracku," přikázal mu Plequire.
Rhodan ho poslechl a lékař spokojeně pokýval hlavou.
„Máte silné bolesti?"
Pozemšťan v ještěřím těle opět zvedl pravačku. Nyní se kolem lůžka nahrnuli ostatní ještěři. Zdálo se, že netrpělivě čekají na to, až konečné promluví. Věděli, že přišel z Grassplotu? Očekávají odtamtud nějakou zprávu?
Dali mu injekcí a bolesti opět polevily. Začala nová vysetém'. Zavedli mu do těla sondy, na spánky připevnili elektro-
63

dy a Plequire neustále tiskl místo, kde Rhodan předpokládal, že má žaludek.
Později dostal další léky a nakrátko usnul. Když se probudil, cítil se o něco lépe. Byl nyní v pokoji sám. Místnost byla poměrně nízká a zdálo se, že všelijak tvarované stěny jsou vyrobeny z pevného, původně tekutého materiálu. Na stropě plála světla, nebyly to ale lampy, nýbrž tyčkovitá žhnoucí svítidla. U protilehlé stěny stála dvě další lůžka, byla

však prázdná.
Rhodanovi se podařilo zvednout hlavu. Ještěři přes něj přehodili jakési roucho. Odhrnu! je a zjistil, že má břicho ovázané pruhy látky. Než se stačil přesvědčit, co to má znamenat, vešel dovnitř Plequire.
Lékař zamířil rovnou k jeho lůžku a upřeně se na něj zahleděl. V jeho obličeji se zračila spousta pocitů. Nesmrtelný však nebyl schopen si je vyložit.
„Vlastně byste měl být mrtvý," prohlásil Plequire rozvážně.
Velký administrátor nevěděl, zda se lékařova slova vztahují na jeho stav nebo záhadný příchod, a přece ho to vylekalo.
„Váš tělesný stav je víc než mizerný," konstatoval Plequire věcně. „Nechci vám nahánět hrůzu, měl byste si ale ujasnit, že, nebudete dlouho žít. To abyste věděl, jak je důležité, abyste si s námi co nejdřív pohovořil o tom, co se stalo na Centaru." ,
Rhodan mimoděk odvrátil hlavu stranou. Hrozilo mu nebezpečí, že ho děs přemůže docela. S ochromující jasnozřivostí si uvědomil svou naprostou bezmoc. Ležel tu v cizím těle, které bylo zjevně natolik choré, že dlouho nevydrží.
Co je s buněčným aktivátorem? Nedala by se nějak obnovit
jeho funkce?
„Pokuste se promluvit!" vyzval Rhodana naléhavě Plequire." „A... a... no," zablekotal Pozemšťan v ještěřím těle. .;
Lékař obešel lůžko a jednou tlapou pohladil nemocného po
hrudi. 1 „Co je s ostatními přesídlenci?" vyhrkl Plequire. „Záleží na
tom všechno. Potřebujeme se dozvědět, jak dopadl projekt." Rhodan neměl tušení, o čem lékař mluví. Cítil, Že pomalu
64 :

začíná ovládat mluvidla cizího těla. Cosi ho varovalo, aby lékaři neprozradil, kdo je ve skutečnosti.
Plequire ho považoval za přesídlence, Rhodan ale neměl nejmenší tušení, co to mohlo být za bytost. Souviselo to nějak se zničeným strojem, který se nacházel u jeskyně na Grassplotu?
„Můžete si vzpomenout?" vyzvídal Plequire číhavě.
„Já... já... nevím," zachrčel Velký administrátor. Doufal, že se možná dozví, za koho jej mají, aniž bude muset prozradit svou skutečnou totožnost.
„Alespoň už jste schopen mluvit," prohlásil lékař spokojeně. „Dojdu pro Curvilwohse, ačkoli bouře brzy dosáhne vrcholu. Nový předseda vlády už zřejmě dovezl Stytracta na hřbitov."
Proč Plequire tak pospíchá? Že bych mel co nevidět zemřít? Rhodan si stěží zachovával zdravý rozum. Nebylo by lepší říct ještěrům pravdu?
Třeba by mu pak mohli pomoct.
Už už chtěl spustit, když lékař vyšel z pokoje. Počkal, až se za ním zavřou dveře, a pracně se převalil. Povedlo se mu propracovat na kraj lůžka. Našmátral nohama podlahu a odrazil se pažemi od postele. Napřímil se natolik, aby se mohl opřít o ocas.
Chvíli vrávoral, zpola omámený bolestí a téměř oslepený námahou.
Konečně se mu vyjasnil pohled. Cítil se dost silný na to, aby se odvážil udělat několik kroků. Rychle přišel na to, že při chůzi si může hodně vypomáhat ocasem. Potácel se jako opilec těsně podél zdi a přidržoval se jí. Bylo mu zle. Nevěděl, kam se má vydat, vzpomnět si ale na rychle se blížící smrt a bylo mu najednou lhostejné, kde pojde.
Každopádně se chtěl ještě naposledy pokusit vzepřít osudu. AŽ se dozví, o co tu jde, možná najde nějakou možnost, jak zachránit.
Když ušel asi deset metrů, získal větší jistotu. Odvážil se od-
65

lepit od stěny a zamířil ke dveřím. Nikdo nevešel dovnitř, aby ho zadržel. Žádný z ještěrů patrně netušil, že se po okolí potuluje na smrt nemocný tvor. »
Náhle se Rhodana zmocnila těžká nevolnost. Odpotácel se ke dveřím, jež se mu rozplývaly před očima a měnily & v mlhavou tmavou skvrnu v šedé zdi. Padl na ně a ještěří těl) se zachvělo. Že by tohle byla smrt?
Velký administrátor se opíral o dveře a lapal po dechu. Za nedlouho záchvat slabosti pominul. Rhodan šmátral po dveřích a hledal kliku. Konečně nahmátl nějaký důlek a zatlačil na něj Do cizího těla jako by najednou proudily nové síly. Dveře si otevřely a Rhodan vyklopýtal na širokou osvětlenou chodbu."
Vtom zpoza ohybu vyšla skupina ještěrů a mezi nimi Pie quire. Lékař vypískl a rozběhl se k pacientovi. „Proč jste ne-i zůstal v posteli?" vyprskl hněvivě a popadl Rhodana za paži.
V té chvíli se vedle lékaře zjevil jiný ještěr. Byl větší než 0:
a také mladší. „Pusťte ho," přikázal Plequirovi.
„Jistě, Curvilwohsi," hles! lékař a poslechl ho.
V té chvíli si byl Rhodan jistý, že má před sebou vůdce ještěrů.
Gingery hleděl průzorem ven na vystrašený dav, který se zdi včele, panicky tlačil na velkou pevnostní bránu. Bouře neustále sílila a bylo zjevné, že těm šílencům zakrátko podlehnou ochranné štíty. Magnetická pole zkratují pod vysokým napětím a poškodí se ochranné obleky. Ubožáci se udusí nebo shoří, podle toho, jak dlouho je stačí agregát zásobovat kyslíkem.
Víry tvořené elektricky nabitými zrnky písku se prohánět ulicemi, zatímco nad kopulemi jako by zářily miliony žhnoucích očí. Gingery znal tento jev z nesčetných předchozích bouří, měl však dojem, že ještě žádná z nich nedosáhla takové prudkosti. Nikdo nevěděl, jak elektronové bouře vznikají, možná šlo o následky katastrofy. Kladně a záporně nabité částice vytvářely napěťová pole nesmíme rozlohy a síly. Ta se nyní začala vybíjet v terminátorové zóně.

66

Tyto elektronové bouřky vždy zničily několik kopulí a zabily ty, kteří se nestačili včas schovat.
Gingery přiložil ústa těsně k mikrofonu a zařval. „Stáhněte se a ukryjte se někam, dokud je čas!"
Zdálo se, že ho nikdo neslyší. Dav ovládala čirá hrůza. Nikoho nebylo možné přesvědčit rozumným argumentem, že je lépe se schovat v kopulích než se nesmyslně snažit proniknout do pevnosti.
Gingery sebou trhl, když zahřměla exploze. Chviličku tam stál, neschopen pochopit, co se stalo. Vzápětí si uvědomil děsivou pravdu a rozběhl se. „Hegwové vyhodili do povětří bránu!" řval.
Kolem Rhodana a Plequira se vytvořil kruh ještěrů, kteří dychtivě zírali na údajného přesídlence-
„Plequire mi řekl, že jste velmi nemocný," spustit Curvilwohs. „Možná bude lépe, když se vrátíte na lůžko, abyste načerpal nové síly."
Pozemšťan v ještěřím těle zachmuřeně pohlédl na vůdce.
„Dozvěděl jsem se, že už můžete mluvit," pokračoval Curvilwohs trpělivě. „Odpověděl byste mi na několik otázek?"
„Nemohu si na nic vzpomenout," řekl Velký administrátor.
„Jsem si jistý, že lžete," poznamenal Plequire.
Curvilwohs mu pokynul, aby zmlkl. „Cítíte se dost silný na to, abyste přešel se mnou do místnosti, kde budeme sami?" zeptal se navrátilce.
Plequire se zlostně odvrátil a odešel.
„Ano," zaskuhral Rhodan.
„Tak pojďte. Následujte mě."
Ještěři se rozestoupili a Velký administrátor kráčel po chodbě vedle Curvilwohse. Dalo mu práci udržet s vůdcem cizích bytostí krok. Když si toho hlavní ještěr všiml, zpomalil.
„Záleží na vás, jestli přežije náš národ," řekl Rhodanovi. „Myslete na to."
„Nechápu, co tím myslíte," namítl Terranec a vlastně ani příliš nelhal.

67

Curvilwohs odbočil do postranní chodby a zakrátko otevřel dveře, za nimiž byl malý, ale čistý pokoj. Zařízení bylo příliš cizorodé, než aby Nesmrtelný dokázal uhádnout jeho účel.
Vůdce ukázal na lůžko a řekl: „Položte se semhle. Tady zemřel Stytract. Přál jsem si, aby zůstal naživu."
Rhodan byl natolik vysílený, že byl vděčný za to, že se může natáhnout. Curvilwohs přecházel neklidně sem tam. Nikdo je nerušil. Pozemšťan v ještěřím těle poklidně sledoval vůdce.
Ten se náhle zastavil a zeptal se ho: „Proč jste se vůbec vracel z Centaru, když nám nechcete říct, co se tam stalo?"
Bylo možné, že Grassplot a Centar jsou dvě označení pro jednu planetu? Rhodan usilovně uvažoval. Ještěři mohli klidně vybudovat na Grassplotu transmiter. To, že se něco pokazilo, dokazoval rozbitý stroj ve vchodu jeskyně. Kde ale zůstali ostatní ještěři? Nesou snad odpovědnost za to, že na Grassplotu Je vesnice na smrt nemocných domorodců?
„Proč neodpovídáte?" vyprskl Curvilwohs rozhořčeně.
Rhodan se napřímil. Na Grassplotu se nacházela příjmová stanice transmiteru. Kde je ale stanice tady?
„Rád bych vám položil otázku, která vám bude jistě připadat zvláštní, ale na vaší odpovědi závisí, co se dozvíte ode mě," řekl Pozemšťan vůdci.
„Za to bych vás mohl nechat na místě zabít," zavřeštěl hlavní ještěr. „Vážně se domníváte, že můžete klást ultimáta tomeskému vůdci?"
Rhodan zaskřehotal: „Plequire tvrdí, že co nevidět zemřu. Záleží snad na tom, kdy a jakou smrtí skončím?"
Curvilwohs se zastavil těsně před lůžkem a vyprskl: „Tak dobrá. Ptejte se!"
„Kde to Jsem?"
„Kde?" opakovat ještěr nechápavě. „Přece v pevnosti, kde jinde?"
„Vznáší se tato pevnost ve vesmíru, nebo se nachází na nějaké planetě?"

68

„Jste na Trinjru," odpověděl Curvilwohs unaveně. „Vy to nevíte?"
„Tedy na planetě," poznamenal Rhodan a nevšímal si rostoucího zmatku svého protějšku. Konečně se zdálo, že se mu podaří dozvědět se něco víc o tajemných věcech, které se tu odehrávaly.
„Na Trinjru, na vnitřním světě," potvrdil mu Curvilwohs.
Velký administrátor tušil, kde je. Pro jistotu se ale ještě ze-. ptal: „Byla příjmová stanice transmiteru vybudována na vnější planetě?"
„Přirozeně že ano," řekl znepokojeně vůdce. „Kde jinde bychom ji měli postavit?"
Pozemšťan klesl zpátky na lože. Jakkoli to bylo neuvěřitelné, ocitl se na vnitřní planetě stejné sluneční soustavy, na světě, který neměl vlastní rotaci a podmínky na něm byly až na úzkou términátorovou zónu nepřátelské. A přesto tu život existoval. Zdálo se jisté, že ještěři zoufale bojují za zachování rodu. Mluvila pro to i skutečnost, že tu byla pevnost, ačkoli si nedovedl představit, co to vlastně je.
„Ztratil jste při transformaci paměť?" zeptal se Curvilwohs Rhodana, když stále mlčel. „Nemáte alespoň něco, čeho bychom se mohli chytit?"
Perry Rhodan pozvedl pracku a namířil si ji na hruď. „Tohle tělo si nevzpomíná na nic," řekl. „Je naprosto prázdné. Mám jen mé vlastní vzpomínky - vzpomínky tvora, který patří k jinému národu."

Byl zvědavý, jak tomeský vůdce zareaguje na jeho prohlášení.
„Domníváte se, že jste stále ještě domorodec z Centaru," pronesl Curvilwohs rozvážně. „Proto se také nevrátil žádný přesídlenec. K mentální proměně došlo ve stejné chvíli, kdy na sebe vzali tělesnou podobu domorodců."
Vtom si Rhodan všechno uvědomil. Curvilwohs byl na falešné stopě, protože si nedovedl představit, že se k nim transmiterem dostala docela jiná bytost. Nemocní domorodci na
69

Grassplotu tedy byli transformovaní ještěři, takzvaní přesídlenci, na jejichž návrat se zde čeká. Ti se vsak nikdy nevrátí, protože něco nefungovalo tak, jak mělo. Místo životaschopných tvorů vylezly z transmiterové komory smrtelně nemocné zrůdy.
Rhodan sám se proměnil v ještěra, ale i to bylo chybné, čekala ho zanedlouho smrt. Nezdařil se záměr ještěrů opustit tento svět. Transformační zařízení, jež používali, nepracovala bez závad, přeskupení atomové struktury těla v nulovém čase bylo pro tuto rasu zatím nedosažitelnou utopií. Také terranští vědci se už zabývali tímto postupem, ale nedostali se dál než k neúspěšným experimentům,
„Znamená to tedy, že přežití našeho národa na Centaru má ryze symbolickou hodnotu," hlesl Curvilwohs zdeptaně. „Nikdo se o tom nesmí dozvědět. Nesmíte o tom s nikým mluvit."
„Když myslíte, že vám to pomůže," poznamenal Pozemšťan v ještěřím těle.
„Jak jste se dokázal dostat do transformační stanice, když jste ztratil paměť?" zeptal se ho tomeský vůdce.
„Byla to vlastně nehoda," odpověděl Rhodan popravdě. „Nevěděl jsem, k čemu slouží zařízení v jeskyni."
„Domorodec, kterého jsme měli tady na Trinjru, nebyl tak inteligentní jako vy."
„Zdá se, že přeskupený tvor si v mnohých případech ponechává svou inteligenci."
„Byl jste nemocný, už když jste byl v jiném těle?" zeptal se Rhodana zamyšleně Curvilwohs.
„Ne. Muselo k tomu dojít někdy během proměny."
Jejich rozhovor přerušil dutý zvuk. Znělo to, jako by někdo bouchl dveřmi.
Curvilwohs se zastavil a vyhrkl: „Někde došlo k explozi." Rozběhl se ke dveřím, rozrazil je, ještě jednou se ale otočil na Rhodana a přikázal mu: „Neopouštějte tuto místnost!" Vzápětí se vyřítil ven.
Tři tomeští strážci stojící bez ochranných obleků za velkou
70

bránou zemřeli na místě, když výbuch vytvořil ve vratech asi metrovou díru. Vzduch nasycený kyslíkem vyprchal během dvou vteřin. K otvoru přiběhlo šest dalších strážců v ochranných oblecích a zaujali bojové postavení, aby patřičně přivítali útočníky.
Prostor za bránou sloužil jako jakási přechodová komora. Tomešové v pevnosti měli štěstí, protože vnitřní přepážka byla v okamžiku exploze zavřená.
Šest strážců čekalo se zbraněmi připravenými k palbě na to, až se budou chtít první hegwové prodrat do pevnosti. Žádný ještěr se ale ještě neobjevil.
Vtom vlétl dovnitř trhlinou tucet černých koulí. Tomešové po nich začali bleskurychle pálit, protože věděli přesně, co přijde. Osm se jim podařilo zneškodnit, čtyři však vybuchly. Přední dvoranu osvítil atomový blesk, detonace rozvibrovala podlahu a ze stropu se drolily kusy zdiva.
Otvorem prolezli první hegwové. Nenarazili na žádný odpor. Šest obránců bylo po smrti.
Začala občanská válka na Trinjru.
^ ^ ^
Lamotta vyskočila a hmátla po ochranném obleku. Těsně předtím se ozval výbuch oznamující zahájení útoku. Klidně se na-soukala do obleku, pečlivě se ujistila, že fungují všechny uzávěry, a spustila kyslíkový přístroj. Ještě jednou se rozhlédla po přepychové komnatě, v níž žila. Nepocítila ani špetku lítosti při pomyšlení, že už sem možná nikdy nevkročí. Všechno tady jí jen připomínalo Stytracta, který ji neustále tyrani-
zoval.
Vůdce byl mrtvý a ani ten mladý blázen, který po něm převzal úřad, nedokáže zabránit zhroucení tomeské moci. A to bude dozajista i konec přesídlovacího projektu.
Lamotta opustila místnost, procházela chodbami a cestou vrážela do rozčilených strážců ženoucích se kolem ní k velké
71

bráně. Konečně dorazila do věže číslo čtyři. Nikdo ji nezadržel. Vystoupala po schodech do horních prostor a otevřela jedny dveře.
V pokoji seděli čtyři ještěři. Všichni na sobě měli ochranné obleky a pod průzory se daly zahlédnout jejich odhodlané obličeje.
Pokývla jim. Jeden z nich vytáhl zbraň a zbývající tři ho následovali.
„Jde se na věc," vykřikl Lenprov a prošel kolem zrádkyně ke dveřím.
Rhodan neměl tušení, kolik času strávil bez hnutí na lůžku předsedy vlády, pohroužen do vlastních úvah. Snažil se co nejobjektivněji posoudit svou situaci. Nevypadalo to s ním dobře, ale měl šanci odsud uniknout. Když se mu podaří vrátit se transmiterem zpátky na Grassplot, možná se vrátí do svého skutečného těla - a uzdraví se. Jediná potíž spočívala v tom, že musel najít transformační stanici a nerušené ji použít.
Velký administrátor vstal a prohledal pokoj. Pozotvíral různé sklopné přepážky na stěnách, žádnou zbraň ale nenašel. Ty objevil, až když nadzvedl poklop v podlaze hned vedle lůžka. Vybral si tu nejlehčí a prohlédl si mechanismus.

Rukojeť byla tvarována tak, aby se dala sevřít všemi čtyřmi prackami. Spoušť byla zabudována do rukojeti a stačil lehký tlak a vyšel výstřel. Zpětný ráz vyrovnávalo jednoduché aretační zařízení.
Rhodan odjistil zbraň, namířil ji na stěnu a nakrátko stiskl spoušť. Nic se nestalo. Zřejmě nebyla nabitá. Vzal si jinou, podstatně těžší. Když ji namířil na stěnu a vypálil, měl větší úspěch. Stěna začala krystalizovat a na podlahu se sypaly úlomky.
Měl v ruce další důkaz, že ještěři vědí hodně o struktuře látek, ale nevyužívají svých znalostí zrovna k pozitivním účelům- Když riskovali přetvoření svých těl, aby mohli opustit tento svět, nejspíš čelí hrozbě, která se týká i jej.
Pozemšťan v ještěřím těle přešel ke dveřím a naslouchal. Zvenčí k němu nedoléhaly žádné zvuky. Opatrně otevřel dve-

re a vyšel na chodbu. Jeho tělesné rozpoložení bylo v rámci daných okolností dobré. Trpěl silnými bolestmi, ale nevracely se už návaly slabosti. Nikoho neviděl, odevšad ovšem slyšel vřavu. Zdálo se, že v pevnosti se rozhořela zuřivá bitva.
Bylo mu jasné, že ještěři se o něj mohou starat tím méně, čím víc se musejí zabývat jinými věcmi, přesto byl i nadále opatrný. Neměl žádné představy o rozloze pevnosti. Prosté místnosti s Čtvercovým půdorysem, které dosud spatřil, točité chodby, kterými kráčel - z ničeho takového se nedalo vyvodit, jak je pevnost vybudovaná,
Uvědomoval si, že bude-li hledat bezhlavě, transformační stanici pravděpodobně nikdy nenajde. Zřejmě bude muset přemoct nějakého ještěra a vytáhnout z něj, kudy má jít. Nečinností určitě nic nedosáhne.
Znovu se vydal na cestu se zbraní v pravé pracce. Každý krok mu působil nevýslovné bolesti. Bylo mu, jako kdyby se brodil naboso rozžhaveným pískem. Vypadalo to, že má zanícená nebo poraněná chodidla.
Vtom se z hlavní chodby vynořil drobný ještěr a hnal se Rhodanovým směrem. Velký administrátor se přitiskl ke stěně a čekal. Cizí bytost ho nemohla nevidět. Rhodan se postavil tak, aby mohl ukrýt zbraň mezi svým tělem a stěnou. Ještěr se zastavil přímo před ním a nevěřícné se na něj zahleděl. „Vy?" zapištěl.
Administrátor nevěděl, jak se zachovat. Má snad před sebou někoho z lékařů?
„Odkud jdete?" obořil se na něj neznámý.
Rhodan máchl neurčitě volnou prackou a řekl: „Od Curvilwohse."
Ještěr chtěl jít dál, ale Velký administrátor bleskově vytáhl zbraň a vyštěkl; „Stát!"
Neznámý se prudce otočil a zděšeně otevřel zobanovitá ústa. Rhodan měl pocit, že vidí v jeho lesklých očích čirý děs.
„Chce mě snad Curvilwohs odstranit tímhle způsobem?" zavřeštěl.
„Vůdce se mi nesvěřil se svými záměry," namítl administrá-

tor. „A je mi také jedno, co chce udělat. My dva ale teď. půjdeme do transformační stanice."
„Mám dojem, že se všichni definitivně zbláznili," povzdechl si Gingery odevzdaně. ;
16.
Strážci mu donesli ochranný oblek. Curvilwohs nevzhlédl ani na okamžik od pozorovacích přístrojů a mechanicky se nasoukal do vybavení, které normálně potřeboval pouze tehdy, když opouštěl pevnost. Jenže vydal rozkaz, aby si vzali ochranné obleky všichni obyvatelé pevnosti, a musel se jím rovněž řídit.
To, co zpočátku vypadalo jako zoufalý čin vystrašeného davu, se nyní změnilo v rozsáhlý, dobře koordinovaný útok proti tomesům.
Nový předseda vlády si nedělat žádné iluze. Když se hegwové probourali velkou bránou, způsobili v řadách svého protivníka obrovský zmatek. Tomešové ještě nestačili zaujmout bojová postavení. V přední dvoraně se to jen hemžilo útočníky a zničena byla i vnitřní přepážka. Část dobyvatelů se už probojovala do hlavní chodby.
Tomeský vůdce nechal uzavřít nouzové východy, aby se rozsáhlé části pevnosti neocitly bez kyslíku. Už nepochyboval o tom, že útok hegwů je přísně organizovaný. Velitelé jednotlivých oddílů uvažovali chladně a věcně, přesně věděli, co mají dělat.
A Lenprov, prohnaný podrazák, si zajistil bezvadné alibi, když se před útokem uchýlil do pevnosti.
Curvilwohs uzavřel přílbu a vrátil se k obrazovkám. Situace na předním nádvoří se nezměnila. Kopule města už nebyly téměř vidět. Kdo se nyní odvážil ven, byl ztracen, i kdyby měl na sobě ochranný oblek. Elektronová bouře vrcholila. Nejméně čtyři kopule byly zničené.

Tomeský vůdce doufal, že je obyvatelé stihli opustit včas. Zapnul odposlech a sledoval, o Čem se mluví ve věži číslo čtyři. Chtěl se dozvědět, o čem se baví vůdce opoziční strany se svými průvodci. Bylo ovšem už zcela jisté, že Lenprov dobře ví, že je zaznamenáváno každé jeho slovo. První hovor, který Curvilwohs odposlechl, zněl nevinně, nyní mu ale bylo jasné, že měl jen odvést jeho pozornost od skutečného nebezpečí.
Nic neslyšel. Zdálo se, že hegwové opustili obytnou místnost.
Předseda vlády k sobě povolal Šest po zuby ozbrojených
strážných a přikázal jim: „Poohlédněte se po hegwech! Až je najdete, zatkněte je! A Lenprova přiveďte ke mně!"
Obrátil se znovu k pozorovacím přístrojům. Zapnul kamery ve všech čtyřech věžích. Do nich zatím ještě nepronikl žádný útočník. Přesto byla situace povážlivá. Hegwům se podařilo ztéct tři nouzové přepážky. O hlavní vchod do střední pevnosti za nimi se urputně bojovalo. Curvilwohsovi bylo jasné, že protivník už obsadil několik postranních chodeb. Odtamtud se zřejmě pokusí dobýt strategicky důležitá místa. Proto se nedal bránit pouze hlavní vchod do střední pevnosti. Byla by neodpustitelná chyba soustředit všechny síly pouze na jediné bojiště.

Lenprov se zdržoval se čtyřmi svými zástupci v obytném prostoru ve věži číslo čtyři - nebo tam alespoň byl ještě před nedlouhou dobou.

Pět hegwů sice netvořilo příliš silnou údernou jednotku, ale Curvilwohs se nemohl zbavit myšlenky, že se Lenprov pokusí obsadit energetickou stanici ve spodních prostorách věže. Ta se dala uhájit i s méně než pěti bojovníky, docela prosté proto, že by se tomesové neodhodlali střílet kvůli nenahraditelnému zařízení.

Jedno bylo jisté: Mezi tomesy musel být zrádce, který Lenprova o všem informoval. Jen tak mohl naplánovat tento útok. Kdo to ale byl? Gingery? Nebo Tragty, jediný vědec z řad Hegwů? Mohl to být klidně kdokoli jiný.

75

Curvilwohs si chtěl pustit přenos z prostoru hlavního vchodu do střední pevnosti, zjistil však, že kamery nefungují. Hegwové neváhali nasadit zbraně s tak silným účinkem, že ničily cenná pevnostní zařízení. Tomeský vůdce pěnil zlostí. Co si sliboval Lenprov od toho, že na sebe takto strhne moc? Curvilwohs se rozhlédl. V té chvíli byli v pozorovatelně už jen čtyři strážci, kteří měli zaručit jeho osobní bezpečnost. Vzpomněl si na tomese, který se vrátil z Centaru. Svérázný tvor.

Vědci něco přehlédli, když zkonstruovali transformační stanici. Curvilwohs se v duchu ptal, zda nemá prostě tomesům v pevnosti přikázat, aby opustili Trinjr transformačním zařízením. Mohl to ale požadovat od svých stoupenců? Cítil stále větší nejistotu. Stál ve Stytractově stínu a navíc vlád] v době, v níž se odehrávaly všechny věcí, jež se mu odjakživa hnusily.

Proč tomesové vyslovovali Stytractovo jméno s obdivem a hegwové přinejmenším s respektem?

Curvilwohs se unaveně zvedl z křesla před pozorovacími pří stroji. Zdálo se, že se Stytractovou smrtí padla poslední zábrana. Jako by nyní každý myslel Jen na svůj prospěch a slepě se nechal vést pocity. Existovalo nějaké východisko?

„Doneste mi zbraň!" vykřikl vůdce. Zanedlouho vyšel z pozorovatelny. Strážci ho chtěli doprovodit, on je ale zadržel. „Někdo musí zajišťovat pozorovatelnu," řekl jim.

Bojovníci protestovali, ale Curvilwohs je neposlouchal. Rozhodl se, že se zúčastní obrany pevnosti. Nemělo smysl vysedávat v pozorovatelně, každý strážce věděl přesně, co má dělat.

Chodba, kterou běžel, ležela bezprostředně nad hlavním vchodem do střední pevnosti. Dorazil ke svažující se rampě a nahlédl do ní. Uprostřed rampy spatřil malé pojízdné dělo. Krčili se za ním tři tomesové a vyhlíželi číhavě dolů. Tam se ale nic nehýbalo. Na podlaze se povalovali padlí, zbraně a části ochranných obleků.

76

Zdáli zaslechl bitevní vřavu a bylo mu jasné, že jeho stoupenci udrželi vchod. Pomalu sešel k dělu. Tři strážci se po něm letmo ohlédli a on skrz průzory spatřil zachmuřené obličeje.

„Jak vypadá situace?" zeptal se jich vůdce, když došel k dělu.

„Útočí vpředu z postranních chodeb," oznámil mu jeden ze strážců. „Nouzové přepážky byly zničeny všechny. Střední pevnost je bez kyslíku."

„Držte tohle postavení a udělejte všechno pro to, aby se nedostali nahoru," nařídil bojovníkům Curvilwohs. Obešel dělo a scházel dolů. Pohled na mrtvé jím otřásl. Většina z nich měla na přílbě znak strážce pevnosti.

Zatím ještě nepadla žádná z věží, ale Lenprov se nedal podceňovat. Hlavní bitva se nyní pravděpodobně přesunula do střední části pevnosti. Zuřila ve velkých sálech, kde mohly obě strany použít těžší zbraně.

Curvilwohs si zkontroloval vlastní zbraň.

Pokud zahyne, automaticky po něm nastoupí Gingery. To by znamenalo jistý zánik národa stejně jako vítězství hegwů nad tomesy.

A venku řádily živly silou, proti které byly zbraně obou protivníků pouhými hračkami.

^ ^ ^

„Pokud si neopatříme ochranné obleky, nikdy do transformační stanice nedojdeme," oznámil Gingery zachmuřeně Rhodano-vi a zastavil se.

Velký administrátor se zastavil rovněž. Musel zjistit, co se tu vlastně děje. Každý krok mu připravoval nesmírná tělesná muka. „Proč je potřebujeme?" zeptal se ještěra.

„Hegwové se už určitě zmocnili části pevnosti. Protože postupují neúprosně vpřed, můžeme si být jistí, ze za sebou nezanechávají brány, které by ještě fungovaly. Utíká nám kyslík."

„Kdo jsou hegwové?" zeptal se Rhodan Gingeryho.

77

Ještěr mu to vysvětlil, jak jen to Šlo. Myslel si ale při tom, že mluví s bláznem. Rozhodl se, že se ho zbaví při první příležitosti.

„Kdo podle vás vyhraje?" dotíral na něj Pozemšťan v ještěřím tele.

„Nemám tušení," odpověděl tomes popravdě. „Za normálních okolností by museli být hegwové ve velkých sálech střední pevnosti porazeni na hlavu. Záleží na tom, jak daleko se jim podařilo postoupit postranními chodbami. Dalším nejistým faktorem je Lenprov, jejich vůdce. Zdržuje se se svými nejlepšími bojovníky ve čtvrté věži. Pokud se mu podaří obsadit energetickou stanici, která se tam nachází, bude to pro tomesy vypadat bledě."

Ještěři se potírali navzájem. Rhodan postupně získával alespoň částečný logický obrázek o poměrech vládnoucích na Trinjru, na světě, který oni nazvali Sandovalovou planetou. V duchu se ptal, zda se posádce EXPLORERU-27 povedlo najít jeskyni s transmiterovou stanicí. Jako by uplynula spousta let od chvíle, kdy se dopustil osudové chyby a vstoupil do bedny, která ho tělesně proměnila a vyvrhla ho zde jako nemocného ještěra.

Velký administrátor však nikdy nepatřil k tem, kteří by se vzdávali i ve zjevně beznadějných situacích. Dokud se bude moct hýbat - i když za nesnesitelných bolestí - pokusí se najit cestu zpátky na Grassplot.

„Proč chcete k transformační stanici?" zeptal se ho Gingery. „Odeslat mě z Curvilwohsovi příkazu na Centar, abych se už nikdy nevrátil?"

„To já bych se rád vrátil na Centar," prohlásil Rhodan.

Ještěr na něj vrhl pohled, z kterého se dalo jasně usoudit, že domnělému přesídlenci nevěří ani slovo. Vzápětí se soustředil a poslouchal bitevní vřavu. „Potřebujeme ochranné obleky," naléhal. „Jestli hegwové proniknou do téhle chodby, udusíme se."

„Tak dobrá," přisvědčil Pozemšťan. „Ale varuji vás. Nepokoušejte se mě podrazit."

78

Gingery mrzutě zaprskal a vykročil. Rhodan ho nedůvěřivě následoval. Curvilwohsův zástupce se zastavil před jedněmi dveřmi, ukázal na ně tlapou a řekl: „Tohle je sklad. Když budeme mít štěstí, najdeme v něm, co potřebujeme."

Administrátor pokynul zbraní a přikázal ještěrovi, aby šel první- Gingery hněvivě zabouchal ocasem o podlahu a otevřel dveře. Ocitli se v osvětlené místnosti. Nad jakýmsi stolem se skláněli dva ještěři a přebírali zbraně. Oba na sobě měli ochranné obleky.

Když Gingery vstoupil do skladu, oba se otočili a namířili na něj zbraně. Ihned ho však poznali a zase je sklonili. Rhodan se zastavil těsně za Gingerym a vrazil mu hlaveň do zad tak, aby si ti dva nevšimli, že je ozbrojený.

„Potřebujeme ochranné obleky," řekl Curvilwohsův zástupce. Jeho hlas prozrazoval, že je silně rozrušený. Rhodan mu při" tlačil hlaveň k zádům ještě výhrůžněji.

Skladníci nevypadali, že by příchozí podezřívali z něčeho nekalého. Odložili bezelstně zbraně na stůl a vyšli vstříc Gingerymu a Rhodanovi.

Vtom Velký administrátor uskočil do strany a postrčil Gingeryho k jeho soukmenovcům. „Klid!" vykřikl a namířil na tri ještěry hlaveň pro něj cizí zbraně. Oba skladníky to tak zaskočilo, Že nijak nezareagovali.

„Je to šílenec!" vyprskl zlostně Curvilwohsův zástupce. „Uděláme lépe, když ho poslechneme."

„Je to hegwa?" vyhrkl jeden z tomesů.

„Ne," odpověděl Gingery. „Navrátilec z Centaru."

„Přestaňte žvanit," zavrčel Rhodan. „Tak honem, ty ochranné obleky!"

Jeden ze skladníků donesl dva obleky. Pohyboval se opatrně, jako by se bál, že po něm „šílenec" každou chvílí vypálí. Gingery popadl menší oblek a začal se do něj soukat.

Velký administrátor stál před novým problémem. Nemohl současně držet zbraň a natahovat si speciální oblek, který vůbec neznal. Přehodil si poměrně lehký oděv přes rameno. Chtěl

79

počkat, až budou s drobným ještěrem o samotě, aby příliš neriskoval. „Zachovejte klid," přikázal vzápětí oběma skladníkům. „Jestli vystrčíte hlavu ze dveří, tak vám ji ustřelím."

Mávl na svého nedobrovolného průvodce a pomalu pozpátku ustupoval. Vydechl si úlevou, když za nimi zaklaply dveře

„Tak a teď to chce trochu víc pohybu," řekl ještěrovi. Gingery utíkal před ním. Rhodan málem zaúpěl, pokaždé když se dotkl chodidlem podlahy. Když proběhli ohybem chod;

by, zastavil se. Opřel se o stěnu, protože se ohlásil další záchvat slabosti,

„Otočte se obličejem ke stěně!" přikázal Gingerymu. Tomeš ho beze slova poslechl. Administrátor si začal natahovat oblek. Rychle zjistil, jak regulovat přívod vzduchu. Největší starost mu momentálně dělali ti dva ještěři ve skladu. Jen doufal, že ho nepovažují za tak důležitého, aby ho pronásledovali. Bojoval zatvrzele se slabostí a konečně se mu ji podařilo překonat. „Jdeme dál," zavrčel.

Byl rád, že mu spád událostí neposkytl mnoho času na to, aby přemýšlel o svém osudu- Zdálo se nepředstavitelné, že v ještěří podobě prchá stavbou podobnou pevnosti a usiluje o návrat na Grassplot - a přece to byla holá skutečnost.

Terranský vědec by dosel k názoru, že se Rhodanovi přihodilo cosi příšerného, něco, co bylo dosud považováno téměř za nemožné. Zdálo se ale, že v tomto univerzu není nic nemožné. Vesmír byl jako nekonečně hluboké more. Čím hlouběji někdo klesal, tím větší prožíval divy.

Člověk byl koneckonců - ať už rozšířil své impérium sebevíc -jen bezmocné stvoření, bytost, jež byla stejně úžasná, fantastická a nepochopitelná jako všechno v tomto prostoru bez začátku a konce,

Za několik milionů let patrně už nebudou existovat žádní lidé a nebude možné nalézt ani stopy dosvědčující jejich krátkodobou přítomnost v neuchopitelném prostoru. Nicméně univerzum nepřestane existovat nikdy, neustále bude tvořit nové zá-

80

zraky jako věčně neúnavný duch, jehož bohatá fantazie je schopna překračovat všechny meze.

Z tohoto pohledu byl bratrovražedný ještěří boj na život a na smrt bezvýznamný. A proti němu byl ještě navíc

naprosto nicotný osud jedince, jako byl Perry Rhodan. Přestože si Velký administrátor uvědomoval svou nicotnost, nevzdával se a rval se dál o svůj život.
Tomeš se náhle zastavil a zamyšlený Rhodan do něj málem vrazil. Když se drobný ještěr otočil, spatřil administrátor v jeho očích Čirý děs.
Bylí na konci chodby, jež ústila do velkého sálu.
Rhodan pohlédl do rozlehlé haly. Ještě před nedávném tu zuřil nelítostný boj. Ti, kteří přežili, odtáhli dál, a zbyli zde jen padlí z obou táborů.
Vtom zaslechl Velký administrátor hukot, který jako by pocházel z přemáhaného generátoru. Vzápětí zaduněla exploze a na druhé straně se rozletěly jedny dveře. Plamen došlehl málem až k oběma uprchlíkům a ti instinktivně uskočili zpátky.
A hned nato se do sálu vhrnula smečka hegwů opojených vítězstvím.
^ -> <-
Ve chvíli, kdy kolem ní procházel Lenprov se svým doprovodem, Lamotta cítila, že pro něj ztratila význam. Vůdce opozice ji zneužil, aby získal potřebné informace. A když teď dosáhl toho, po čem toužil, nechal ji padnout.
Bylo jí to jedno. Ona se pomstila: Stytractův plán se neuskuteční. Tomeský vůdce zemřel a s ním zemřela také jeho idea. Curvilwohs nikdy nedokáže uhájit pevnost. Od tomesů v kopulích se nedala očekávat žádná pomoc, neboť měli v té chvíli co dělat, aby se ukryli do bezpečí před přírodními živly a zachránili si holé životy.
Lamotta si vzpomněla na Stytracta a opět v ní vzkypěla nenávist. Jeho herecké umění bylo možná ještě velkolepější než

jeho politická obratnost a schopnost nadchnout ostatní pro jeho ideu. Přitom nebyl nic jiného než ubohý tyran. Vybíjel si na m' mizernou náladu a nepřetržitě ji ponižoval. Fungovala jako jakýsi ventil, kterým reguloval své pocity. Když utrpěl porážku, trýznil ji a mučil, a dokonce i když zvítězil, našel si dostatek záminek, aby jí dal pocítit, jakou roli hraje v jeho životě.
Nikdo nevěděl, jaký byl Stytract ve skutečnosti, ani Curvilwohs ne. Plequire možná něco tušil, ale byl příliš prohnaný na to, aby to dal někdy najevo.
Lamotta opustila pokoj a vyjela výtahem na plosinu, kde měl Lenprov ukotvené vznášedlo se snadno obsluhovatelným antigravitačním pohonem. Nad plošinou se klenula průhledná kopule, nyní během bouře uzavřená. Dalo se z ní přehlédnout celé město. Viděla tři ostatní věže, půlkulaté hrby čnící z narudle žhnoucí záře. Věže sloužily jako nárožní pilíře pevnosti, nízké, ale rozlehlé, nepřekonatelně stabilní stavby. Pevnost tu měla stát navěky, nemohlo jí ublížit sebesilnější magnetické pole. Naproti tomu kopule ve městě byly malé, snadno zranitelné a vlastně nebezpečné obytné buňky.
Ještěrka pohlédla na druhou stranu k obzoru, tam, kde už nemělo slunce žádnou moc. Někde tam nyní ležel Stytract, pohřbený v ledu vedle bezpočtu dalších nebožtíků. Vklouzla do vznášedla a přezkoušela kontrolky. Bylo jí srdečně jedno, co se stane s pevností. Dokonala svou pomstu, necítila ale žádný triumf " spíš se jí zmocnilo cosi jako lítost, když pomyslela na Curvilwohse.
Nebyl by mohl mladý tomes uskutečnit Stytractův záměr, kdyby se mu postavila po bok jako rovnocenná partnerka? Lamotta se rychle vzpamatovala. Sice neztratila nic ze své krásy, byla ale mnohem starší než nový vůdce.
Zmáčkla impulzátorový spínač a věžní kopule se otevřela. Vzduch vmžiku unikl do vakua. Když se kopule po chvíli opět zatáhla, začal do ní automaticky proudit čerstvý vzduch. Ješ-;
těří pracka Šmátrala a hledala spínač, jímž se měl kolem vznášedla vytvořit ochranný Štít. Nakonec si to rozmyslela a vylétla

se strojem z kopule. Nabité částice narážely na opláštění vznášedla a světélkovaly.
Pokud nálet částic zesílí a Lamotta nic nepodnikne, může se stroj zřítit nebo se ocitnout pod vražedným napětím. I když ale vytvoří ochranný štít, nebylo jisté, zda doletí k cíli.
K cíli? Měla vůbec nějaký cíl? Nebylo lhostejné, kterým směrem se vydá7 Velká temná stěna na obzoru, začátek noční strany - táhlo ji to tam?
Vznášedlo se chvíli drželo nad pevností - nepatrný černý bod, který jako by měl na sobě svítivý plášť - a pak vystřelilo směrem k městu.
Lamottu udivilo, s jakou až náměsíčnou jistotou řídí stroj. Bylo to, jako kdyby se nechala vést taktovkou zázračného, bezchybného dirigenta. Ručička měřiče napětí se blížila k maximálně přípustné hodnotě. Oslněna záplavou světelných kaskád před přídí zavřela ještěrka oči. Vznášedlo se propadalo dolů, jako kdyby je strhly neviditelné proudy.
Napětí bylo nyní vyšší než povolené maximum. Lamotta je mohla ale ještě nějakou dobu vydržet, protože na sobě měla ochranný oblek. V kabině to jemně praskalo a šumělo. Znělo to, jako kdyby se spolu někde v dáli bavilo tisíc ještěrů. Lamotta si nasadila před průzor filtr a řídila stroj jistě nad územím rozkládajícím se za městem. Pevnost se proměnila v jakousi rozmazanou skvrnu. Čím víc se blížila k noční straně Trinjru, tím rychleji stoupalo napětí. Magnetická pole měla ztratit intenzitu teprve až daleko na noční straně.
Vtom se to stalo. Lamottu olízla nepředstavitelná vlna horka. Její štíhlé, jemnými šupinami pokryté tělo se vzepjalo a vzápětí se sesulo zpátky do pilotního křesla. Připadalo jí jako zázrak, že mohla uprostřed toho jasu ještě chviličku žít, že stačila na něco pomyslet...
Nikým neřízené vznášedlo se hnalo do noci. Podobalo se kulovému blesku, který si svévolně hledá svůj cíl. Než se rozbilo o zem, pohltila je věčná tma.

83

^ -i- ^

Berritul, Shangty a Tragty vstoupili do haly, v níž se nacházela transformační stanice. Tito vědci zatím nezasáhli do boje proti hegwům. Před chviličkou se ale podruhé ozval poplašný signál transformačního zařízení. Nyní byli na místě, aby zjis-
tili, zda šlo o falešný poplach, nebo se objevil další přesidlenec.

Nejinteligentnější ze tří vědců byl bezpochyby Tragty, protože byl ale hegwa, nikdo mu nedůvěřoval, ačkoli se postavil jednoznačně na stranu tomesů. A tak se stal vedoucím přesídlovacího projektu Berritul.

Ode dveří neviděli do integrátorové komory, ale rozsvícené
kontrolky nasvědčovaly tomu, že zařízení bylo předtím v provozu.

Berritul cítil, jak jeho vědecký zájem potlačuje strach z hegwú- Litoval, že Curvilwohs nebyl k zastižení, neboť považoval za správné, aby jejich vůdce věděl o všem, co se děje. Kdyby vyšlo najevo, že se vrátil už druhý přesídlenec, hegwové by pravděpodobně přišli o politickou prestiž.

Všichni tři společně předstoupili před integrátorovou komoru. A Čekalo je nenadálé překvapení. Komora byla prázdná!

„Falešný poplach!" sykl Shangty.

Berritul pomalu zavrtěl hlavou a namítl: „Podívejte se na , kontrolky. Něco komorou prošlo."

„Něco?" poznamenal jízlivě Tragty. „Určitě myslíte někdo."

„To by tady ale ten někdo ležel," namítl nechápavě Shangty. „Přece nemohl nabýt vědomí za dobu, kterou jsme potřebovali, abychom sem došli z nemocniční stanice."

Berritul se snažil srovnat si myšlenky. Kdyby skutečně někdo J prošel komorou, bylo by to něco docela jiného než u prvního | přesídlence. Potom by se stalo cosi naprosto neobvyklého.

„Co budeme dělat?" zeptal se prakticky založený Tragty l ostatních. „Nemůžeme teď přece vyhlásit poplach, když je třeba všech strážců, aby vyhnali hegwy z pevnosti."

84

„Myslím, že musíme začít hledat navrátilce sami," prohlásil Berritul.

„A co když žádný takový neexistuje?" namítl Shangty. „Ale existuje," řekl Berritul přesvědčeně. „Na to vezměte jed."

-> <- <-

Hned jak zazněl poplašný signál, Curvilwohs věděl, že se do transformační stanice nedostane. Alespoň ne hned. Mezi ním a zařízením stála horda hegwů, kteří se chystali dobýt druhou věž.

Tomeský vůdce nyní došel k poznání, že chybně vyhodnotil situací- Hegwové se sice rozdělili do postranních chodeb, nicméně i nadále tvořili dva silné voje. Jeden postupoval střední částí pevnosti, zjevně s úmyslem dobýt hlavní zásobovací zařízení v zadním traktu. Druhý si vyhlédl věž číslo dvě. V postranních chodbách sice několik roztříštěných skupinek útočníků vedlo beznadějný boj proti přesile, vázalo ale na sebe současně mnoho strážců a oslabovalo obrannou linii protivníka.

A aby toho nebylo dost, byl Lenprov nejspíš stále ještě volný a nedalo se pochybovat o tom, že udělá všechno pro to, aby ochromil čtyřku. Vcelku se zdálo, že se prakticky vůbec neprojevovala očekávaná převaha obránců pevnosti.

Curvilwohs byl několikrát ostřelován z postranních chodeb, ale zatím byl k nezastavení. Rampy spojující jednotlivá poschodí byly stále ještě v rukou tomesů, ale to se mohlo změnit každým okamžikem. Vůdce vládní strany si chvilku pohrával s myšlenkou, že prostě stáhne všechny strážce do horních prostor. Tím by ale otevřel přístup ke všem čtyřem věžím, a kdyby je hegwové dobyli, stali by se pány celé pevnosti. Curvilwohs se v duchu ptal, zda by byl předvídal útok hegwů někdo prozíravější než on. Tyhle sebemrskačské úvahy mu ale byly v této chvíli málo platné.

85

Kamkoli se podíval, všude viděl stopy boje. Bylo úděsné, jak rychle pronikl protivník hluboko do pevnosti. Přitom mu bylo zjevně úplně lhostejné, že se ničí důležité prostory a strategická zařízeni. Zdálo se, že hegwové se řídí heslem: Pryč s pevností!

Zbouráním pevnosti se měla uvolnit cesta pro Lenprova, který zamýšlel odvést národ na noční stranu Trinjru. Curvilwohs litoval, že neměli prostředky na to, aby poslali na Centar druhou kosmickou loď s roboty. Jen tak mohli vypátrat, co se stalo s přesídlenci.

Nikdo z vědců nepředpokládal, Že transformovaní ještěři ztratí paměť. Kdo žil dál v jiném těle na Centaru, vzdal se všeho, co předtím vybudovala tradice. Prostoje nový začátek pro ještěry pořád ještě lepší než beznadějný boj o přežití na Trinjru, uvažoval Curvilwohs.

Šikmo naproti se rozletěly dveře a vyřítili se z nich tři hegwové. Poznal je ihned podle odznaků na přední straně příleb. Také tomesové měli svůj symbol, vycházející slunce, třebaže ani jeden z těch, kteří přečkali katastrofu, vůbec nevěděl, jaké asi bylo žít na světě, který se sám od sebe otáčí. Hegwové si naproti tomu vzali za symbol světlý proužek s tmavým bodem. Nikdo nedovedl s určitosti říct, jak tenhle znak vznikl, ale všemi mastmi mazaný Lenprov si jej vyložil po svém a tvrdil, že světlý proužek představuje led a tmavý bod bezpečnou jeskyni na noční straně.

Curvilwohs nevěřil, že by noční strana byla bezpečná, považoval pro přežití národa za vhodnější terminátor, tedy rozhraní mezi dnem a nocí - pokud se dalo na Trinjru vůbec přežít.

Hegwové ho uviděli o chvilku později než on je, a to mu zachránilo Život. Padl k zemi a vypálil. To už ale začala krystalizovat stěna v místě, kde ještě před vteřinou stál. Poodlezl dál, aby neskýtal příliš snadný cíl, a vystřelil znovu.

Jeden z hegwů zůstal ležet. Ochranný štít jeho obleku nevydržel zatížení způsobené paprsky.
86

Curvilwohs rychle vstal a třemi skoky se dostal k balkonu vyčnívajícímu výš ve stěně chodby. Dal zbraň do pouzdra, chytil se oběma prackami okraje a vyšvihl se nahoru.
Zbyli dva hegwové zarputile ostřelovali balkon a tomeský vůdce cítil, jak se pomalu začíná bortit. Dolů padaly úlomky a úderem o podlahu se drolily na prach. Dveře vedoucí z balkonu na rampu stoupající k horním prostorám byly zamčené z druhé strany. Curvilwohs by je musel rozstřílet, aby se dostal pryč. Ničení se mu ale protivilo. Připadalo mu jako zrada na pevnosti, jako přiznání porážky.
Hegwové věděli dobře, že leží nahoře na balkonu, a zběsile po něm pálili. Zdálo se, že ho chtějí zabít za každou cenu. Nejspíš ho poznali. Nebo také jen chtěli pomstít mrtvého druha. Přelezl až ke dveřím, opřel se o ně zády a zatlačil na ně. Zničehonic povolily pod vahou jeho těla. Překulil se do chodby přesně v okamžiku, kdy se zřítily poslední zbytky balkonu. Slyšel jen zklamané skřeky hegwů. Rychle odleží dál, aby ho neviděli.
Teprve v té chvíli si všiml, kdo mu otevřel dveře. Před ním stála bytost, jakou v životě nespatřil. Měla na sobě docela jiný ochranný oblek než on.
Přílbu měla vpředu průhlednou a pod ní Curvilwohs uviděl odporný plochý obličej potažený průsvitnou kůží tenkou tak, až měl dojem, že vidí pulzovat krev v žilách. Neznámý měl ústa s úzkými rty a shlížel na Curvilwohse dvěma svítícíma očima. Na prackách měl pět prstů, z nichž jeden byl umístěn proti ostatním. Tomeský vůdce si nedokázal představit, že se takovýmihle nemožnými pařáty dá vůbec něco uchopit.
Co však neznámého zásadně odlišovalo od všech ještěrů, bylo, že neměl ocas. Pohyboval se vpřed na dvou neuvěřitelně vysokých bězích a Curvilwohsovi to připadalo velice nepraktické. Podobným tvarem těla se vyznačovali domorodci na Centaru.
Ačkoli byl tomeský vůdce hluboce otřesený a zděšený, vnímal přesné všechny detaily. Měl dojem, že cizinec je stejně pře-
87

kvapený jako on. Pomalu zvedl zbraň. Ohavný tvor nebyl hegwa a v žádném případě nemohl pocházet z Trinjru. Curvilwohs si vzpomněl na poplašné signály transformačního zařízení. Kolik uplynulo času od té chvíle? Bylo možné, že by se sem neznámý dostal transformovačem?
V tom případě sem musel přijít z Centaru. Bylo nemyslitelné, že jde o primitivního domorodce. Této teorii odporoval jak jeho ochranný oblek, tak vzhled. Ještě méně věřil Curvilwohs tomu, ze má před sebou znetvořeného přesídlence.
Cizinec si ho nedůvěřivě měřil. Co mam udělat? uvažoval' horečně tomeský vůdce. Rampa, na které stáli, byla prázdná.' Ještě se na ní nebojovalo a dalo se odsud dojít do transformační' stanice. Curvilwohs se rozhodl, že se prozatím smíří s přítomností neznámého tvora. Bylo vyloučeno, že šlo o pouhou halucinaci. Sebral veškerou svou odvahu a vyhrkl; „Kdo jsi?"
Cizinec otevřel ústa a zpod přílby dolehly k ještěrovu sluchu tiché nesrozumitelné skřeky. Znovu podlehl strachu a nedůvěře. Jen s vypětím vůle odolal pokušení cizince zastřelit. Třeba mu ošklivý obr pomůže vyřešit problém jeho národa.
Vtom prošel otevřenými dveřmi hegwa. Zjevně si vybral stejnou cestu jako tomes. Curvilwohs si ho všiml příliš pozdě, jenže hegwa strnul jako uhranutý, když spatřil cizího tvora. Tomeský vůdce využil protivníkova zaváhání a vypálil. Hegwa vytřeštil hrůzou oči, zapotácel se a upadl na podlahu, až to zadunělo.
Dolehl k nim rozzuřený řev jiného hegwy. Cizinec sledoval Souboj, ale nezasáhl do něj. Zdálo se, že neví, o co tu vlastně jde.
Náhle dostal Curvilwohs nápad. Tvar ochranného obleku prozrazoval. Že neznámá bytost má u sebe ještě jiné věci, Tomeský vůdce se domníval, Že jsou to především zbraně, pomocí nichž by se možná dala pevnost vyčistit od útočníků.
To by se ale nejdřív musel s cizincem nějak domluvit. Jedno mu bylo Jasné; cizinec během transformace neztratil svou původní podobu. Buď došlo pouze k transmisi, ale ne k pře

skupení atomové struktury, nebo se sem dostal z Centaru Jinou cestou, aniž musel měnit tělesnou podobu-
Curvilwohs odhodlaně zasunul zbraň do pouzdra a zvedl obě pracky.
17.
Veškerá střední Část pevnosti byla nyní bez dýchatelného vzduchu. Tomešové se neobešli bez ochranných obleků už ani v horních prostorách. Obráncům se mezitím podařilo vypudit hegwy z postranních chodeb- Většina z útočníků se uchýlila zpátky do vstupní haly, kam je tomesové nepronásledovali a kde byli dostatečně chráněni před doznívající elektronovou bouří.
Naproti tomu se hegwové zmocnili části hlavního zásobovacího zařízení. Druhý oddíl povstalců usilující o dobytí hlavního vchodu do druhé věže utrpěl těžké ztráty a snažil se ztéct ji oklikou přes rampy vedoucí k horním prostorám věže,
Tomešové se mezitím vzpamatovali z počátečního překvapení a získávali čím dál větší převahu. Zdálo se, že se jim nakonec podaří hegwy odrazit.
Posléze však došla zdrcující zpráva, že padla věž číslo čtyři.

18.

Kam až se dokázal vrátit ve vzpomínkách do minulosti, Lenprov zjišťoval, že odjakživa věřil ve správnost svých cílů. Byl přesvědčený o tom, že je povolaný, aby zachránil národ před hrozivým zánikem. To však nebyl jeho nejnebezpečnější blud. Mnohem horší byla utkvělá představa, že může použít všechny prostředky, chce-li dosáhnout svého cíle. Vůdce opozice se neštítil zvrátit násilím politiku provozovanou tomesy.
89

Přitom byl velmi sebekritický. Tato sebekritika se však netýkala sporů mezi oběma politickými stranami. Lenprov se vyznačoval konzervativním myšlením, považoval nový život na Centaru za nemyslitelný. Trinjr byla jeho domovina, zde museli zůstat. Stytract byl po smrti, ale zdálo se, že Curvilwohs trvá na plánech svého předchůdce, posílen nečekaným návratem jednoho přesídlence.
Lenprov se domníval, že využili k úderu nejpříznivějšího okamžiku. Bez Stytractova vedení, tváří v tvář hrozbě elektronové bouře se tomesové proměnili ve slaboučké vojsko, které se dalo snadno porazit. Jenže mezitím se vůdce hegwů musel přesvědčit o tom, že se jim sice podařilo tomesy zaskočit, že ale nejsou zdaleka tak slabí, jak doufal.
Poté co zanechal Lamottu v pokoji, sestoupil se svou družinou opatrně do spodních prostor ve věži číslo čtyři. Nacházela se zde jedna z nejdůležitějších energetických stanic. Když Se mu podaří ji obsadit, ovládne strategickou část pevnosti. Kromě toho tímto smělým kouskem nesmírně povzbudí ostatní hegwy.
Lenprov a čtyři jeho zástupci dorazili k výtahu vedoucímu k energetické stanici. Stavitelé pevnosti počítali s možným výpadkem výtahu a vybudovali hned vedle něj nouzovou šachtu.
„Stát!" vykřikl vůdce opozice.
Výtahová plošina musela být někdo dole- Lenprov považoval za nerozumné přivolávat ji nahoru. Pokud by dole byli nějací tomeští strážci, určitě by jim začalo vrtat hlavou, kdo chce použít výtah. A on neměl vůbec chuť střetnout se s oddílem po zuby ozbrojených protivníků.
„Vezmeme to nouzovou Šachtou," nařídil. „Opatrně, jeden po druhém. Já půjdu první."
Jako každý jiný ještěr také Lenprov miloval život, na druhé straně ale dobře věděl, jaký udělá dojem, když se osobně ujme nebezpečného úkolu. Toto riziko mu stálo za oddanou věrnost hegwů. Pohlédl do zšeřelé Šachty. Nedalo se rozeznat, co se
90

tam dole děje. Bylo možné, že padnou do léčky. Vůdce opozice pevně sevřel zobanovitá ústa s odulými rty. Uvědomoval si dobře, Že mohou tomesy porazit, pokud se jim podaří obsadit alespoň tuto věž.
Hegwové se shromáždili kolem šachty a napjatě hleděli na svého velitele. Ten prolezl otvorem, aniž s nimi prohodil jediné slovo. Učinil to s vědomím, že ho mohou každým okamžikem začít zdola ostřelovat. Nic se ale nestalo. Sešplhal o několik metrů níž a pak vzhlédl. V ústí šachty spatřil siluety svých zástupců. Žebřík začal lehce vibrovat, což svědčilo o tom, že do šachty vlezl další hegwa. Lenprov lezl dál. Světla přibývalo, a to svědčilo o tom, že brzy sešplhá k výstupu.
Po chvíli také ucítil pod nohama pevnou zem a pustil se žebříku. Vzápětí se opřel zády o stěnu šachty. Na okamžik ho oslnil jas vpadající dovnitř. Když rozeznal okolí, zjistil, že je přímo proti energetické stanici. Jasně viděl její vchod, nad nímž blikalo výstražné světlo. Zdálo se, že stanici nikdo nestřeží. Vydechl si úlevou. Brzy se kolem něj shromáždili ostatní.
„Vypadá to, že nablízku nejsou žádní tomesové," sykl Magroyt s úlevou, když se jako poslední opřel o stěnu. „Stačí nám jen obsadit stanici."
Lenprov se v duchu ptal, jestli je to skutečně tak jednoduché. Curvilwohs věděl, že jsou ve čtvrté věží. Mladý tomes nebyl hloupý. Nejpozději ve chvíli, kdy hegwové zaútočili, si musel uvědomit pravý důvod Lenprovovy přítomnosti. Vůdce opozice byl přesvědčený o tom, že nový předseda vlády určitě podnikl kroky nezbytné k zajištění stanice. Nepochybně vyslal oddíl strážců, aby je vyčenichali.
V pěti nemohli hegwové napáchat ve věži mnoho škod, ledaže by se jim podařilo proniknout do energetické stanice. Tomešům tedy stačilo počínat si na ně někde v jejím okolí. Kde je ale uvítací výbor? Lenprov usilovně přemýšlel. Z šachty neviděl na vchod do výtahu. Číhal protivník s odjištěnými zbraněmi tam, nebo někde za šachtou?
Vůdce opozice rozhodně nepodceňoval tomesy. Věděl, že se
91

Stytract postará! o to, aby jeho strážci prošli speciálním výcvikem. Zesnulý předseda vlády určitě předvídal, že hegwové dřív nebo později napadnou pevnost.
Právě Lenprov, jinak mentálně vyrovnaný, nedokázal odolat horečce způsobené válkychtivostí. Nelitoval mrtvého nepřítele, ale neopovrhovat jím. Měl ve zvyku posuzovat každého protivníka věcně, nenechal se strhnout city.
„Nemůžeme tu trčet věčně," zamumlal zlostně Magroyt.
Lenprov se vrátil v myšlenkách okamžitě do přítomností. Magroyt měl přirozeně pravdu. Opatrně zamířil k východu a číhavě nahlédl do dvorany před energetickou stanicí. Nikoho neviděl. Mávl na ostatní a vyšel z šachty ven. Zdálo se, že energetická stanice je zcela opuštěná.
Ozvalo se zabzučení. Lenprov se prudce otočil a spatřil, jak výtahová plošina vyjíždí vzhůru. Ihned pokynul soukmenovcům, aby si stoupli z obou stran ke vchodu do výtahu. Někdo si přivolal plošinu a zřejmě se chtěl dostat sem.
Po chvíli opět uslyšeli hukot a vzápětí se objevila výtahová plošina, z níž seskočilo šest po zuby ozbrojených tomesů. Reagovali rychle - rychleji, než by byl Lenprov očekával - a přece byli příliš pomalí, než aby vážně ohrozili hegwy. Čtyři z nich zemřeli na místě, než stačili vypálit. Pouze jeden z nich zasáhl Magroyta do nohy. Ten zavyl bolestí a klesl na

podlahu. Střelce vzápětí složil Lenprov. Šestý tomes se vzdal.
Naříkající Magroyt pozvedl zbraň a chtěl zajatce zabít, Lenprov mu ale srazil pracku a vykřikl: „Nech ho! Potřebujeme informace!"
„Odkud jste přišli?" vyštěkl Lenprov na tomese a udeřil ho do boku.
Obličej pod průzorem zajatcovy přilby se zkřivil bolestí. „Poslal nás Curvilwohs," sykl strážce. „Přikázal nám, abychom vás zatkli."
Vůdce hegwů pobaveně zachrochtal. „Byli jste dost neopatrní," uchechtl se.
„Nepředpokládali jsme» že jste už pronikli ke stanici."
92

„Jsou uvnitř nějací strážci?"
„Ne. Jen dva ozbrojení vědci."
„Zavolej je ven!" poručil Lenprov zajatci.
„Ne," odpověděl strážce klidně.
Ještěr pozvedl zbraň. Dva jeho soukmenovci zatím ošetřovali sténajícího Magroyta.
„Zavolej je ven!" opakoval Lenprov.
„Ne," opakoval tomes, tentokrát vzdorně.
Lenprov mu namířil zbraň na hlavu a vykřikl: „Tak naposledy: Zavolej je ven!"
Strážce se neodvážil opět odmítnout, ale ani se nehnul. Tupě zíral do listí hlavně vůdcovy zbraně.
Magroyt vstal s pomocí tří svých druhů a zavřeštěl: „Oddělejte ho!"
Vtom Lenprov nakopl zajatce a zasyčel: „Zmiz!"
Magroyt rozhořčeně protestoval, když tomes zapadl do výtahu a vyjel nahoru.
„Proč jsme ho nechali běžet?" zeptal se vůdce Centing.
„Aby donesl tomesům zprávu, že jsme obsadili čtyřku," odpověděl Lenprov. „To zničí jejich bojovou morálku."
„A co ti dva vědci?" dotíral Centing.
Lenprov máchl opovržlivě prackou a řekl: „Ti nás nezastaví. Je nás přece pět."
„Nemohu chodit," zavrčel Magroyt. „Mám v háji nohu, nejspíš mi ji budou muset amputovat."
„Necháme vás tady," prohlásil vůdce. „Hlídejte výtah a šachtu. Vyšlete poplašný signál, jakmile se tu objeví tomesové."
Magroyt dobré věděl, že ho Lenprov vlastně obětoval, ale mlčel. Pro hegwu bylo nemyslitelné, že by odepřel splnit rozkaz nadřízeného. Uložili Magroyta na podlahu tak, aby měl výhled na vstup do výtahu. Potom Lenprov rozstřelil pojistku ve dveřích, aby mohli bez námahy proniknout do stanice. Vzápětí Centing rozkopl dveře.
Okamžitě se rozječelo poplašné zařízení. Lenprov před sebou spatřil řadu spínacích skříní a za nimi pódium, k němuž
93

vedly schůdky. Na druhé straně se nacházelo samo srdce sta) nice, termojaderný reaktor, j
Vtom se mezi skříněmi objevil vědec. Nadával, až se hor| zelenaly, a neměl na sobě ani ochranný oblek. Centing ho okamžitě složil. Druhý tomes byl na pódiu. Vynořil se ze stínu generátoru. Vystřelil současně s Centingem. Tomeš přepadl přes zábradlí a zůstal ležet mezi spínacími skříněmi. J
Lenprov poslal dva své podřízené, aby zajišťovali vchod a vydá! se s Centingem k reaktoru. Dole pod reaktorem byl veliký ovládací panel. Vůdce k němu přistoupil, ukázal na armatury a zeptal se Centinga: „Rozumíte tomu?" |
Centing zavrtěl hlavou a plaše se ohlédl, jako kdyby se bál| že je někdo každou chvíli překvapí. „Máte nějaký plán?" zeptal se Lenprova.
Vůdce hegwů začal otáčet jednotlivými spínači. „Naženeme jim trošku strachu," prohlásil kousavě.
19.
Nedbaje Rhodanovy výhružně pozvednuté zbraně ustoupili Gingery zpátky do chodby a sykl: „To jsou hegwové. Jestli šij nás všimnou, jsme v háji."
Sál byl plně osvětlený, ale chodba ležela poněkud ve stínu.J Hegwové dva příchozí patrně nezaregistrovali.
„Musíme odsud vypadnout," zašeptal Gingery.
Rhodan mu zabodl hlaveň paprskometu do boku a přikázal mu tiše: „Zůstaneme tady!" Věděl, že nemůže uniknout nikam, kde by byl chráněn před bojovníky. Jen doufal, že se povstalci nenahrnou do chodby, v níž stáli.
Cítil, jak se ještěr rozklepal strachy. Slyšel randál, který působili hegwové ženoucí se přes sál. Jejich vítězoslavné vřeštění Velkého administrátora znervózňovalo.
Halou otřásla druhá exploze. Gingery jen zasténal. Vzápětí se rozhostilo ticho.
94

„Myslím, že jsou pryč," řekl Rhodan.
„Jsou všude," zamumlal tomes. „Nikdy nedojdeme do transformační stanice. Ovládají celou pevnost."
„Vpřed!" zavelel Nesmrtelný. „Alespoň se o to pokusíme."
Protože byl po celou dobu pod silným tlakem, málem ani nevnímal bolesti; Když nyní napětí opadlo, opět je pocítil. Chodba se mu rozplizla před očima a z jeho průvodce se stal nezřetelný přízrak. Rhodan nakrátko zavřel oči a soustředil se.
Tomeš ho pozorně sledoval. „Vždyť vy jste nemocný."
„O to se nestarejte," zamumlal Pozemšťan v ještěřím těle. „Tak pohyb, jděte první!"

Ještěr vstoupil obezřele do sálu. Hegwové vyhodili do vzduchu další bránu a zmizeli v ní. Gingery se zahořkle zašklebil.
„Proč jste se zastavil?" zeptal se ho Rhodan.
„Oni zničí celou pevnost," hlesl Curvilwohsův zástupce odevzdaně. „Nikdo Je nedokáže zadržet."
Administrátor ho postrčil vpřed. Nemohl brát nyní ohledy na city nějakého ještěra. Pokud snad bude pevnost doopravdy zbořena, musí ještě předtím bezpodmínečně dorazit do transformační stanice.
Rozbitou dveřní přepážkou prolezl dovnitř hlouček tomeských ještěrek. Když spatřily Gingeryho, rozběhly se k němu a začaly bědovat. ,
„Schovejte se někde a počkejte, až bude po všem," řekl jim Curvilwohsův zástupce. „Já vám teď nepomůžu."
„Zaveďte nás do věže, kde budeme v bezpečí," žádala jedna z ještěrek.
„To nejde," namítl Gingery a po očku pohlédl na Rhodana. „Musím zařídit spoustu jiných věcí."
Ženy mu začaly spílat, ale pak v nich převládl strach a naříkajíce odtáhly.
„Značná část z nich je nemocná," prohlásil Gingery. „Ještěři si prostě nedokážou zvyknout na nový způsob života. Čekáme už celé generace, že se přizpůsobí, zatím jsou ale čím dál náchylnější k novým chorobám."
95

Přešli napříč sálem. Gingery zavedl Rhodana vyraženými dveřmi do jiné, ještě větší místnosti. Byla plná nesčetných předmětu, z nichž část se povalovala zničená na podlaze.
„Tady se skladuje všechno, co se podařilo zachránit při katastrofě," prohlásil ještěr tise. „Tahle dvorana nám připomínala lepší minulost."
Hegwové se přehnali muzeem nemilosrdně jako povodeň. Vitríny byly odtrhány od stěn, podstavce převržené a sochy rozbité na kousky. Podlaha byla posetá úlomky drahocenných kousků. Rhodan spatřil sochu ještěra, které kdosi urazil hlavu.
Gingery zrychlil, jako kdyby se chtěl odsud dostat co nejdřív. Na druhé straně zela díra po vchodu vedoucím do horních prostor. Kdosi jednoduše vyhodil přepážku do povětří ~ nyní bylo lhostejné, zda to udělali tomesové, nebo hegwové.
Drobný ještěr se zastavil a vzhlédl k místu, kde trčel jediný nepoškozený nosník balkonu. „Tudy nemůžeme," rekt. „Musíme si najít jinou rampu."
Než to stačil dořict, zjevila se nad nimi postava. Rhodan chtěl zatáhnout Gingeryho za převržený podstavec, tomes se ale bránil.
„To není hegwa," zaskřehotal.
„Stačí podezřelé slovo a odprásknu vás," pohrozil mu Velký administrátor. Mezí troskami pobořené rampy se objevili další dva ještěři.
„Gingery, jste to vy?" zvolal tomes, který se vynořil jako první. „Jak to, že máte s sebou přesídlence?"
„Berritule," odpověděl Gingery s úlevou v hlase. „Jsem rád, že vás vidím. Přesídlenec se chce dostat do transformační komory, byl u Curvilwohse."
„Máme dojem, že se dostavil další přesídlenec z Centaru," křikl Berritul dolů. „Transformační zařízení vyslalo signál, když jsme tam ale přišli, byla integrátorova komora už prázdná. Teď navrátilce hledáme,"
Rhodan rázem zpozorněl. Mělo to snad znamenat, že někdo
96

z EXPLORERU-27 objevil jeskyni a vydal se v jeho stopách? Nebo se dostal čirou náhodou do transmiteru nějaký domorodec? Zdálo se, že dotyčné osobě se podařilo utéct. Zřejmě ne-onemocněla po průchodu transmiterem.
Pozemšťan v ještěřím těle se rozhodl, že se vmísí do hovoru. „Chci se vrátit zpátky na Centar. Doveďte mě k transformační stanici."
Tři vědci na něj shlédli z horní plošiny.
„Co na to říká Curvilwohs?" vyhrkl Tragty.
„Vysvětlil jsem mu všechny souvislosti," zalhal Rhodan. „Souhlasí s tím, abych se vrátil na Centar."
„Neví, že se vrátil druhý přesídlenec," namítl Berritul. „Nemůžeme vás pustit, dřív než si promluvíme s ním. A kromě toho - jak se chcete dostat sem nahoru?" Berritul ukázal na rozbořenou rampu.
„Jsou tu přece ještě další rampy," ozval se Gingery.
„Má zbraň!" zavřískal znenadání Shangty. „Ohrožuje jí Gingeryho!"
Velký administrátor jednal bleskurychle. Zatímco vědci na něj shora povykovali, pobídl tomese, aby šel dál. Gingery zaklel a začal přelézat trosky různých muzeálních kousků.
„Nesmíte ho nechat utéct," křičel za nimi Berritul. „Musíte ho zadržet, Gingery!"
Rhodan se jen zasmál. Opustili muzeum neosvětlenou postranní chodbou. „Počkejte," přikázal drobnému ještěrovi. „Kde se asi mohl ukrýt přesídlenec, který se sem dostal transmiterem po mně?"
„To nevím/' odsekl Gingery zlostně. „Doporučuji vám ale, abyste se konečně vzdal. Jak dlouho si myslíte, že zůstaneme naživu, když se včas neschováme někam na bezpečné místo?"
Pozemšťanův život nezávisel pouze na bezpečném úkrytu, nýbrž také na tom, jak na tom bude po tělesné stránce. Nic si nenamlouval. Zdechne jako nebohé zvíře, pokud brzy nedosáhne svého. Oslabené ještěří tělo nemohlo vydržet útrapy útěku příliš dlouho.
97

Zatoužil po klidu. Momentálně byl dokonce ochoten uchýlit se zpátky do nemocniční stanice.
Z druhé strany chodby k nim dopadalo světlo. Tomeš sel před Rhodanem a mířil k němu. Nesmrtelný musel počítat s tím, že se drobný ještěr dřív nebo později určitě pokusí ho přelstít. Bezpochyby se na něj tomes jménem Gingery vrhne, jakmile Velkého administrátora postihne jeden z jeho záchvatů slabosti.
Postranní chodbou pronikli do hlavní. Také zde byly zřetelné stopy těžkých bojů. Pod rozbořeným balkonem ležel mrtvý hegwa. Nepřátelé ho zjevně zabili v okamžiku, kdy se snažil vyšplhat nahoru.
Rhodan právě uvažoval, zda opravdu nemá žádnou možnost, jak se dostat do horních prostor, když se ve vchodu na zničený balkon objevil ještěr.
„Curvilwohsi!" vyjekl Gingery užasle.
Vtom se vedle Curvilwohse vynořila druhá postava. Byla podstatně vyšší než tomeský vůdce a měla na sobě jednoduchý ochranný oblek. Sehnula se a pohlédla dolů.
Rhodan měl pocit, že se mu to všechno jen zdá. „Jotifere," zachrčel.
^ <- ^
Ze vteřiny na vteřinu se rozžhnuly „oči" jaderného reaktoru-Byly to vlastně průzory, kterými vědci pozorovali, co se děje uvnitř. Lenprov uskočil od ovládacího panelu a zíral zmateně na přední stěnu reaktoru.
Centing se pomalu stáhl mezi spínací skříně. Zdálo se, že uvnitř reaktoru to žhne čím dál intenzivněji- Bylo to, jako kdyby probudili k životu velmi zuřivou bestii.
„Tady něco nehraje!" vykřikl Centing.
Lenprov se usilovně rozpomínal, v jaké poloze byly spínače, když sem přišli. Možná by bylo rozumnější nastavit je tak, jak byly původně. Bohužel si to Lenprov nepamatoval,
Vtom se bezprostředně před ním rozječela poplašná siréna.
98

Vyděsilo ho to tak, že se celý schoulil. Co to mělo znamenat? Přímo před ním byl do stěny zapuštěný displej. Byly na něm vidět hodnoty, které mu naprosto nic neříkaly. Viděl jen, že nepřetržitě stoupají. Znepokojovalo ho to, protože si to dával do přímé spojitosti se spuštěním sirény.
Centing utekl až ke vchodu za svými druhy a všichni tři hleděli vystrašeně k reaktoru. Lenprov měl dojem, ze dostatečně osvědčil svou odvahu. Nakopl ovládací panel a otočil se.
Siréna zmlkla. V nenadálém tichu bylo slyšet jen záhadné praskání. Lenprov hleděl upřeně před sebe a znenadání uviděl Centinga, jak zvedá pracku, jako by ho chtěl varovat. Začal tušit, že vyvolal něco, co je pro jeho národ ještě horší než elektronová bouře. Nepodařilo se mu vypudit tuto chmurnou myšlenku z hlavy. On, který vždy dokázal ovládat své pocity, náhle cítil, jak se v něm vzmáhá panika.
Halu prostoupila nevysvětlitelná hrozba, Lenprov cítil nesmíme napětí. Praskaly mu nervy a zmocňovala se ho čím dál větší nevolnost. Násilím se přiměl ohlédnout.
V průzorech ve stěně atomového reaktoru nyní byla vidět zář stejně intenzivní, jakou vydává slunce.
Lenprov znovu otočil hlavu a zjistil, že jeho soukmenovci zmizeli. Pohrdavě se zasmál.
Vykročil směrem k východu a dával si záležet, aby šel patřičně pomalu, jako by to všechno bylo jen střetnutí mezi ním a energetickou stanicí, jako by musel za každých okolností dokázat, že ho nic na světě nepřinutí, aby se dal na bezhlavý útěk.
Tělo podléhalo nevysvětlitelnému vzrušení, ale jeho duch byl i nadále ve střehu. Ještě nikdy snad nedovedl uvažovat tak jasnozřivě jako právě nyní. Cítil potřebu si s někým pohovořit. Udivilo ho, že si předtím neuvědomoval, jak je starý a osamělý. Tisíce hegwů poslouchaly jeho rozkazy, s žádným z nich ho ale nespojovalo přátelství. Proč ho to nikdy nenapadlo? Jak to, že mu to nikdy nevadilo?
Poprvé začal Lenprov pochybovat sám o sobe a také o ve-
99

cech, jež dosud považoval za nedotknutelné. V duchu se ptal, zda by nebylo bývalo lepší, kdyby se pokusil vyjednávat s Curvilwohsem. Možná by se byl s mladým tomeským vůdcem nějak dohodl.
Měl dojem, jako by se začal chvět vzduch kolem něj. Musel to být samozřejmě klam, ten pocit byl natolik skutečný, že se vyděšeně zastavil. Byl už skoro u vchodu, dál už však nedošel.
Zahalila ho ohnivá zeď a doslova se vypařil. Šlo to tak rychle, že nic necítil; prostě jen přestal myslet. Ohnivá stěna se však hrnula dál. Vtrhla do chodby, převalila se přes bezmocného Magroyta a vymazala ho ze světa. Pronikla do výtahu a zaplavila šachtu a všechny chodby ve věži číslo čtyři.
Zabila Centinga, Verniše a Hairooga, roztavila všechen kov, spolykala kyslík a hnala se zuřivě dál. Usmrtila sedm tomesů v horních prostorách věže, ožehla stěny dočerna, zničila osvětlení a ventilaci a vnikla s neztenčenou silou do věžního hangáru, Plameny vyšlehly otevřenou kopulí ven a neživeny kyslíkem pohasly v trinjrském vzduchoprázdnu.
V té chvíli explodovala energetická stanice. Byl to tak mohutný výbuch, že se zatřásla celá pevnost. Věž číslo Čtyři zavibrovala a zhroutila se. Stěny horních prostor se bortily dovnitř, jako J kdyby byly z tenkého papíru, a vrstvily se na propadajících se'1;
stropech. Povolily také boční stěny výtahů a šachet a dolů se snášel déšť kamení a rozžhaveného kovu. Trhala se lana výtahových ';
plošin a ty svištěly volným pádem na dna šachet.
Někde trčel z trosek cár světlé látky připomínající bílý prapor kapitulace. Silné překlady nad hlavními vchody nevydržely nápor a propadly se. To způsobilo, že se zhroutily i pevné nosné zdi. i

20.
Jako první se vzchopil Gingery. Skočil na Rhodana a vytrhl mu:
z tlapy zbraň. Administrátor se zapotácel a málem by byl upadl,' kdyby ho tomes nezachytil.
100

„Co to má znamenat?" vykřikl Curvilwohs rozezlené. „Okamžitě ho pusťte, Gingery!"
„Donutil mě, abych s ním procoural půlku pevnosti!" zavřeš-těl Gingery rozčileně. „Vyhrožoval mi násilím a chtěl, abych ho zavedl do transformační stanice. A já ho mám teď pustit, jako by se nic nestalo?"
Rhodan ani necítil, že se ocitl v pevném sevření. Nad ním stál na rozbořeném balkonu Bejin Jotifer, o tom nebylo pochyb. A byl to zázrak - míšenec si zachoval své původní tělo. To znamenalo záchranu. Zdálo se, že reportér je zdravý jako řípa.
„Pojďte s přesídlencem k nám nahoru," přikázal Curvilwohs svému zástupci.
„Co je to zač, ten vedle vás?" zeptal se ho Gingery.
„To nevím," odpověděl tomeský vůdce. „Vystoupil z transformační komory. Věřím, že je schopen nám pomoct v boji proti hegwům."
Rhodan cítil, jak ještěr povolil stisk. Počáteční úleva, že vidí Jotifera, z Nesmrtelného citelně vyprchávala. Jak dokáže novináři, že ten ošklivý ještěr je on. Pěny Rhodan? Nelze vůbec vyloučit, že mu Jotifer neuvěří, až mu to řekne.
„Nemá sílu vyšplhat se na balkon," řekl Gingery a ukázal na Rhodana.
Ne, Jotifer mu určitě neuvěří. Bude se domnívat, Že jde o nějaký trik, neboť on v transmiteru svou podobu nezměnil.
„Pomůžeme vám," nabídl se Curvilwohs netrpělivě.
Jak mohl Velký administrátor dokázat reportérovi, že je skutečné Rhodan a musí transmitovat zpátky na Grassplot, aby se mu vrátilo jeho skutečné tělo? Ze zamyšlení vytrhlo Rhodana, když mu Gingery zatřásl ramenem a nařídil mu; „Tak lezeme nahoru. Honem, jděte jako první."
Nesmrtelný přistoupil k balkonu a vztáhl pracky. Bolel ho dokonce i tento nepříliš namáhavý pohyb. Hryzl se do lící a cítil, jak ho někdo uchopil shora. Odrazil se od země a chvíli visel ve vzduchu. Pak ho Curvilwohs a Jotifer společnými sila-
101

mi přetáhli přes zbytky poničeného balkonu. Zůstal ležet, chrčel a nebyl schopen ani zvednout hlavu.
Zanedlouho vedle něj stanul také Gingery.
„Je na smrt nemocný," prohlásil Curvilwohs soucitně. „Přesto se chce dostat k transformační stanici. Myslím, že má v úmyslu vrátit se na Centar."
„Měli bychom se postarat o hegwy," připomněl Gingery. „Pronikají čím dál hloub do pevnosti."
„To já vím," řekl Curvilwohs a sklonil se k Rhodanovi. „Lenprov se Čtyřmi svými muži obsadil energetickou stanici ve čtyřce. Obdržel jsem hlášení před několika okamžiky."
Gingery rozzuřeně zaklel.
Rhodan cítil, jak ho někdo jemně bere v podpaží a slyšel, jak Curvilwohs říká: „Pomozte mi ho zvednout."
„Moment, hned to bude," řekl kdosi v interkosmu.
Velký administrátor si byl jistý, že to byl Jotifer. Ještěři zjevně interkosmo neovládali. Musím mu odpovědět, zapřísahal se v duchu. Musím mu sdělit, kdo ve skutečnosti jsem.
Naříkal, když ho pomalu zvedali. Když stál rovně, bylo to o něco lepší. Rozmazaně před sebou viděl míšencův obličej. Jotifer se na něj usmíval.
Nakročil k němu, ale všechno se mu začalo rozplývat před očima, až se propadl do moře temnoty. Upadl by, kdyby ho včas nepodepřel Curvilwohs. Stále slyšel hlasy a musel se hod- j ně soustředit, aby pochytil význam slov.
„Umírá," prohlásil drobný tomes.
„Ne," zamumlal Rhodan v interkosmu. „Dopravte mě do i transformační komory, musím se vrátit na Grassplot." Vzápětí ztratil vědomí.
21.
Poháněl ho strach, který ještě vzrostl, když zjistil, že už není na Grassplotu. Vypotácel se z podivné bedny do místnosti, kte-
102

rá mu byla zcela cizí. Podařilo se mu ji opustit a teď si jen matně vzpomínal na bezpočet chodeb, kterými proběhl. Jednou narazil na houfec odporných bytostí natěsnaných v neforemných ochranných oblecích. Instinktivně se schoulil do výklenku. Bytosti proběhly kolem něj a vyrážely skřeky, které mu nedávaly smysl.
Ještě zpola omámený prchal Bejin Jotifer dál, vůbec nechápaje, co se mu přihodilo.
Sledoval stopu Perryho Rhodana až k jeskyni na Grassplotu, vstoupil do bedny a náhle pozbyl vědomí. A teď se ocitl zde, na neznámém místě osídleném obludami, které vypadaly jako velcí ještěři.
Konečně stanul před nějakými dveřmi. Přitiskl se k nim a čekal, až ho někdo objeví. Náhle našmátral rukojeť otvíracího mechanismu a bezděčně ji uvedl do správné polohy. Přepážka se odsunula a jedna z oněch ohavných potvor padla Jotiferovi přímo před nohy. Sevřelo se mu hrdlo leknutím.
Reportér nebyl schopný pohnout se z místa. Zevnitř k němu doléhaly pronikavé výkřiky, on je ale skoro nevnímal. Ještěr odleží o kousek dál a napřímil se. V prackách svíral něco, co vypadalo jako zbraň.
Na to na všechno si Jotifer pamatoval ještě matně. Odporný tvor na něj vřeštivě, syčivě mluvil. Prskal a chrchlal při

tom jako vysloužilé rádio. V jedné chvíli se otočil a zastřelil svého pronásledovatele, který se vyřítil ze dveří.
Potom - Jotifer nevěděl, kolik uplynulo času - k němu ještěr pozvedl krátké horní končetiny zakončené čtyřprstými prackami. Vyložil si to jako znamení míru. V následujících minutách oba hledali způsob, jak by se mohli dohovořit. Brzy se ukázalo, že to půjde velmi těžko.
Jejich domluvu vedenou rukama a nohama přerušilo zašramocení. Ještěr prošel zpátky dveřmi a stoupl si na kus zdiva, který byl ještě před nedávném součástí balkonu zničeného zřejmě výbuchem. Jotifer vyšel za ním a zjistil, že dole v široké chodbě pod nimi jsou další dva ještěři.
103

Oba vyráželi nesrozumitelné zvuky a vypadali z nějakého záhadného důvodu překvapeně. Potom menší ještěr vytrhl tomu druhému zbraň z ruky a současně ho sevřel kolem ramen.
Mezi neznámým tvorem stojícím vedle Jotifera a jeho drobným soukmenovcem se rozvinula vášnivá diskuse, jejíž smysl novináři zcela unika!. Konečně mu jeho protějšek naznačil, aby mu pomohl vytáhnout většího ještěra nahoru.
Ten byl zjevně nemocný. Jotifer jednal bez rozmýšlení, state ještě pod dojmem děsivých událostí, jichž byl svědkem. Vyzvedli nemocného na zbytky balkonu a ten zůstal ležet bezmocně na podlaze, jak byl zesláblý. Menší ještěr se vyšplhal nahoru bez potíží sám.
Jotifer sledoval, jak se ještěr, kterého potkal jako prvního, sklání nad chorým soukmenovcem. Něco řekl a reportér měl ^ dojem, že prosí o pomoc. „Moment, hned to bude," zamumlal bezděky v interkosmu a v téže chvíli si uvědomil, že mu nikdo nemůže rozumět.
Nemocný ještěr hlasitě naříkal, když ho táhli nahoru. Jeho dva zdraví druzi si opět něco mezi sebou vysvětlovali.
Vtom zesláblý, zjevně chorý tvor řekl tiše interkosmem: „Ne. Dopravte mě do transformační komory, musím se vrátit na Grassplot."
Ačkoli Bejin Jotifer ihned dokonale porozuměl ještěrovým slovům, hodnou chvíli mu trvalo, než mu došlo, že stvůra hovořila interkosmem. Tak se vyladil na zcela nezvyklé, cizorodé prostředí, že vůbec nepočítal s tím, že by viděl nebo slyšel něco, co důvěrně zná.
Všiml si, jak se ještěr schoulil do sebe. Jeho dva druzi ho podpírali, jinak by upadl na zem. Novinářovým tělem se přelila vlna ledové hrůzy. Podvědomě tušil, že odsud existuje nějaké spojení s Grassplotem, jakkoli se to zdálo záhadné.
„Je mrtvý?" vykřikl zoufale.
Nikdo zjevně nevěděl, co míšenec říká. Pod průzorem přilby nemocného viděl, jak mu zacukalo v obličeji. „Rozumíte mi?" zeptal se ho naléhavě.
104

Drobný ještěr ho odstrčil stranou. Jotifer ustoupil. Copak nevnímají, že tu něco nehraje? Copak neslyší rozdíl mezi vlastní řečí a interkosmem? Reportéra opustily poslední zbytky rozumu. Bál se, že by mohl nemocného ještěra ztratit z očí a že se nenajde žádná možnost, jak se dostat zpátky na Grassplot. Chtěl si vynutit přístup k bezvědomému ubožákovi třeba násilím.
Vtom se v prackách malého ještěra objevila zbraň, kterou předtím vytrhl nemocnému. Nyní ji namířil na Jotifera. Míšenci se křečovitě stáhl žaludek a na čele mu vyrazil pot. Počítal s tím, že ho jeho protějšek každou vteřinou zabije. Když však ustoupil, příšera opět sklonila zbraň.
Reportér jako ve snu přihlížel, jak oba cizí tvorové vlečou nemocného pryč. Ten větší na něj zamával, jako by očekával, že půjde za nimi. Jotifer měl dojem, že tohle je vůdce ještěrů, neboť menší obluda se zjevně řídila jeho rozkazy. Vydal se za nimi a ulevilo se mu, když poznal, že může zůstat nablízku záhadné bytosti. Možná se zase probere.
Podivný průvod se nečekaně zastavil. Byli UŽ asi padesát metrů od balkonu. Vůdce ukázal prackou na novináře a pak na nemocného. Chtěl něco naznačit - ale co?
Míšenec se opatrně přiblížil k ještěrům. Napřáhl paži a namířil ji na bezvědomého tvora. Potom ukázal prstem na sebe. Cizinec horlivě pokyvoval hlavou.
Jotifer přistoupil k nemocnému a pozoroval ho. Zdálo se mu, jako by mezi ním a oběma dalšími ještěry byl nějaký nepostižitelný rozdíl, který nebyl způsoben pouze nebožákovým špatným zdravotním stavem.
Hleděl do cizího obličeje pod ochrannou přilbou.
Hlavu měl cizí tvor zploštělou, jen uprostřed byl vidět jakýsi hrbolek svažující se povlovně k týlu. Čím dál od očí byly šupiny větší a pevnější. Lebka byla pokryta symetricky uspořádanými destičkami stejně jako vnitřní strany pracek. Oční víčka se odsouvala do stran, a ne nahoru. Nemocnému se neustále pohybovala, což svědčilo neklamně o tom, že momentálně neovládá své tělo.
105

Oba ještěři podpírali nemocného a netrpělivě hleděli na Jotifera- Reportér tušil, že ho brzy odeženou, pokud neuspěje.
Vtom se víčka jejich nemocného druha rozevřela a tvor upřel. jakoby fascinovaně tmavé oči na Jotifera. Pohnul zobanovitými ústy. Novinář cítil, jak se mu zrychlil dech.
„Jotifere," zašeptal sotva slyšitelně chorý ještěr interkosmem. „Musíte mi pomoct."
Reportér se chvěl vzrušením. Jak to, že ještěr mluví interkosmem a navíc ho zná jménem? Jak je to možné? „Co mám udělat?" ptal se nemocného.
Než dostal odpověď, kdosi ho nešetrně popadl a odtáhl. Rozzuřilo ho to, ale nezbylo mu než se podvolit. Drobný ještěr se na něj díval hodně zle. Vůdce cosi zasyčel a spolu s mrňousem pak odtáhli pryč bytost, která ovládala interkosmo a znala Jotifera jménem.

Novinář šel za nimi, pevně odhodlán rozluštit tuto záhadu, „Oni se spolu bavili," prohlásil Curvilwohs věcně, když odnášel společně s Gingerym přesídlence.
„Bavili?" opakoval jeho zástupce ironicky. „To přece nemyslíte vážně! Slyšel jsem jenom, jak vydávají jakési neartikulované skřeky. Kdyby spolu hovořili, museli bychom přece rozumět, co říká přesídlenec, ne?"
„Myslíte?" řekl Curvilwohs zamyšleně. „Možná hovoří řečí, které my nerozumíme, řečí, kterou se mluví na Centaru,"
Gingery vyštěkl několik nesrozumitelných slov. Curvilwohs v té chvíli nechápal, jak jen mohl maličkého tomese tak přeceňovat. Tenhle skřet ho nijak neohrožoval, to si určitě uvědomoval dobře už Stytract. Tomeský vůdce nevěřil. Že to byl Gingery, kdo zradil a vydal pevnost napospas hegwům.
„Myslíte si, že ten odporný obr přišel rovněž z Centaru?" zeptal se ho Gingery.
„Máte snad nějaké lepší vysvětlení?"
„To ne," připustil mrňous. „Má ale na sobě ochranný oblek, jaký jsem ještě v životě neviděl. Nemůže to být ani domorodec z Centaru, ani přesídlenec."
106

„Je docela možné, že transformační stanici náhodou objevily a použily jiné bytosti," uvažoval nahlas Curvilwohs.
„Přirozeně," souhlasil Gingery. „Jenom se ovšem ptám, proč tedy máme před sebou cizince v této podobě. Byl by se přece musel změnit, ne?"
„Třeba se změnil.- Koneckonců nevíme, zda jeho současné tělo má stejný tvar jako jeho původní schránka."
„A co ochranný oblek?" namítl Gingery.
Curvilwohs uznal, že jeho zástupce má pravdu. Zdálo se, že ochranný oblek cizinci padne, nemohl tedy prodělat závažnější proměnu. Kromě toho se doposud domnívali, že veškeré oblečení zmizí během transformace. Neznamená to snad, že v cizincově případě fungoval jen transmiter, ne však transformovač? Neovlivnil vetřelec nějak funkci zařízení, nebo vypadl restrukturalizátor pouhou náhodou?
Ať už to bylo jakkoli, tento neznámý tvor jim nabízel poslední Šanci zvítězit na hegwy poté, co padla Lenprovovi do rukou věž číslo Čtyři. Curvilwohs pevně věřil tomu, že se jim podaří domluvit s cizím obrem, až dopraví přesídlence do nemocniční stanice. Sice nevěřil na zázraky, doufal ale, že se obr objevil v pravou chvíli. Možná přece jen čeká ještěry nějaká budoucnost na Centaru. Trinjr byl pro ně tak jako tak ztracen, to bylo jisté,
„Kam odneseme přesídlence?" zeptal se Gingery vůdce. „Na kliniku," nařídil Curvilwohs. „Víc pro něj momentálně nemůžeme udělat. Plequire se o něj postará -jestli je ještě naživu."
„Já bych chtěl..." Dál se Gingery nedostal, protože se pod nimi zničehonic rozechvěla podlaha a bylo slyšet duté dunění, které jako by se Šířilo do všech stran. Osvětlovací tělesa začala pomrkávat a po stěnách se mihotaly jako bludičky strašidelné stíny. „Co...?" Drobný ještěr byl zděšený.
Vtom jako by se pevnost otřásla v základech. Gingery zavrávoral. Těsně před skupinkou se vytvořila ve stropě trhlina a dolů padalo kamení.
107

Curvilwohs tam stál jako opařený a podpíral nemocného. „Přichází to od čtyřky," zachrčel.
„Lenprov," sykl jeho zástupce. „To má na svědomí Lenprov!" '
Vzápětí se všude rozhostilo tísnivé, strašidelné ticho. „Reaktor," hlesl tomeský vůdce. „Něco se stalo s jaderným reaktorem."
Odkudsi zazněly pronikavé výkřiky. Curvilwohs věděl, co to znamená. Hegwové se dali na útěk a snažili se uniknout následkům exploze. Jako by tušili, že vítězství, které měli na dosah ruky, by jim bylo beztak k ničemu. Co ale dělají tomesové? Na to byla pouze jediná odpověď: Nejspíš se vyřítí z pevnosti spolu s hegwy ze strachu z počínajícího atomového požáru. Lenprov svým šíleným činem zpečetil osud všech.
Byla to příšerná představa - spoluprožívat definitivní konec ještěrů.
Všechno začalo tím, že Trinjr přestal rotovat a blížil se neúprosně ke slunci. Lenprovův čin nebyl nic jiného než logické pokračování předchozích katastrofálních událostí. Už se neměl naplnit žádný plán, který ještěři přijali, aby zajistili pokračování rodu. Nekynula jím žádná budoucnost - ani na noční straně Trinjru, ani na Centaru.
Tři sta přesídlenců - to byli jediní, kteří možná přežijí. Jenže ti už si nejspíš nepamatovali na Trinjr a navíc získali podobu cizích bytostí.
Curvilwohs byl otřesený a ochromený.
Co je nyní platné hegwům, že utíkají z pevnosti? A co pomůže tomesům, když se ženou za nimi? Získají odklad do příští elektronové bouře, možná do přespříští nebo ještě o něco déle. Jak ale chtějí žít bez pevnosti? V ní bylo hlavní zásobovací zařízení. Kromě toho se ne všichni uprchlíci vejdou do těch ně-, kolika málo kopulí, které zbyly ve městě. Začnou se o ně urputně rvát...
Nic však neoddálí konec.
Možná by hegwové a tomesové byli mohli přečkat katastro-
108

fu, kdyby postupovali společně, spojili se a uskutečnili přesídlovací projekt. Ještěry rozdělil na dva tábory spor o řešení jejich budoucnosti. Ale ani jedna ze stran nebyla dostatečně silná na to, aby podnikla rozhodující kroky.
Kdo dopraví všechny mrtvé do údolí posledního odpočinku? Lenprov s největší pravděpodobností zaplatil životem za nesmyslný útok. Měl však Curvilwohs důvod k vítězoslavnému jásotu? V této bitvě nebylo vítězů. Nebylo Šílené, když proti sobě bojovali příslušníci jednoho národa jen a jen kvůli jedné myšlence? Může být dobrá idea hájena sílou

zbraní?
Ne, nebyl to Lenprov, kdo způsobil zánik ještěrů. Kdyby to neudělá! on, jistě by to udělal dříve nebo později někdo jiný. Příčina konce tkvěla hlouběji, a to v neschopnosti dostatečně tolerovat jiné názory.
Ještěři mezi sebou válčili už před katastrofou, sváděli spolu bitvy, které byly čím dál strašnější a žádaly si stále víc obětí. Katastrofa zpočátku odstranila všechny protiklady, ale zanedlouho opět nastaly velké třenice a ještěři opakovali staré chyby.
Curvilwohs se odevzdal osudu, protože si uvědomoval, že se stal svědkem konce jedné epochy. Pokusil se nahradit Stytracta. Nikdo nedokázal posoudit, zda selhal, nebo jednal správně.
„Co budeme dělat?" zeptal se Gingery bezradně vůdce. Na hlase mu bylo znát, že ještě neprohlédl závažnost situace. Věřil, že se jen k mnoha potížím přidružilo několik dalších, které snad bude možné překonat.
„Už se nedá dělat nic," zachrčel Curvilwohs unaveně. „Pevnost zakrátko zamoří záření a nikdo v ní už nebude moct pobývat."
„Ven přece všichni nemůžeme. V kopulích ve městě není dost místa," namítl jeho zástupce, jako kdyby už jen tato skutečnost mohla zajistit přežití v pevnosti.
„Já vím," zašeptal unaveně Curvilwohs. „Místa je málo."
Gingerymu podivně zasvítily oči, jako by náhle pochopil, co se bude dít. Upustit přesídlence a Curvilwohs měl co dělat, aby

ho udržel na nohou. „Nemůžeme tu zůstat," vyhrkl drobný ještěr. „Pojďte, Curvilwohsi! Musíme si sehnat místo v kopuli." Vůdce zavrtěl hlavou a odpověděl poklidně: „Ne." Gingery k němu nevěřícné vzhlédl. „Ve městě je ještě dost tomesů vlastnících kopule," naléhal. „Tam se nás
ujmou. Jste přece náš vůdce."
Curvilwohs poznal, že skrček ho chce vzít s sebou jen proto, aby se díky jeho postavení uchytil v něčí kopuli. Hnusila se mu nízkost jeho zástupce. „Jděte!" sykl. „Koukejte mazat, abyste nepřišel pozdě, až začne rvačka o příbytky." Drobný ještěr se beze slova otočil a rozběhl se. Po dvaceti j metrech se zastavil a volal: „Tak pojďte přece, Curvilwohsi!" „Ne," odpověděl vůdce rozhodně. Pohlédl na přesídlence,;
který se opět probral a vyčerpaně se mu opíral o rameno. Curvilwohs se chabě pousmál. Ještě nesplnil svůj úkol.
Dunění sílilo a do něj se mísily výkřiky a dusot. Z pevnosti se drali uprchlicí. V panické hrůze se hnali ven a vzájemně se strkali. Zřejmě mysleli na to, že v kupolích nebude dost místa - a podle toho také jednali. Čím méně se jich dostane ven, tím víc místa zbude pro ostatní.
Curvilwohs popadl přesídlence za pravou tlapu, téměř si ho hodil na hřbet a pomalu vykročil. Vzhlédl, když zaregistroval pohyb vedle sebe. Spatřil cizího obra. Aniž promluvili, vlekli
nemocného společně chodbou, zatímco k nim doléhal stále sílící řev ustupujících hegwů.
22.
Rhodan vnímal jakoby přes závoj mlhy, co se kolem něj děje. Sice slyšel, jak spolu Curvilwohs a Gingery hovoří, ale nerozuměl jim ani slovo. Také pocítil explozi, byl ale natolik zaměstnán vlastními problémy, že se nedokázal soustředit na okolí.
V ještěřím těle, v němž se ocitl, musely být zřejmě ještě poslední zbytky energie. Nechtěl se vzdát - teď ne. Jotifer byl na-

blízku. Musel s ním navázat spojení. Zpola omámen měl náhle dojem, že před sebou vidí obličeje Sandovala a Moruše, brzy ale zjistil, že blouzní.
Ještěří tělo by bylo nejspíš už dávno zemřelo, kdyby ho neúprosně nedržel při životě Rhodanův duch. Velký administrátor musel bojovat nejen proti bolestem, nýbrž také proti strnulosti tohoto těla. Vnímal, jak prchá Gingery, a nakrátko byl odkázán pouze na Curvilwohse. Náhle se objevil po jeho boku Jotifer. Zdáli k němu doléhaly záhadné zvuky. Chtěl oslovit reportéra, neměl na to však momentálně dostatek sil.
Náhle však ucítil, že opět ovládá tělo. Bolesti polevily a Rhodan dokázal znovu stát na vlastních běžích a opírat se o ocas.
„Cítíte se lépe?" zeptal se ho Curvilwohs.
„Ano," přisvědčil Velký administrátor a křeč v jeho obličeji trochu povolila.
„Dopravíme vás do transformační stanice," slíbil mu ještěří vůdce.
„Díky," vydechl Rhodan úlevně.
„Náš národ spěje k zániku," zamumlal Curvilwohs.
Pozemšťan v ještěřím těle po něm nežádal žádné vysvětlení. Nedalo se pochybovat o tom, že mluví pravdu. Rhodan se ocitl ve zvláštní situaci - zatímco musel bojovat o svůj život, stal se svědkem konce cizí civilizace. Nemělo smysl nabízet ještěrům, aby s ním prošli transformovačem - čekal by je jen osud falešných domorodců na Grassplotu.
„Vy rozumíte interkosmu, nemám pravdu?" zeptal se ho náhle Jotifer.
„Ano, Jotifere," zachrčel Rhodan.
„Odkud mě znáte?" zajímal se novinář.
Musím mu to říct, pomyslel si Nesmrtelný. Musím mu říct, kdo jsem, i když to pro něj bude nesmírný šok. Pohlédl na Terrance s chvějícími se pórovitými rty Setubara. Právě on mě přece musí pochopit, blesklo mu hlavou. „Tělo, v němž se nacházím, není moje," řekl. „Tedy vlastně je, jen se změnila jeho atomová struktura."

lil

Reportér popadl „ještěra" za rameno a vykřikl: „Kdo tedy jste?"
„Jsem Perry Rhodan!" odpověděl Velký administrátor. Jotifer zavrávoral a ve tváři se mu objevil výraz nejhlubšího zoufalství. Rhodan měl na chvilku dojem, že se míšenec zblázní.
„Ne," protestoval Jotifer tiše. „Ne, to není možné." „Je to tak," řekl Nesmrtelný neúprosně. „Musíte se s tím vyrovnat. Dokud jste nevěděl, koho máte před sebou, smířil jste se s mým vzhledem, teď ale odmítáte přijmout tuto skutečnost. Vstoupil jsem před vámi do transmiteru spojeného s transformovačem. Tohle zařízení nás přemístilo na tento svět, kterému jsme dali jméno Sandovalova planeta."
„A proč jsem se tedy nezměnil já?" divil se novinář. „To nevím, mám na to ale teorii. Vy jste napůl Setubar, napůl Terranec- Transformovač si s tím nevěděl rady. Nepodařilo se mu přeměnit dvě osobnosti v jednom těle. A tak se ve vašem případě zapnul jen transmiter. Mohlo to mít ale přirozeně i jiné důvody..."
„Co se to tu děje?" vyzvídal Jotifer. „Co musíme udělat, abychom se dostali zpátky na Grassploí?"
Rhodan pokývl chabě hlavou směrem ke Curvilwohsovi
a řekl: „Tohle je vůdce ještěrů. Dovede nás k transformační stanici."
Cumlwohs, který mlčky naslouchal nesrozumitelné řeči, se zeptal náhle Rhodana: „Vy znáte tohohle obra?" „Ano."
„Žil na Centaru?"
„Ne, přiletěl v kosmické lodi z hvězdy hodně vzdálené od tohoto slunce."
Zdálo se, že vůdci ještěrů se z nějakého záhadného důvodu ulevilo. „Žijete spolu v míru?" zajímalo ho.
„Ano," řekl Rhodan- „A budeme žít v míru i nadále." „Půjdu s vámi na Centar," prohlásil Curvilwohs odhodlaně. Velký administrátor mu na to nic neřekl, v duchu se ale pevně
112

rozhodl, že zabrání všemi prostředky, aby se z ještěra stal apatický domorodec na Grassptotu.
„Tenhle chlapík chce s námi na Grassplot," řekl Jotiferovi. „Domorodci, které jsme tam objeviti, jsou transformovaní ještěři. Měli se přizpůsobit tamním životním podmínkám, ale stroj nějakým způsobem selhal. Všichni přesídlenci onemocněli. Stejně jako já. Radši jsem mu to neřekl."
„Proč?" vyhrkl udiveně Jotifer.
„Jeho národ je odsouzen k záhubě. Oni ale věří, že přesídlenci přežijí na Grassplotu. Měl jsem mu snad brát jedinou naději?"
Lomoz působený prchajícími ještěry se rychle blížil.
„Poběží i tudy," prohlásil Curvilwohs, když vidět, jak Rhodan ustaraně vyhlíží do chodby. „Bude lépe, když se zatím někam schováme." Vzápětí je zavedl do postranní chodby a otevřel jedny dveře. Místnost, do které vstoupili, měla dva vchody. V tom druhém se náhle objevil Plequire s dvěma dalšími lékaři a jednou ještěrkou.
Místnost měla rozlohu asi dvacet čtverečních metrů. Na stěnách visely pestrobarevné látky, na nichž byty vyvedeny různé symboly. Až na nějaký pult byla místnost naprosto prázdná.
Plequire za sebou zabouchl dveře. Lékaři byli po zuby ozbrojení, také ještěrka svírala v tlapkách zbraň. Pokud lékaře šokoval Jotiferův zjev, přímo mistrovsky se mu podařilo to zastřít. Jeho společníci zírali na reportéra a v očích se jím mísila hrůza s úžasem.
„Proč jste neutekli?" zeptal se Curvilwohs Plequira.
Ten se posměšně zasmál a zasyčel: „Vyhodnotil jsem naše šance na přežití. Na Trinjru se blíží nule, ledaže bychom si sehnali pásové vozidlo."
„Ta jsou ve spodních prostorách," odpověděl klidně vůdce.
Plequire pokývl hlavou a řekl: „Já vím. Co nám je ale platný pásák, když pro něj nemáme řidiče."
„Tak si nějakého sežeňte," navrhl Curvilwohs.
113

„Přesně to mám v úmyslu," odsekl lékař. „Není ale jednoduché rozumně se domluvit s někým v pevnosti. Všichni prchají hlava nehlava a zdá se, že nikdo není schopen logicky uvažovat."
Rhodan sledoval jejich rozmluvu s rostoucí nedůvěrou. Cosi v Plequirově hlase ho varovalo.
„Co teď uděláte?" zeptal se Curvilwohs Plequira.
Lékař se rozhlédl po místnosti a pak tiše rozmlouval se svými druhy.
„Co má v úmyslu?" zeptal se Curvilwohse Velký administrátor, který ve svém omámení ještěry neslyšel.
„Jen klid," chlácholil ho vůdce. Rhodan jen doufal, že ví, co dělá.
Plequire konečně přestal hovořit s ostatními. Postoupil o krok, nedbale se opřel o ocas, ukázal prackou na Rhodana a Jotifera a řekl: „Pojďte s námi, Curvilwohsi. Tihle dva teď nejsou důležití. Vy umíte řídit pásák. Pomozte nám."
„Máte dojem, že jste našli svého řidiče," prohlásil vůdce pobaveně. „Jenže jste na omylu, Plequire."
„Co se děje?" zeptal se reportér interkosmem Rhodana. „Máme problém," vysvětlil mu Pozemšťan v ještěřím těle.
„Tihle ještěři chtějí na našem průvodci, aby řídil nějaký vůz." „Nebuďte blázen," naléhal lékař na vůdce.
„Jsme Čtyři
a máme zbraně. Vaši průvodci jsou neozbrojení. Co uděláte,
když se pokusíme prosadit svůj požadavek silou?"
„Mrtvý nemůže řídit pásák," namítl Curvilwohs. Rhodan obdivoval vůdcovu odvahu, v duchu si ale říkal, že obratným vyjednáváním by nejspíš dosáhl víc. Plequire byl

zjevně nervózní a hrůza ho dohánělа k zoufalým činům. To by měl vzít Curvilwohs v úvahu.
Lékař pozvedl zbraň s krátkou hlavní a vykřikl: „To tvrdíte
vy! Já říkám, že mrtvý už nemůže vůbec nic. Musíte se rozhodnout!"
„Nikam nepojedu!" odpověděl odhodlaně tomeský vůdce. Plequire pečlivě zamířil, než zmáčkl spoušť. Přesto napopr-
114

ve minul - a podruhé vystřelit nestačil. Curvilwohs se včas mocně odrazil a uskočil stranou. V místě, kde ještě před zlomkem vteřiny stál, se rozdrolila zeď. Rhodan a Jotifer sebou práskli na podlahu. Když Velký administrátor zvedl hlavu, viděl, jak Plequire zoufale pádluje prackami, přepadá pomalu dopředu.a zůstává ležet nehybně na podlaze.
Rhodan polkl nasucho a pohlédl na Curvilwohse. Ten ležel na boku, ale ještě žil. Ostatní dva lékaři stáli před druhými dveřmi, připraveni k palbě. Jeden z nich předtím zasáhl vůdce. Zdálo se, že nevědí, co mají dělat, když jim přestal velet Plequire.
Nesmrtelný se ztěžka zvedl. Mířily na něj hlavně, cítil ale, že ani jeden z lékařů není schopen odhodlat se k činu. Ukázal na Curvilwohse a zasyčel: „Vy jste ho oddělali. Koukejte zmizet!"
Ještěrům se zjevně ulevilo, že mohou ustoupit se ctí. Otočili se a Opustili místnost, postrkujíce zmatenou soukmenovkyni před sebou ke dveřím.
Jotifer vyskočil na nohy a přeběhl ke Curvilwohsovi. Zvenčí sem doléhal hrozivý rámus. Kolem přebíhal právě hlavní voj uprchlíků. Mířili k hlavní bráně, jelikož doufali, že odtamtud dorazí co nejdřív ke kopulím.
Také Rhodan přešel k tomeskému vůdci.
„Dostal to do ramene," oznámil mu Jotifer. „Má v tom místě protržený oblek. Musíme to nějak utěsnit."
Velký administrátor přistoupil ke stěně a strhl z ní závěs. Donesl ho reportérovi a řekl: „Tady máte. Zavažte to místo a pořádně to utáhněte. Snad to postačí, než pro něj někde seženeme nepoškozený oblek."
Jotifer se pustil zručně do práce. Rhodan mu mlčky přihlížel. On byl nemocný a Curvilwohs těžce raněný. Oba byli odkázáni na novináře.
Curvilwohs zasténal a pokusil se vstát- Jotifer mu pomáhal, jak jen to šlo. Konečně se vůdce narovnal a ve tváři měl bolestný úšklebek. Podíval se na mrtvého Plequira a řekl tiše:
„Zřejmě bylo moudré nepřidat se k davu."
115

„Cítíte se dost silný na to, abyste šel dál?" zeptal se ho Rhodan.
Curvilwohs na něj pohlédl a jako by ho nepoznával. Po chvíli přikývl. „Jen si musím trochu odpočinout," zachrčel. „Pak půjdeme."
Podpírán Jotiferem odpotácel se ke stěně a složil se podél ní na podlahu. Rhodan přešel ke dveřím, opatrně je otevřel a vyhlédl ven. Skulinou dohlédl až k hlavní chodbě, kde se míhal jeden ještěr za druhým. Otřesen obrazem paniky a děsu zase dveře zavřel. Tady byli v bezpečí, protože všichni zoufalci mířili k velké bráně. Nepotrvá dlouho a pevnost opustí poslední, kteří přežili.
Velký administrátor se vrátil ke Curvilwohsovi ležícímu na zemi. Tomeš k němu tázavě vzhlédl a Rhodan se mlčky odvrátil. Nemělo smysl trýznit vůdce ještěrů podrobnostmi.
„Momentálně nám nezbývá než Čekat," řekl vzápětí Jotiferovi.
23.
Tragty pohlédl na měřič záření a zavrtěl hlavou.
„Do zadní části pevnosti teď může vstoupit už jen sebevrah," prohlásil. „I tady hodnoty nebezpečně stoupají."
Berritul vyhlédl dolů na svažující se rampu. Většina uprchlíků už přešla kolem. Hlavní chodbou se vlekli jen opozdilci a ranění.
„Jak dlouho ještě potrvá, než bude celá pevnost zamořená zářením tak, že do ni nebudeme moct vstoupit?" zeptal se Shangty Bemtula.
„To záleží na okolnostech. Dlouho tu ale zůstat nemůžeme." „Není možné, aby se uprchlíci vešli do všech kopulí," řekl Tragty. „Dojde ke střetům a počet mrtvých se ještě zvýší."
Na Shangtym bylo jasně vidět, jak je zoufalý, jak chce udělat cokoli, jen aby se dostali z téhle bezvýchodné situace.
„Ne-
116

smíme se přece jen tak smířit s tím, že je konec," zanaříkal. „Měli bychom se alespoň pokusit najít si úkryt v nějaké kopuli."
Aniž na něj pohlédl, Berritul řekl: „Tím si jen trochu prodloužíme Život. Nepotrvá dlouho a přestanou nás chránit i kopule. Kromě toho se zhroutí zásobování, když jsme přišli o pevnost. Přežije jen hrstka, ale ani ti nebudou moct mluvit o štěstí. Budou bojovat mezi sebou až do trpkého konce. Po každé bouři jich ubude a nakonec ještěři vyhynou na Trinjru úplně."
„Přece tu nebudeme čekat, až nás zabije čím dál silnější záření!" vybuchl Shangty. „Něco musíme podniknout!"
„Také že podnikneme," prohlásil Tragty.
„A co uděláme?" vyhrkl Shangty a doslova visel Tragtymu na rtech.
„Přesídlíme na Centar," vmísil se do debaty Berritul. „Jen tam budeme v bezpečí."
Shangty na něj nevěřícně pohlédl. Sice se podíle! na stavbě transformačního zařízení, nikdy ale vážně nepočítal s tím, že ho Jednou použije osobně. „Ne," řekl. „Nevíme, co nás tam čeká."

„Zato dobře víme, co nás čeká tady," zasyčel Berritul-
Shangty odskočil od svých druhů, jako kdyby měli nakažlivou nemoc, a vykřikl: „Já s vámi nepůjdu! Nechci bloumat po lesích v těle nějakého polodivocha! Patřím sem na Trinjr!" Odhodlaně přešel až na kraj rampy.
Berritul vytušil jeho úmysl a zatajil dech,
„Zpátky, Shangty!" zavřeštěl Tragty. „Zpátky, nebo spadneš!"
Vědec se nepříčetně zasmál a začal balancovat na okraji zborcené rampy. Vzápětí rozpřáhl paže a s řevem se vrh! dolů. Slyšeli, jak jeho tělo dutě žuchlo na podlahu sálu. Berritul přistoupil opatrně k okraji rampy a pohlédl dolů. „Vyřešil problém po svém," řekl.
Tragty zvedl ze země měřič záření a zavřískl): „Hodnoty stále stoupají."
117

Curvilwohs měl dojem, jako by se jeho tělo beztížně vznášelo. Uvědomoval si však, že je to jen klam - jeho zranění bylo ve skutečnosti natolik závažné, že pravděpodobně zemře.
„Zdá se, že jsou pryč," oznámil mu přesídlenec, když se vrátil ode dveří.
„Dobrá," řekl vůdce. „Cítím se dost Silný na to, abych vás
odvedl do transformační stanice. Ale rozmyslel jsem si to a zůstanu na Trinjru."
Nemocný „ještěr" na něj vážně pohlédl, jako kdyby vytušil, proč Curvilwohs změnil názor.
Tomeský vůdce ještě ukázal na Plequira a zvolal: „Vezměte mu paprskomet! Možná ho budeme potřebovat."
Rhodan pozvedl zbraň a předal ji Jotiferovi, který byl jako jediný z nich schopen z ní vypálit. Curvilwohs nic nenamítal. Společně pak opustili místnost. Vůdce jako první, těsně následován Rhodanem a Jotiferem.
Když zahnuli do hlavní chodby, uviděli dva zraněné tomesy belhající se kolem. Všude leželi mrtví ještěři. Curvilwohs odvrátil zrak a zíral přímo před sebe. Levou prackou si tiskl raněné rameno. Když už jim nehrozilo nebezpečí, že budou přepadeni, mohl odvést své společníky nejkratší cestou k transformační stanici.
Opustili hlavní chodbu, prolezli dírou po dveřích vyhozených do vzduchu a vstoupili do velkého sálu. První rampa, k niž došli, byla zborcená. Curvilwohs bez váhání pospíchal dál. Neustále potkávali raněné, kteří žebronili na svém vůdci, aby je dovedl do spásných kopulí. On ale klopýtal bezmocně kolem nich a snažil se marně neslyšet jejich nářky a prosby.
Nakonec našli nepoškozenou rampu. Vedle převrženého děla na ní leželo sedm mrtvých tomeských strážců.
„Počkejte!" vykřikl přesídlenec. „Tady je pro vás jeden neponičený oblek."
„Žádný už nepotřebuji," odpověděl Curvilwohs a překročil
118

dělo. Letmo se ohlédl a spatřil cizího obra, jak podpírá nemocného, jehož stav se viditelně zhoršoval. Trhl sebou a kráčel zatvrzele dál. Neměl bolesti, viděl však čím dál hůř.
O kus dál nahoře se propadla boční stěna a museli přelézat rozvaliny, Curvilwohs s úlevou zjistil, že tady nejsou skoro žádní padlí; Když překonali zborcené zdivo, postupovali vpřed znatelně rychleji.
Konečně vůdce spatřil dveře transformační stanice. Zastavil se a čekal, až ho dojdou oba jeho průvodci. „Tamhle to je," řekl. „Dál s vámi nepůjdu. Pospěšte si, než bude pozdě." Podal přesídlenci vlastní zbraň a dodal: „Teď jste ozbrojeni oba. Střílejte na každého, kdo by vás chtěl zadržet."
„Díky," zamumlal přesídlenec.
„Povězte těm na Centaru o zániku našeho národa," pokračoval Curvilwohs. „Informujte přesídlence, aby byli varováni a poučili se z našich chyb."
„To uděláme," slíbil mu nemocný.
Vůdce ještěrů na nic nečekal. Obrátil se a odcházel pryč. Neměl pevný cíl a nikam nepospíchal. Zanedlouho bude jediný žijící tvor v pevnosti. Už nikdy nikdo nevstoupí do této mohutné stavby. Nebude nikdo, kdo by jej a s ním spoustu dalších ještěrů dopravil na místo posledního odpočinku na noční straně.
Curvilwohs kráčel pomalu vpřed a ozvěna jeho kroků se nesla nekonečnými chodbami. Po chvíli měl pocit, jako by se na něj hroutily zdi. Zastavil se a otevřel ochrannou přílbu. Chvíli zhluboka dýchal, když zjistil, že tady nahoře je ještě čerstvý vzduch obsahující kyslík. Potom vykročil a bloumal dál chodbami a síněmi, neživými svědky zániku jeho národa.
25.
„Někdo jde!" zavřískl Tragty a strnul. Berritul, který se chtěl právě vyšplhat do integrátorové ko-
119

mory, se zarazil a číhavě naslouchal. „Nikdo nás nezadrží. Ať je to kdokoli, nemůže nás ohrozit, až budeme na Centaru."
„Jedině že by šel za námi," zavěštil si Tragty. „Nemám chuť padnout do rukou hegwům. Je docela možné, Že se jich tu pár objeví a budou se chtít taky zachránit touhle cestou."
Než stačil Berritul něco říct, rozletěly se dveře. Tragty za-vřeštěl, když se dovnitř vbelhal přesídlenec podpírán ohyzdnou cizí bytostí. Při pohledu na ni strnuli oba vědci.
Berritul sáhl instinktivně po zbrani a ustoupil k integrátorové komoře. Pozoroval, jak se přesídlenec opřel o stěnu vedle dveří. Cizinec rovněž hmátl po paprskometu. Byl mohutný a pod podivnou přílbou mu zářil světlý, téměř průsvitný obličej. Vědec na něj chtěl vypálit, ale ohrozil by Tragtyho.
Přesídlenec se pomalu sesul k zemi, jako by pozbyl veškerou sílu. Vědecký instinkt Berritulovi napovídal. Že neznámý tvor přišel na Trinjr rovněž transformační stanicí.

Konečně se Tragty vzpamatoval a pohnul. Berritul váhal, má--Íí zmáčknout spoušť. Vzápětí zjistil, že se dopustil chyby. Nemocný po něm vypálil. Vědce to zaskočilo, ale uklidil se včas do bezpečí. Také Tragty vystřelil, ale stejně jako přesídlenec mířil špatně.

V té chvíli se do souboje vložil záhadný cizinec. Namířil na Tragtyho, ale ten včas uskočil. Berritul vypálil po přesídlenci, ale tak se mu třásly pracky, že ho minul asi o metr. Vzápětí neznámý tvor zasáhl Tragtyho. Vědec sebou hodil na podlahu a v pádu stačil vypálit salvu, která však jen proděravěla strop.

Berritul už neváhal. Třemi skoky se ocitl v integrátorové komoře. Cítil, že byl zasažen, ale přece jen se překulil do komory. Vzápětí ztratil vědomí.

26.

Kapitán EXPLORERU-27 Ředin Sandoval pozvedl paži. Před nimi mezi skálami byla jeskyně, jejíž vchod byl vyznačen dvěma stromy.

120

„Stát!" vykřikl.

Morris, Caldwell a Complanter, kteří ho doprovázeli, se zarazili.

Vytvořili sedm pátracích skupin, jejichž úkolem bylo zjistit, co se stalo s Perrym Rhodanem a Bejinem Jotiferem. Sandoval si dělal starosti, už když se večer nevrátil Velký administrátor. Nespojil se s ním rádiem, nýbrž se rozhodl, že počká do rána. Ani Rhodan, ani Jotifer se ale sami rádiem neohlásili. Sandoval předal velení lodi Dirksonovi a pátrací týmy vyrazily na cestu.

Nejprve objevili Rhodanův kluzák. V jeho blízkosti však nebylo nic, co by nasvědčovalo přítomnosti obou nezvěstných. Odtud vyslal Sandoval jednotlivé týmy všemi směry.

Complanter, který o sobě tvrdil, zeje dobrý stopař, systematicky prohledal celou vesnici. „Byli tady," prohlásil. „Teď musíme ještě zjistit, kam šli."

Sandoval trpělivě čekal, až Complanter obkrouží celou osadu a vrátí se.

„Mám stopu," řekl vědec. „Vede k pahorku." Šli po sotva viditelné stezce, až se ocitli před jeskyní. „Vypadá to, jako by někdo uměle rozšířil vchod," poznamenal Morris.

„Máte pravdu," přisvědčil Caldwell. „Jeskyně je patrně přirozeného důvodu, ale otvor někdo zvětšil." „Možná domorodci," vmísil se do hovoru Complanter. Po chvíli objevili kostru. Doktor Morris ji zběžně prohlédl a konstatoval: „Jde jednoznačně o domorodce. Leží tu už poměrně dlouho."

Complanter nahlédl nedůvěřivě do jeskyně a vyhrkl: „Co když je to hřbitov?"

„To nevím," řekl Sandoval opatrně. „Rád bych věděl, jestli tu ti dva byli." Vzápětí se spojil s lodí a svěřil se Dirksonovi s tím, co nalezli. „Teď vejdeme do jeskyně," řekl do náramkové vysílačky. „Leží tu pozůstatky jednoho domorodce. Pokud se neohlásíme do deseti minut, pošlete za námi menší armádu."

121

„Rozumím," odpověděl Dirkson. „Hodně štěstí, kapitáne." Sandoval pokynul ostatním a zvolal: „Tak jdeme na to. Zapněte si světlomety a podíváme se dovnitř."

Vtom varovně vykřikl doktor Morris. Sandoval vzhlédl a spatřil domorodce potácejícího se ven z jeskyně. Všichni ho očarovaně sledovali. Zdálo se, že domorodec neví, kde je. Pomalu k nim vrávoral, jako by se ještě pořádně nenaučil udržet zpříma.

„Vypadá, jako že je nemocný," odhadoval doktor Morris. Sandoval horečně uvažoval. Tahle jeskyně musela nějak souviset s vesnicí polomrtvých. Měla záhadná choroba původ tady nahoře v jeskyni?

Morris a Caldwell vyšli domorodci vstříc, chopili se ho a dovedli ke kapitánovi. Cizí tvor na ně zíral, aniž zjevně chápal, co se kolem něj děje. Vyrážel ze sebe nesrozumitelné skřeky. „Zjevně se bojí," uhadoval Cornplanter. „Ne," namítl Morris. „Mám dojem, že jedná naprosto pudově. Ne docela přesně si uvědomuje své okolí." „Co s ním uděláme?" vyhrkl Caldwell. „Dovedeme ho do vsi," navrhl Cornplanter. „To nezvládne," namítl doktor Morris. „Nevěřím, že bude dlouho žit."

Sandoval sebou trhl. Z nějakého záhadného důvodu ho domorodcova přítomnost deprimovala. Jako by ho obestřel dech smrti. Nepatřil k těm, kteří dají příliš na předtuchy, ale tahle bytost ho odpuzovala.

„Položíme ho tamhle na skálu," přikázal svým mužům. „Až prohledáme jeskyni, vyrobíme nosítka a odneseme ho do vsi." „To už nebude potřeba," řekl tiše Morris. „Je mrtvý." Sandoval zatřepal hlavou. Jako by se chtěl zbavit nějakého břemene. Doktor vzal křehké tělo a odnesl je ke kostře ležící mezi skálami. Ostatní mlčky vyčkali, až se vrátí k nim. Kapitán EXPLORERU-27 poslal další zprávu na loď a pak zamířili k jeskyni.

122

27.

Jotifer se vrátil od vědce ležícího na podlaze zpátky k Rhodanovi a mlčky zavrtěl hlavou.

„Co je s tím druhým?" zeptal se ho Nesmrtelný unaveně.

„Zmizel v bedně," odpověděl Jotifer.

Rhodan si všiml, že reportér uhýbá před Jeho pohledem. „Teď je už asi v příjmové stanici na Grassplotu," řekl. „Podepsal si sám rozsudek smrti."

„Doufejme, že se nám nestane totéž," prohlásil novinář.

„Tomu nevěřím," odporoval mu Velký administrátor. „Myslím, že vím, jak transformovač pracuje. Ještěři do něj uložili obraz grassplotského domorodce a domnívali se, že to postačí. A to byla pravděpodobně rozhodující chyba.

Teoreticky by bylí museli naprogramovat zařízení znovu, pokaždé když do něj vstoupil další přesídlenec. Oni však donutili transformovač, aby měnil strukturu mnoha těl podle jedné šablony. A ten se nedokázal vyrovnat s tímto problémem mnohavrstevných osobností." Rhodan se na chvíli odmlčel a pak pokračoval: „Dodával tedy jen špatná těla, která byla schopná přežít jen určitou dobu, popřípadě umírala hned."

„Pak existuje reálné nebezpečí, že se při návratu proměníte v polomrtvého domorodce," upozornil Jotifer Rhodana na nepříjemné riziko.

„Teoreticky je to možné," připustil Velký administrátor. „Nevěřím tomu ale, protože transformovač má originální šablonu, přesný záznam mého pozemského těla. A protože byl stroj uzpůsoben tak, aby vrátil každému při zpátečním průchodu jeho původní tělo, myslím, že mi nic nehrozí. Ale i vy si zachováte svou podobu, neboť zařízení nedokáže integrovat obě vaše osobnosti. Je pro něj neřešitelný problém přetvařovat míšence, protože nic takového ještěři ve svém programu nepředpokládali."

„Nikdy bych byl nevěřil, že jednou budu vděčný za setubarské dědičné vlohy," prohlásil Jotifer a zašklebil se.

123

„Často se musí něco stát, aby si našinec uvědomil, co je pro něj dobré a co ne," řekl Perry Rhodan klidně.

Jotifer mu pomohl na nohy a zamumlal; „Myslím, že vy jste to věděl od začátku." Vzápětí odvedl Nesmrtelného k integrátorové komoře.

Tragty otevřel oči. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde je a co se stalo. Když byl zasažen, myslel si, že zemře. Ještě jednou však procitl z hlubokého bezvědomí. Podařilo se mu zvednout hlavu a rozhlédl se.

Místnost byla prázdná. Cizinec zmizel stejně jako Berritul a přesídlenec. Tragty tiše zasténal. Obával se, že brzy ho usmrtí stále sílící záření, které se šířilo z věže číslo čtyři. Opatrně se začal plazit k transformačnímu zařízení, o němž věděl, že má pojistný spínač, kterým lze zničit příjmovou stanici na Centaru. Nepoháněla ho pomsta. Měl však strach, že ohavný obr, kterého spatřil spolu s přesídlencem, s sebou přivede z Centaru na Trinjr spoustu dalších cizinců.

A na Trinjru nebyl nikdo, kdo by je dokázal zadržet. Tragty nevěděl nic o osudu tří set přesídlenců, začal se ale obávat, Že něco není v pořádku. Plazil se dál. Patřil k oné hrstce hegwů, kteří se po počátečním váhání postavili na Stytractovu stranu a hájili oprávněnost přesídlení. Společně s Berritulem, který se stal z politických důvodů vedoucím, se mu podařilo dovést do konce rozhodující fáze projektu,

Tragty si přiznal, že vědecká zvídavost převážila jeho politické zájmy. Nakonec přispěl značným dílem k dokončení transformovače. To mu dávalo právo ho také zničit, když už byl k nepotřebě.

Pocítil slabost a musel se na chvíli zastavit a klidně ležet. Znal zařízení tak důvěrně, že by našel pojistku i poslepu. Konečně se trochu vzpamatoval a jako automat popolezl až ke stroji.

Podařilo se mu povytáhnout se tak, aby dosáhl na spínače. Zavrávoral a na okamžik se opřel o ovládací panel. Potom se pomalu sunul podle něj. Ohmatával spínače, až našel ohnutou

124

rukojeť pojistky. Slyšitelně si vydechl a pak se mu zatmělo před očima. Křečovitě se přidržel rukojeti. Utrhl plombu a vytáhl spínač z aretační polohy.

Začalo mu hučet v hlavě. Podlamovaly se mu nohy a ocas nedokázal sám udržet tělo zpříma. Tragty cítil, jak padá pomalu dozadu. Přesto se pevně držel páky a vahou těla ji stáhl dolů. Z otevřených úst se mu vydral zvláštní zvuk a pak se otočil kolem vlastní osy a sesul se na zem.

Nad ním se vedle pojistného spínače rozžhnuly dvě kontrolky a odněkud se ozval stejnoměrný tikot. Ten však po určité době utichl a kontrolky zhasly.

28.

První, co cítil, byl blahodárný účinek buněčného aktivátoru. Bolesti zmizely a mohl se bez problémů postavit. Vedle sebe slyšel skřípot, jako by někdo něco vlekl po podlaze.

„Jotifere?"

„Ano? U mě je všechno v pořádku, pane." Míšenec se usmál a dodal: „Myslím, že jsem si zachoval svůj báječný vzhled."

Perry Rhodan tápal tmou k východu. Když vylezl ven, musel přivřít oči, oslněn záplavou světla, jež ho zalila.

A vzápětí také uslyšel ustaraný hlas Ředina Sandovala. „Nebesa, pane! Už jsme si mysleli, že se vám něco stalo!" zvolal kapitán EXPLORERU-27.

V jeskyni zahřměla exploze, když docházeli k osadě nemocných domorodců. Nad lesem se vynořil tmavý mrak označující místo neštěstí- Všichni se zastavili. Mezitím informovali ostatní pátrací oddíly, že nalezli Rhodana a Jotifera.

„Co to bylo?" ozval se Sandoval, který stál vedle Rhodana.

„Konec něčeho," odpověděl Nesmrtelný nevzrušeně. „Alespoň nám to ušetří zdlouhavá šetření."

Kapitán exploreru na něj pohlédl zmateně ze strany. Do té chvíle Rhodan a Jotifer mlčeli o tom, co zažili-

125

Zatímco pomalu kráčeli ke kluzáku, obrátil se Velký administrátor na reportéra, usmál se na něj a řekl: „Mám dojem, že teď máte dostatek materiálu pro svou zprávu."

Novinář si prohlédl štíhlého muže po svém boku. Měl pocit, že předtím snad dočasně zešílel. Opravdu měl před sebou stejného tvora, který před několika málo hodinami bojoval o Život v ještěřím těle?

Obrátil se a rozhlédl se. Oblak prachu nad místem exploze se pomalu rozplýval, rozháněl ho vítr jako jakási neviditelná obří ruka rozmachující se nad krajinou.

Mezi stromy stoupal tenký sloupek dýmu a postupně se vypařoval v ranním slunci.
„Pojďte," řekl Perry Rhodan tiše. „Kluzáky čekají."
Jotifer se micky otočil a kráčel za vysokou Štíhlou postavou, jež procházela před ním mezi primitivními chatrčemi grassplotských domorodců.